

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

ပုလဲကန်

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်
အမှတ် (၅၀) | ဩဂုတ်လ | ၂၀၁၄ ခုနှစ်

BURMESE CLASSIC

ပျော်ရွှင်စရာ

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

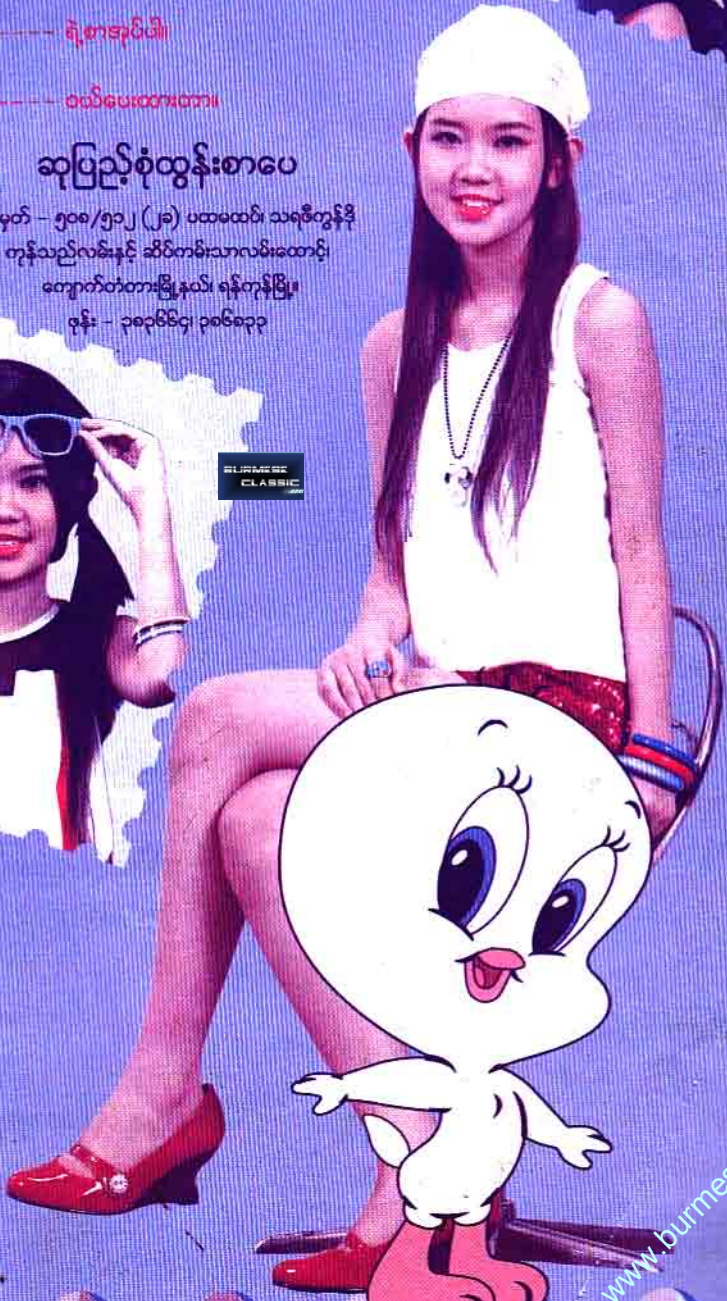

ရဲ့စာအုပ်ပါ။

ဝယ်ပေးထားကား။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈ / ၅၁၂ (၂၉) ပထမထပ်၊ သရစီကွန်ဒို
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုဖြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မျိုးခင်ထက် (စုန်း-၀၉၃၆၄၉၀၀၃)

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

ခင်မာဠု

ဆူဂေဆင်အယ်ဒီတာ

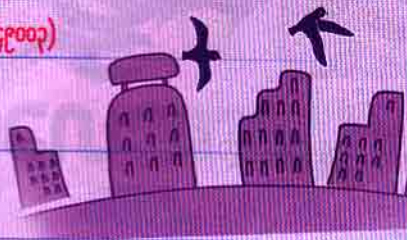
လင်းသက်ိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဥက္ကဋ္ဌလင်းထက်

ပုံးအဖွဲ့

တိုနို-သိန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ခင်နိုင်ထွန်း၊ ငေလင်း၊ ကျော်ကျော်၊
ဟေမာန်။

Cover ဆရာဝန်

စင်းထွန်း

Computer

စင်းထွန်း၊ နေဂင်လတ်၊ ဝင်းဝင်းမာ၊ အိဖြူ၊ ပိုပိုခင်၊ မိမိခင်။

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ယဉ်(ဓမ္မူမော်)

အမှတ်(၂၀၄)၊ ၃၉လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာအုပ်ချုပ် - တင်မေထွန်း

ဧကရာဇ်တာဝန်ခံ

ခင်မာဠု

ဖြူဖြူသင်း၊ ဝင်းဝင်းခင်။

စုန်း - ၃၉၃၆၄၉၊ ၃၉၆၀၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀။

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခင်မာဠု

ဆုပြုချီးမြှင့်ရေးဦးစီးဌာန (၁၉၆၂)

အုပ်စု - ၅၀၀

စာအုပ်စုံ - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ဖြန့်ချိရေးမှူးသုံး

အမှတ် - ၅၀၅/၅၁၂ (၅၁)ပထမထပ်၊ သရုပ်ကွန်ဒို။

(ကန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်) ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စုန်း - ၃၉၃၆၄၉၊ ၃၉၆၀၃၃ (ပုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်။)

JAS စုန်းစာအုပ်စင်ကဏ္ဍတွင် Download

လုပ်၍ဝယ်ယူဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

<http://Quality.myanmaronlinesales.com>

တွင် တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှု
ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

လပေးမှာယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

အထက်ဖြန့်ဖြူးဖြန့်ဖြူးချိရေး

နှုတ်စာပေ

ထွန်းဦးမာဠု

စုန်း - ၀၂-၃၉၆၀၆၉

စုန်း - ၀၂-၃၉၆၀၁၁

လမ်းပြည့်နှယ်ဖြန့်ဖြူးချိရေး

မိလုံနာစီပေ၊ ဂင်္ဂါဒုဒိဇာပေ

ထောင်ကြီးတွင် လပေးမှုလိုသူများအတွက်

STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျန်းမာရေးရုံးမှန်နာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊

ဒီဂင်ဘာတိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ ထောင်ကြီးမြို့။

စုန်း - ၀၀၁-၂၀၁၄၃၃

ဧကရာဇ်တာဝန်ခံ လပေးမှုလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ ဧကရာဇ်မြို့။)

စိန်တစ်ပွင့်၏သံသရာ	↔	ကာတွန်းမြတ်နိုး	၅
သတိုးမင်းစော	↔	ပန်းချီလူဇော်	၁၂
သစ်ပင်များကိုလန်းစေလိုသူ	↔	မောင်လှယဉ်(မော်လမြိုင်)	၂၅
မေတ္တာရွာမှသူငွေကြေး၏ကြွက်ပန်းပုပုံပြင်	↔	သီဟဇော်(မြစ်ဝကျွန်းပေါ်)	၂၉
ချိုချည်ပင်စိုက်တဲ့ယေရှုမင်းလေး	↔	ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)	၃၂
မှော်ဆရာကြီး၏လက်ဆောင်များ	↔	ကာတွန်းဝိုင်းမော်	၃၄
စိတ်ဝမ်းမကွဲနဲ့	↔	သန္တာမြတ်သောင်း	၄၆
မေ့တတ်သူ	↔	ပန်းချီကံကောင်း	၄၉
ပညာရဲ့တန်ဖိုး	↔	နန္ဒာမိုးကြယ်	၅၇
မိုးခေါ်တဲ့စား	↔	လင်းသက်ခိုင်	၆၁
မျောက်အမြီးဘာကြောင့်တိုရသလဲ	↔	ဖိုးစွဲ(အောင်ပင်လယ်)	၆၃
မြည်းပြဿနာနှင့်သားတော်အရာ	↔	အရုပ်မော်မောင်ရဲသူ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၆၅
ကြောက်တန်တန်ခြင်း	↔	ပန်းတနော်ကျော့မိုး	၇၇
အစင်းမရှိတဲ့ကျား	↔	ကာတွန်းသိက္ခာ	၇၉
ပုရစ်လေးတွေဘာကြောင့်အော်	↔	ကာတွန်းသန်းအောင်	၈၉
မဒမ်ကျူရီ	↔	ကာတွန်းပေါ်ကာ	၉၉

အယ်ဒီတာ့စကား

ဤလထုတ် ပုံပြင်ကမ္ဘာ့ရုပ်စုံ စာစောင်က စောင်ရေ (၅၀)ပြောက် စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ပုံပြင်ကမ္ဘာ့ဖတ်သူ ကလေးများကိုပုံပြင်ပုဒ်ရေ (၇၀၀)ကျော် ပြောပြီး သွားခဲ့ပါပြီ။

ပုံပြင်များက ကလေးများသည်းခြေကြိုက် ဖြစ်ပါသည်။ တိုးရှေးရှေးတုန်းက အစချီ၍ သူ့ရဲကောင်းတို့ အကြောင်းပြောကာ သူတို့ကို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိစေနိုင် ပါသည်။ ရိုးသားသူတို့အကြောင်း ပြောပြခြင်းဖြင့် ကလေးတို့၏စိတ်ကို သန့်ရှင်းဖြူစင်စေပါသည်။ ထက်မြက်သူတို့အကြောင်း ကြားရခြင်း ကလေးတို့ကို ထူးချွန်သူဖြစ်ဖို့ အားကျစေပါသည်။ ပုံပြင်ထဲတွင်သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်လိုက်အဖြစ်ထည့်သွင်း ပုံဖော်ရင်း သူ့အနာဂတ်ပုံရိပ် ကလေးကပုံဖော်နိုင်ပါသည်။

ကလေးတို့စိတ်မှာ အစွန်းအထင်းကင်းလှသည်ဖြစ်ရာ သူတို့စိတ်တွင် သန့်ရှင်းသောအရောင်များသာ စွန်းထင်းစေလိုပါသည်။ စိမ်းလ သာယာသော လောကကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် အစိမ်းရောင်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအဓိပ္ပာယ်ဆောင် အပြာရောင်၊ သန့်စင်မွန်မြတ်ခြင်းအဓိပ္ပာယ် အ နှစ်ရောင်၊ ဘာသာတရားကိုမြတ်နိုးလေးစားသော အဝါရောင် စသည်ဖြင့် အပြုသဘောဆောင်သော စိတ်ထားများသာ ကလေးတို့စိတ် တွင် ပုံစံလွှမ်းမော်ချင်ပါသည်။ လူအချင်းချင်း ညှာတာကြင်နာသော စိတ်ဖြင့် နေရာပေးတတ်သော၊ အရည်အချင်းရှိသူကိုချီးမြှောက်တတ်သော စာနာကျညီတတ်သောသဘောထားဖြင့်မြတ်သည့်လူကြီးများဖြစ်လာစေမည့်စိတ်ထားများကိုနိုးအောင်းစေချင်ပါသည်။

ယခု အုပ်(၅၀)ပြည့် ပုံပြင်ကမ္ဘာ့မှသည် အုပ်(၅၀၀၊ ၁၀၀၀)သို့ တိုင် ကလေးများအတွက် အတုယူစရာပုံပြင်များစွာဖြင့် ပုံပြင်က မြစ်တည်ပါစေကြောင်းဆန္ဒပြုပါသည်။

စိန်တစ်ပွင့်၏သံသရာ

ကာတွန်း-မြတ်နိုး

တစ်ခါက တို့ဦးပြောတစ်ပြောမှာ..
အုစဉ်းကြီး တစ်ဦး ရှိတယ်။"

အဲဒီ အုစဉ်းကြီးရဲ့ အိမ်ကောမှာတော့
ဆင်းရဲသား ယာယဇား တစ်ယောက်
နေထိုင် သတိ။"

အုစဉ်း နှစ်ဦးဟာ.. အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်ကြပေမယ့် အုစဉ်းကြီးက.. ဆင်းရဲသား
ယာယဇားကို အာရုံမစိုက်ဘဲ.. အဆင့်ခွဲခြား နေထိုင်တယ်လေ..

ကျွန်းခင်သား
ရှင် ငွေချေး ငနဦး
မယ်...
ဖုန်း

တစ်ဦးကြီး

ဟာစ်နေတာ... အုတ်ငှက်ကြီးကလေး... ငယ်အင်ဆရာကြီး
ဟာစ်ငြိုးကို ပင့်ခေါ်ပေးပြီး ငယ်အင်မေးသတ်...

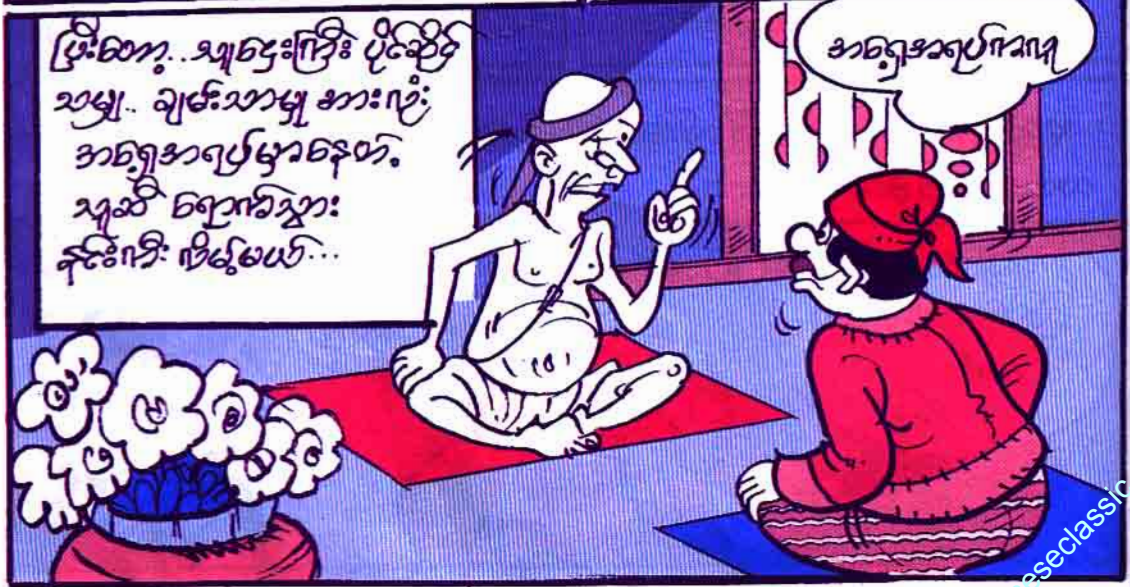
အိတ်ကလေးများသာမို့
ရှိမရှိ အုတ်ကြီးပေးပါခင်ဗျာ...

ငယ်အင်ဆရာကြီးက...
အုတ်ကလေး... ခပ်အေး... များ
များဖြူပြီး...

အိတ်
အုတ်ငှက်ကြီးရဲ့ ငွေကြေး
ကို ငယ်အင်အင်ကြီးရမှယ်
ဆိုရင်.....

အုတ်ငှက်ကြီးက
မကြာခင်... ဆင်းရဲ
နင်းကလေး ဖိမ့်မယ်...
ဒီ... ဒီ... ဒီ

ပြီးတာ... အုတ်ငှက်ကြီး ပိုင်ဆိုင်
သမျှ... ချမ်းသာမှု ဘာကို
အစွဲအရည်မှာနေတာ...
အုတ် ငွေကြေးအား
နင်းကလေး ဖိမ့်မယ်...

အစွဲအရည်ကလေး

ဒီတော့ သူတို့ကြီးကလေး..
ဆိုးဆိုးသေသေ...
ဒါင်း..
အကျွန်ုပ်ကလေးကလေးကလေး
ငါ့အိမ်နီးချင်းက...ဟာ
သမား ဇွဲကို ဆိုလိုတာပဲ
ဖြစ်ရမယ်..ဟုန်း..

ဒီတော့ဆိုတော့ ငါ့ဝတ္ထုလေးက
အကျွန်ုပ်ကလေးကလေး.. ဒီတော့ကလေးကို
ပုတ်ပြန်တာမဟုတ်...
ဆိုးဆိုးသေသေ..
ဆိုးဆိုးသေသေ..

ဒီအပြင် သူတို့ကြီး
ကလေး သူတို့ဆိုင်မှာက
အကျွန်ုပ်ကလေးကြီး
ဆိုတာပဲ..ဟုန်း..
တိတိတိ..ဟုန်း..

ကလေး.. ဘာတော့နဲ့လေးကလေး..
ငါ့အိမ်နီးချင်းကလေး မင်းဆိုတော့ကလေး
မရှိတော့ဘူး.. ဒီအပြင် ငါ့အိမ်နီး
မကလေး သိမ်းထားကြိုက်
ရှင်ကြီးကြီး..
ဟိဟိ..

သူတို့ကြီးကလေး ဇွဲကလေးကြီး
အကျွန်ုပ်ကလေးကလေး.. ဟာသမားကလေး
ဘာမျှ မဟုတ်.. သူ့ဘဝနဲ့သူ့ ဇွဲကလေး
ဖြစ်နေနေသေသေ..

ဒါကလေး..
အားပါ..
ဝတ္ထုကလေး
ပစ်သေ...

သူဗွားကြီးဟာ.. ဒီနိဝံးကြီးကို
သူ့ခေါင်းပေါင်းထဲ ထည့်ပေါင်း
ထားပြီး ကိုယ်နဲ့မကွာထားတာပေါ့..
ငါ့အတွက်အောင်ငါနဲ့အတူ
ပါသွားစေမှမှယ်သိ...
မရစေရအုံး..ဟင်း
ဟင်း..

တစ်နေ့တာ.. သူဗွားကြီးဟာ
သူ့ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ဟာမဆပ်ဝဲရ
တစ်ယောက်ဆီ အကြွေးတောင်း ထွက်
ခဲ့တယ်။

ဆိပ်ပွန်နေပြီ..ပွန်

သူဗွားကြီးရဲ့ ဓား.. ဖြစ်ပယ်တည်းရောက်စရာ မှန်တိုင်း ကျ
ဟာပေရော့တဲ့။

ပေါ့

သူဗွားကြီးဟည်း
စေ့ထဲဖြုတ်မကျ
အောင် ဓားနဲ့
နှစ်ဖက်ကို တင်း
တင်း ဆွဲပါကိုင်ကိုင်
ရှာကန် သူ့ခေါင်း
ပေါင်းဟာ ဓားဖြမ်း
အဆာင့်မှာဖြုတ်
ပြုသွားပါပေရော့..

ဟိုက်

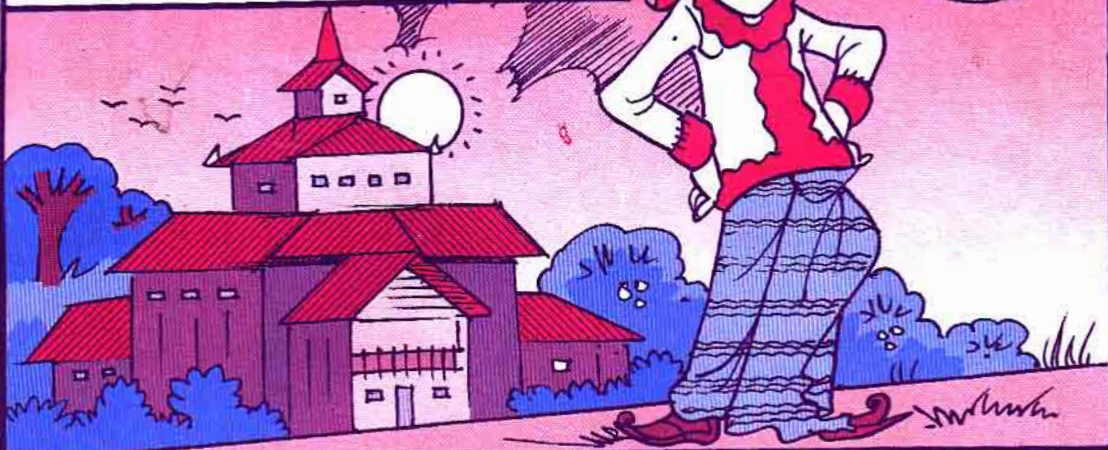

ဒါနဲ့... ငါးကြီးကို ပစ်ချက်ပြီ... ဗိုလ်ခွဲပြန်တာ... ဒီနဲ့ပွင့်ကြီး... တစ်ပွင့်ကိုတော့...
ဗိုလ်ခွဲရသတဲ့... တကယ်တော့ အဲဒီဒီနဲ့ပွင့်ဟာ... သူငယ်ကြီး... မြစ်ထဲကုသွားတယ်...
ဒီနဲ့ပွင့်ကြီးပေါ့...

ယာယမားလည်း ဒီနဲ့ပွင့်ကြီးကို စကောင်းပြီး
ခမ်းနားတယ်လို့လှတဲ့... အိမ်ကြီးကိုဝယ်ကာ...
သူငယ်ကြီး... အဲဒီ... ယူလို့ပြန်တာပေါ့.....

သူငယ်ကြီး
ဆိုတာကလေးပဲ
ဟဲ့ဟဲ့...

စပဒင်ဆံ့ကွဲကြီး... ငါးက
ဗိုလ်ခွဲသလို... မဖြစ်အောင်
အမျိုးမျိုး ကြီးစားခဲ့ပေ
မဲ့... သူ့မြစ်ကွဲချင်ဆုံးအ
ရာ... မြစ်ကွဲသွားခဲ့ပြီ... သူ
ငယ်ကြီးလည်း... ငါးက
စစ်လ... မီးစတုတဟနန်းဟနန်း
တောက်တောက်ပြီး... နှလုံး
ကွဲကာ ကသသွားတော့သတဲ့
ကွယ်... ..

သင်္ဘောသင်္ဘော

သရုပ်ဖော် - ဂျာဇော်!

ဘုရင့်နောင်လက်ထက် ပေါ်ထွန်းသော သုခကြောက်လှုပ်များတွင် မြန်မာသုခကြောက်လှုပ် သတိုးမင်းစော၏ သုခသတ္တိ အရာနှင့်စိတ်ဓာတ်သည် များစွာ အံ့ဏိုးဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။ သတိုးမင်းစောသည် ဘုရင့်နောင်၏ ညီတော်လည်းဖြစ်ပြီး သမင်တော်လည်းဖြစ်သည်။ ဘုရင့်နောင်သည် သတိုးမင်းစော ၏ အရည်အချေးကို နှစ်သက်သဖြင့် အင်းဝ ဘုရင့် အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီ

ဘန်အိုင်

ရင်းမယ်

ဘုရင့်နောင်၏ တပ်မတော်က အေဒီ (၁၅၅၆) ခုနှစ်မှ (၁၅၅၉) ခုနှစ်အတွင်း မြို့ကြောင်း၊ ကလေး၊ မြို့မိတ်၊ သီပေါ၊ ဗန်းမော်၊ ညောင်ရွှေ၊ ယောက်စောက်၊ ရင်းမယ်၊ လင်းဇင်းနှင့် ယိုးဒယား (ထိုင်း) တို့ကို အောင်မြင်ခဲ့သော တိုက်ပွဲများတွင် သတိုးမင်း သည် အဓိက အခန်းမှပါဝင်ခဲ့သည်။

အောက်မြစ်ကမ်းတစ်ဖျား ခြေမှထွက် ပြေးလေသည်။

လင်းဇင်းမင်း၏သို့ မြင်းစီး ဥပမာဏနှင့် တကွ ခါမော် သုံးကျိပ်ကျော် ကိုလည်း ရဲကြောက်သည်။

လင်းဇင်းမင်းရှေးဗြဲကြည် ၊ ယိုးဒယား (ထိုင်း) မင်းသမီး မိဒုရှာ ၊ ကျိုင်းတုံမြောက်ဘက် သမီး သီရိမာ ၊ လင်းဇင်းမင်းတရား သီရိလှညာနှင့် တကွ ဆင်လေးရာကျော် ၊ မြင်းတစ်ထောင်ကျော် ၊ မြို့မဲယောကျ်ား လူငါးထောင် ကျော် ကိုလည်း ရဲကြောက်၏။

တစ်ခါတော် ဘုရင့်နောင်ဝင်းသားတော် မဟာဝပ္ပရာဇာ၊
သမင်တော် သတိုးမင်းစောနှင့် တူတော် မင်းရဲကျော်ထင် တို့
အားဖြူဖွားသဖြင့်နောင်အိတပ်များသည် လင်းခင်းမင်း ကြံ့ကြံ့
ခံနေသော မြင်းစံခြံကို တစ်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

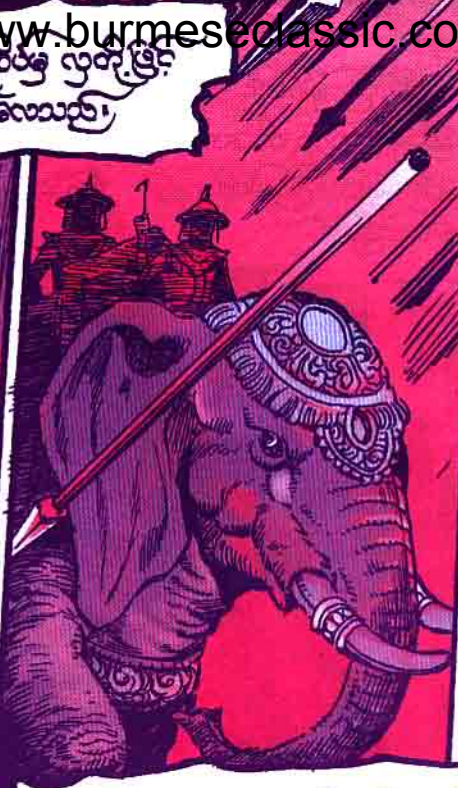

အင်းဝဘုရင့် သတိုးမင်းစောသည် သန်မြန်ကွဲယူ
ခေါ်သော ဆင်တော်နှင့် သစ်တုံးများနှင့် ကာရံ
ထားသော ခြံကို တိုက်လေသည်။

မြတ်စွာ လှူတော်
ဖက်လေသည်။

လှုံတစ်ချောင်းသည် သတိုးဇော်စော၏
လက်ထောက်တော်ကို စူးစူးလေသည်။

ထိုသို့စူးစူးလေသည့် လှုံကို ဖမ်းမိ
လက်သုံးတော် ခေါ်ဖြင့်ဖြတ်၍ ခြေကို
ဆက်လက်တိုက်တော်မူသည်။

သစ်တို့ နှစ်တို့ သုံးတို့ လေးတို့
ပိတ်နှိပ်တကွ ထိတော့ မြေကြီးလေသည်။
ဆင်း၊ မြင်း၊ ဗိုလ်တို့လည်း တိုင်းလုံး
ဝင်ကုန်၏။

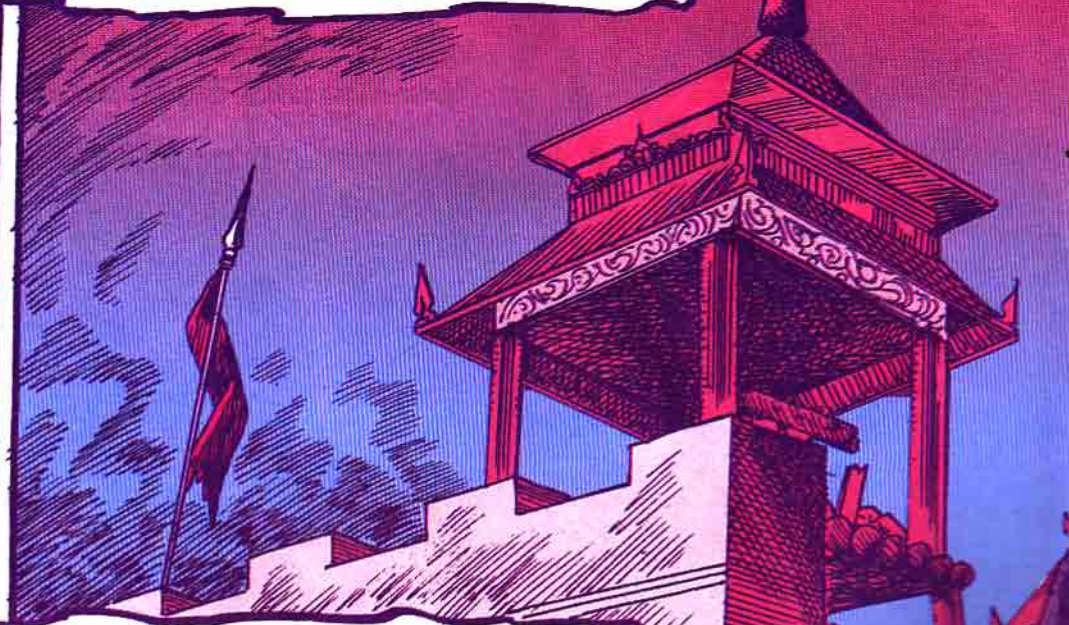
လင်း၊ ထင်း၊ မင်း၊ အမတ်တို့လည်း
မြို့တွင်းမှ ဆီးမြို့၍ ရွဲခွဲကြလေသည်။

ရောက်ဆီတွင် လင်းလင်းမင်းမြစ် သည်
ဆင်းမြင်းနောက်လိုက်တို့နှင့် ခြံမြို့ထွက်
ပြေးလေသည်။

လင်းလင်းမင်း၏ညီ မြစ်စေး ဥယျာဇာနှင့် တကွ
ဧကမာ သုံးကျိပ်ကျော် ကိုလည်း ရကြောက်ဖူးသည်။

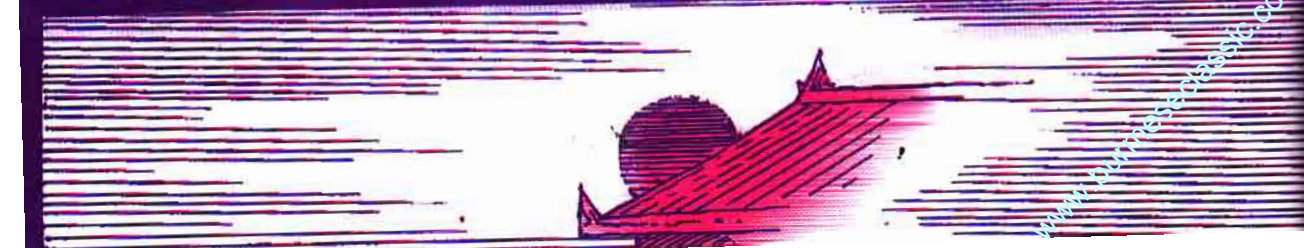
လင်းလင်းမင်းရှေးဗြူကြည် ၊ ထီးဒုယား (ထိုင်း) မင်းသမီး 'မနုရှာ' ၊
ကျဉ်းကံဖြစ်ကာ သမီး သိဂါဇာ ၊ လင်းလင်းမင်းတုမ သိဂါလုဇာနှင့်တကွ
ဆင်လေရာကျော် ၊ မြင်းတစ်ထောင်ကျော် ၊ မြန်မာယောက်ျား လူငါးထောင် ကျော်
တို့လည်း ရကြောက်ဖူး၏။

ယင်းသို့ နေ့စဉ်ခင် အောင်တော်မူသောကြောင့်ရက်
အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းခြောက် ဝမ်းသာစွာ နားထောင်
အောင်ပွဲခံကြ လေသည်။

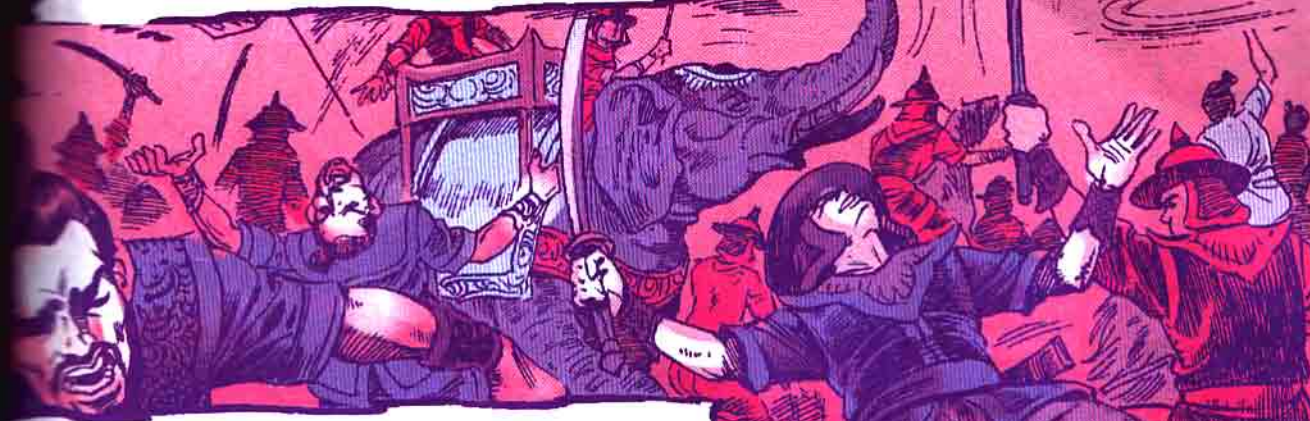

အားတက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်စေလည်း ပေါင်တွင်ထိသောလှုံ့ကို စိမ်း
ဖြင့်တော်မူဖွဲ့ နှုတ်၍ ဆေးဝါး ကျသတော်မူလေသည်။

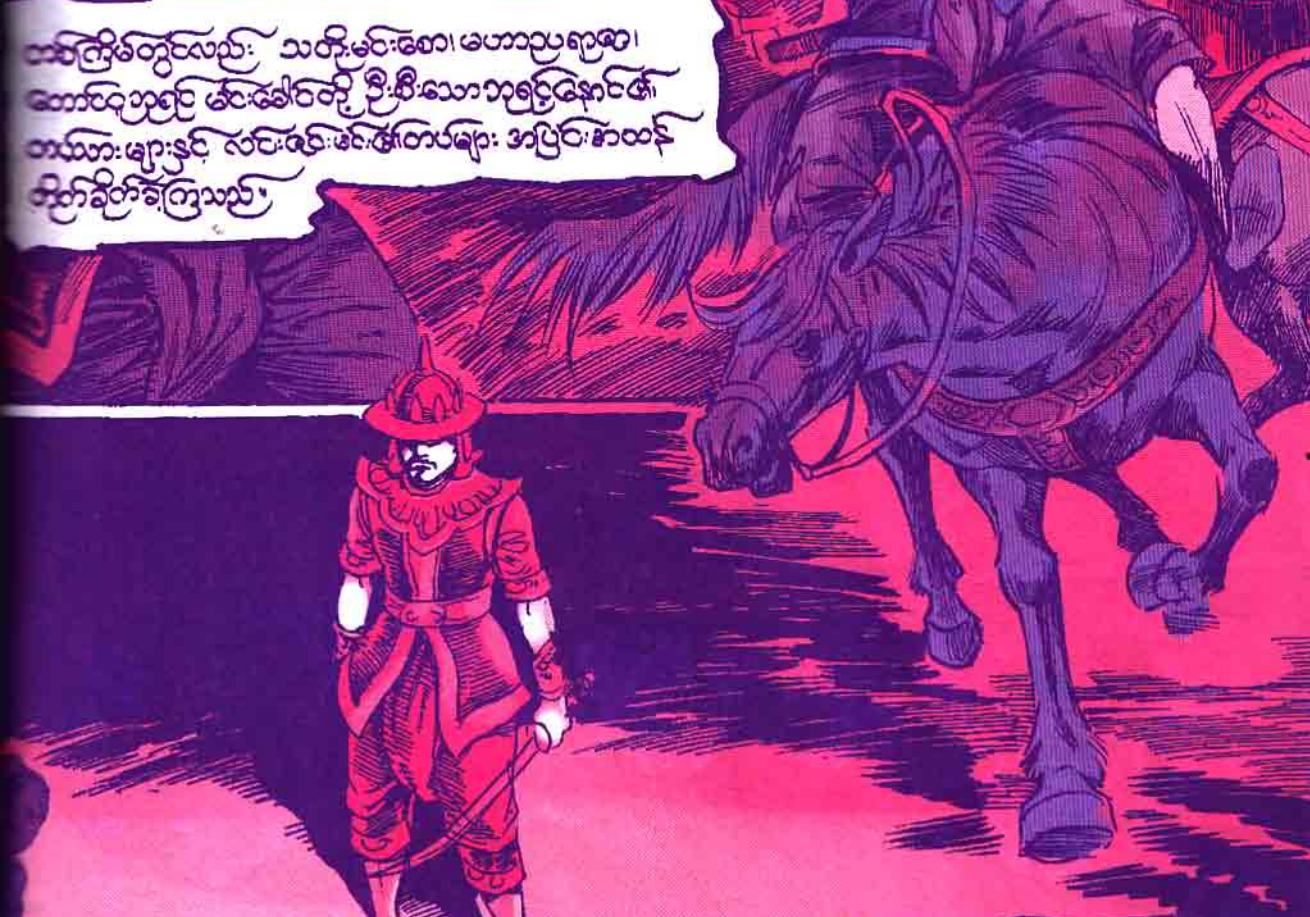

ထင်းသုဒ္ဓါကောင်း သတိုးမင်းစောသည် ရွှပ်ရွပ်ရွှံ့ရွံ့
ထိတ်နတ်လေးရှိသဖြင့် ခန့်သုမုဂ္ဂားကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြွ၏။

ထစ်ကြိမ်တွင်လည်း သတိုးမင်းစော၊ မဟာညုရာဇာ၊
ထောင့်ညုရာဇ် မင်းဆီဝတို့ ဦးစီးသောဘုရင့်နောင်၏
တပ်မှူးများနှင့် လင်းခင်းမင်း၏တပ်များ အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

လင်းခင်းမင်းတပ်မှူးချီ ထွက်ခွာပြီးစွာ လူညံ
ဆင်ဖြူ လက်နက်များစွာ ရရှိခဲ့သေးသည်။

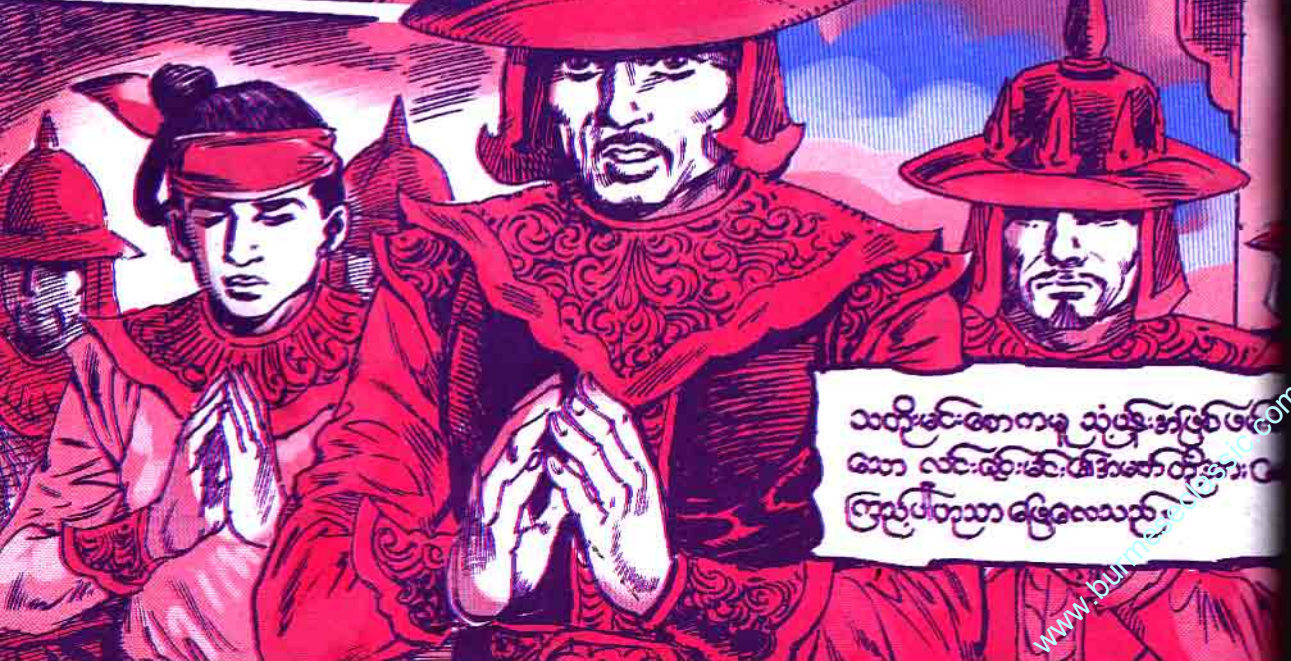

လင်းဆင်းကို အပိုင် တွင် နှိပ်စားပေးရန် ဆိုသော သေ-လိပ်ခွဲဖြင့် မေးတော်မူပြန်သောအခါ...

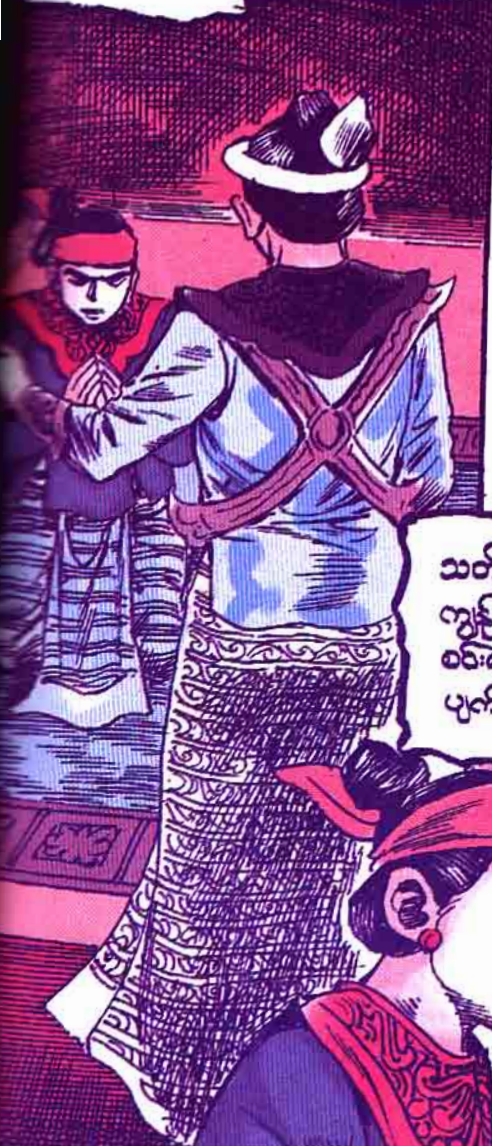
သားတော် ညရဲကတလည်းကောင်း၊ ညှိတော်တော်တော် မင်းဆိုင်ကလည်းကောင်း၊ ဇော်ဘွား၊ မွှေးဇော်မြူးကလည်းကောင်း၊ သုတိုဗိုဗိုတို့၏ ပျက်ကြောင်း ဆိုကြလေသည်။

သတိုးမင်းစောကမူ သံဇေးအဖြစ်ဖြင့် မြေပေါ်
တော လင်းဆင်းဆင်း ဖြစ်အောင် တိုက်ခန်း၊
ကြည့်ပီတည်းသာ ဖြေလေသည်။

သက္ကရာဇ်လည်း ဆွဲတော်မူပေးသေးပဲ၊
အိမ်ထားသောလင်းလင်းမင်းအဖတ်တို့အား
စစ်မေးရန် သို့တော် ပြည်တော်၌ သတိုးဓမ္မရာဇာကို
ခေါ်သော်လည်း။

သတိုးဓမ္မရာဇာလည်း လင်းလင်းအဖတ်တို့အား ခေါ်၍စစ်မေးသောအခါ..
ကွန်ပြတိုက်ကို ပျက်အောင် တိုက်သောသူ၏ အသွင်အပြင်ကား နှာရေညှစ်
စမ်းစမ်းဖြင့် ဆစ်ဒိုကိုမီး၇ တိုက်ရာတွင် လင်းလင်းစစ်သည် ငြေးစွာ၍
ပျက်ချေသည်ဟု ဖြော့ကတော်လေသည်။

ထိုသူတို့ ခြံလွှဲလှဲသိမ့်လောဟု မေးသောအခါ
လင်းလင်းအဖတ်တို့က ခြံလွှဲလှဲသိမ့်သည်ဟု
ဖြော့က၏။

ခပ်ဖြူများသစ် ဘဏ္ဍရမ်းတရားကြီးလည်း
ညှိတော်သားတော်၊ စော်ဘွား၊ စစ်မှန်စွာ
အပေါင်းတို့ကို တိုက်ပြုကြောင်းသို့ ထိထက်တန်ဆာ
တို့ဖြင့် ဆက်စီး၍ ထွက်စေသည်။

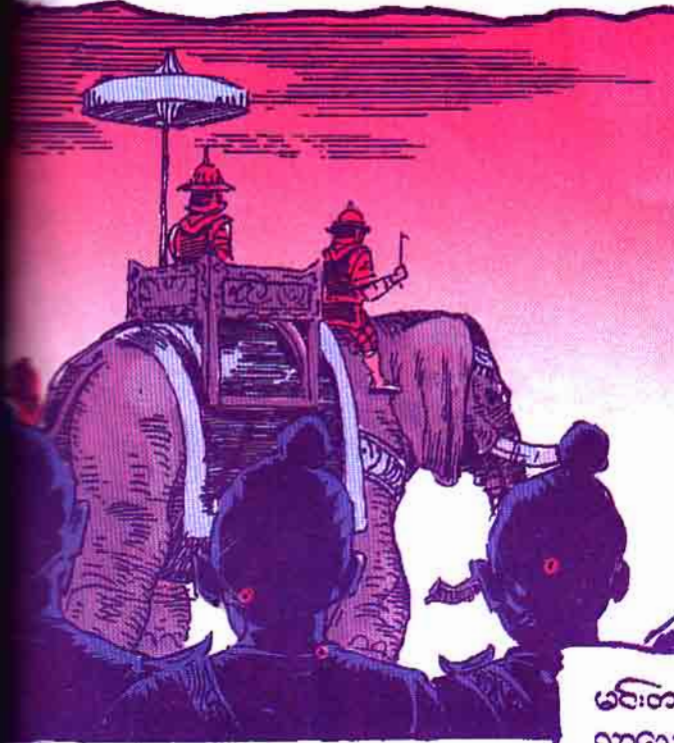

လင်းထီးစာဖတ်တို့ကလည်း ကြည့်၍နေလေ
အမိန့်တော် ငြိလေသည်။

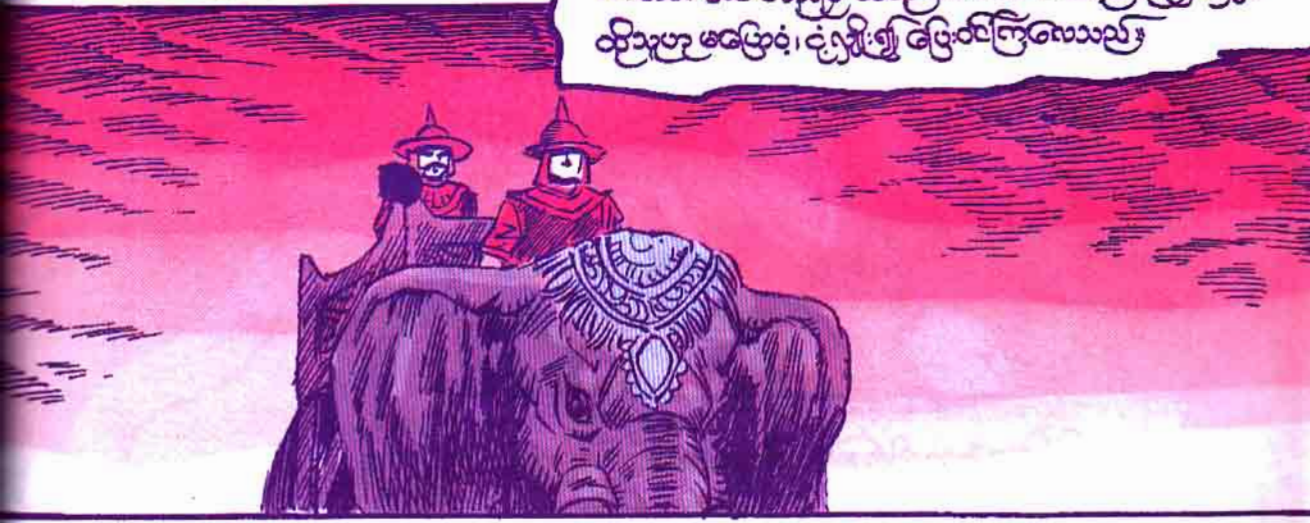

ညီတော် သတိုးရွှေစင်္ကြာလည်း လင်းစင်အိမ်ထဲတို့ကို
ပြန်ပို့စေ၍၊ မဟာဥပရာဇကစ၍ သံသလှလော၊
သိလှလော မေးသည့်ကို မဟာဗဟုဗျူချည်းဆိုလေသည်။

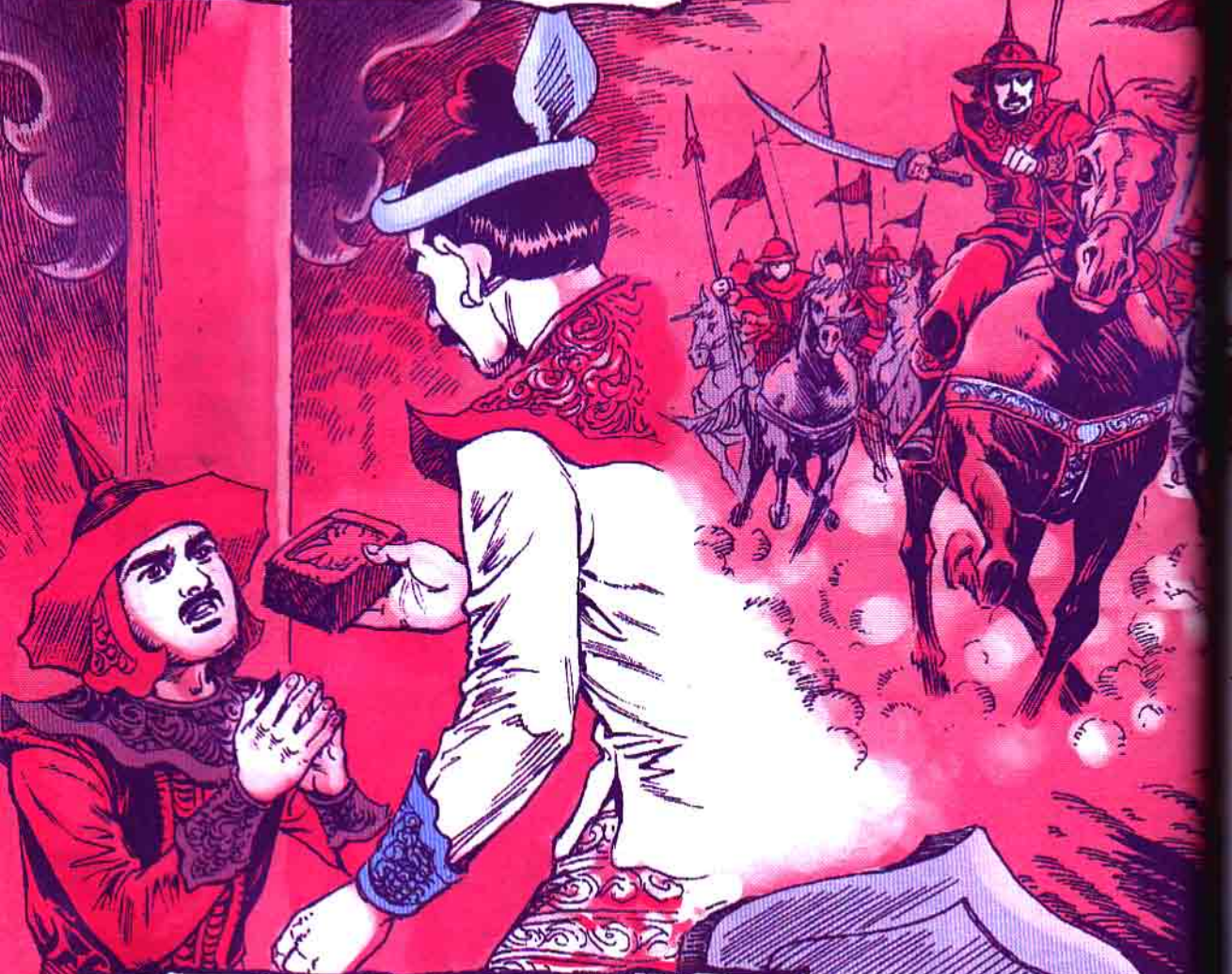

မင်းတကာတို့၏အောက်မှ ဆင်တော်သန်ခြေစွာ ကိုစီးစောစု
လာသော အင်းဝဘုရင် သတိုးဇင်းစော လာသည့်ကို မြင်လျှင်
ထိုသူဟု ဖြစ်မြောက်၊ ငုံ့ပျို၍ ပြေးလျက်လေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး ဖြစ်၍
သတိုးဗင်္ဂလေမှူး သိရှိပြီး ခင်ဇော်ပေးလေသည်။
ပြီးမှသာ ခော်ဥပဏ္ဍေ၊ ပျိုစော်စော်စင်မင်း၊ တယ်ရှူး
စင်ကံ တို့ကိုလည်း အထိတ်အရွှေ့ပျောက် ရွှေ့ရွှေ့အဝတ်
အထည်တို့ကို ပေးစေကာမူလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အရှင်တို့ အရှေ့ပိုင်း နှစ်တောင် ပိုင်းတို့
ပြင်ဘက်ကင်း သောသရဉ်နောင်မင်း၏ သရဉ်ကောင်း တို့မှာ
အံ့ ဖွယ်သရဉ်လှကြောင်းကို ထိုခေတ် တရုတ်သမိုင်း
စာမျက်နှာများတွင် မှတ်တမ်းတင်ထား ကြသည်မှာ
အထင်အရှား ဖြစ်နေပါကော့သည်။

သစ်ပင်များကိုလှန်းစေလိုသူ ခါးကွေးသူ (မာလမြိုင်)

ဦးဦးချစ်တဲ့ သားသားမီးမီး
လေးတို့ရေ...။

သားသားမီးမီးတို့ ကျန်းမာ
ချမ်းသာပြီး ပညာတတ်လူချွန်
လူကောင်းများဖြစ်ကာ တိုင်း
ပြည်အကျိုး သယ်ပိုးနိုင်ပါစေလို
ဦးဦးဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ
တယ်ကွယ်။

သည်တစ်လပြောပြမယ့်ပုံ
ပြင်လေးကတော့ ဂျပန်ပြည်ရဲ့
ရိုးရာပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပဲကွယ်။

ဂျပန်ပြည်ကြီးရဲ့ ဆောင်းတွင်းကာလမှာပေါ့။ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ အလှဆုံး ဖူရီယာမာတောင်တစ်လုံးလုံး
နှင်းခဲနှင်းမှုန်တွေနဲ့ လှပလို့နေသတဲ့ကွယ်သည်ရာသီမှာ ပွင့်ကြတဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေကလည်း ဂျပန်
တစ်ပြည်လုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသလို ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်လို့ပေါ့။

ဖူရီယာမာတောင်အောက်ခြေကရွာလေးတစ်ရွာမှာ ဂျပန်အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ
ဆင်းရဲသားများဖြစ်ကြပြီး သူတို့ပိုင်တဲ့ဥယျာဉ်ခြံလေးထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စိုက်ပျိုးစားသောက်
နေထိုင်ကြတယ်။ သည်အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ဟာ ဆင်းရဲပေမဲ့ သူတစ်ပါးကို သနား
ကြင်နာတတ်ပြီး ကူညီရိုင်းပင်းတတ်လို့ရွာသားတွေကချစ်ခင်ကြတယ်။

အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့ဟာဥယျာဉ်ခြံလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ပြီးညနေပိုင်းကျ
တော့ အေးအေးလူလူစကားပြောဆိုနေကြတာမိုးချုပ်မှောင်ရညသန်းတဲ့အထိပေါ့ကွယ်။ ဒီနေ့တော့
သူတို့ စကားအေးအေးမပြောနိုင်တော့ဘူးကွယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နှင်းတွေက တအားကျနေလို့ပေါ့
ကွယ်။

မနက်မိုးလင်းထဲက နှင်းတွေ တအားကျနေတာ နေတောင်မမြင်ရဘူး။ အအေးလွန်ကဲလွန်းလို့
ခြံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်တော့ဘဲ အိမ်လေးကို တံခါးတွေပိတ်၊ မီးဖိုပြီး အဘိုးအိုတို့
လင်မယားမီးလှုံနေကြတယ်ကွယ်။ သည်အချိန်မှာပဲအပြင်ဘက်ကညည်းသံကို အဘိုးအိုတို့လင်မယား
ကြားလိုက်ရတယ်။

“အဘိုးကြီးရေ... အပြင်ဘက်က ညည်းသံကြားနေရတယ်တော့၊ သွားကြည့်ရအောင်”
“အေး-ဟုတ်တယ်အဘွားကြီးရေ၊ ဒုက္ခရောက်နေသူများလားမသိပါဘူး” အဘိုးအိုက ပြောပြော
ဆိုဆို ကညင်ဆီမီးတိုင်ကို မီးညှိပြီး နှစ်ယောက်သားအိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးဝဲအား

ပိန်ပိန်လေးတစ်ကောင် ချမ်းတုံပြီး ညည်းနေတာ ကို တွေ့လိုက်ရတယ်ကွယ်။

ကြင်နာသနားတတ်တဲ့အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအို တို့လည်း ခွေးလေးကို အိမ်ထဲခေါ်သွင်းပြီး မိဖိုဘေး နားမှာ သိပ်ထားလိုက်တော့ အပူငွေ့ရလာတဲ့ခွေး လေးဟာ ညည်းသံပျောက်သွားပြီး မှိန်းနေတော့ တယ်ကွယ်။

သည်လိုနဲ့ပဲ အဘိုးအိုတို့ လင်မယားနှစ် ယောက်ကသားသမီးမရှိကြတော့ခွေးဝင်စားလေး ကို သားသမီးလို့ မွေးစားလိုက်တော့တယ်။ ခွေး လေးကလည်း နေ့စဉ်ကျွေးမွေးနေတဲ့အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတို့လင်မယားကို သူ့သခင်အစစ်တွေပဲ လို့မှတ်ယူလိုက်တာပေါ့ကွယ်။ ခွေးလေးကလည်း လိမ္မာပါးနပ်တော့ သားသမီးနဲ့မခြား ချစ်ခင်လာပါ တော့တယ်။

တချို့ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦး၊ နှစ်ဦးကတော့ ဒီ ခွေးကိုကော၊ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုကိုကော မနာ လိုတဲ့လူလည်းရှိနေတော့ ခွေးလေးများ သူတို့ အိမ်ဖက် ရောက်လာရင်ပဲ ဆဲဆိုကန်ကြောက်ကြာ တုတ်နဲ့ ရိုက်လွှတ်ကြ၊ ခဲနဲ့ပေါက်လွှတ်ကြတယ်။

တစ်နေ့...။ ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိတဲ့ နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သူတို့ရဲ့ ဥယျာဉ်လေးထဲမှာ ထိုင်နေကြပြီး ဖူဂျီတောင်ရဲ့အလှကို ငေးကြည့်နေ ကြတယ်။

သည်အချိန်မှာ သူတို့မွေးထားတဲ့ ခွေးလေး ကလည်း တအီးအီးနဲ့ ညည်းရင်း သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်က မြေကိုအားတက်သရောနဲ့ယက်ထုတ် နေတာကို အဘိုးအိုတို့လင်မယားတွေ့နေရတယ်။

“ဒီကောင်ဘာတွေလို့ မြေကြီးကို ယက်နေပါ လိမ့်၊ ငါသွားကြည့်ဦးမယ်။ အမယ်ကြီးရေဒီကောင်

အသိဉာဏ်တော်တော်ရှိတာကွ”

အဘိုးအိုက အိမ်ဘေးမှာ ထောင်ထားတဲ့ ပေါက်ပြားကိုယူပြီး၊ ခွေးလေးယက်နေတဲ့နေရာကို သွားတော့တယ်။ အနားရောက်လာတဲ့အဘိုးအိုနဲ့ ဘောင်းဘီစကို ခွေးလေးက ကိုက်ဆွဲလိုက်၊ မြေကို ယက်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတော့ အဘိုးအိုက “ဒီကောင် တော်တော်ထူးတာပဲ၊ ဘာရှိလဲမသိဘူး၊ တူးကြည့် မှ” လို့တွေးပြီး ခွေးလေးယက်ထားတဲ့နေရာကို တူးဆွဲကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထောင်လောက် အရောက်မှာ သေတ္တာတစ်လုံးကို အဘိုးအို တွေ့ လိုက်ရတော့တယ်ကွယ်။

အဘိုးအိုလည်း အဖုံးမှာကပ်နေတဲ့မြေကြီး တွေကိုဖယ်ပြီး သေတ္တာအဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အပြည့် ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်ကွယ်။ ခွေးလေးကလည်း ဝမ်းသာမြူးတူးပြီး ခုန်ပေါက်မြူးတူးလို့ အမြီးလေး နှံ့ပြီး ပျော်နေလေတယ်ကွယ်။

အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့လည်း ပျော်ရွှင်ကြ လို့ ညစာကို ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ကြသလို ခွေးလေးကိုလည်း ကောင်းကောင်းကျွေးမွေးတာ ပေါ့။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အဘိုးအိုတို့လင်မယား လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို လည်း ရွှေငွေတို့ကို အနည်းငယ်ဆီ ဝေပေးလိုက် ပြီး အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်တယ်ပေါ့ ကွယ်။

သည်အခါ သဘောယုတ်တဲ့အိမ်နီးနားချင်း လင်မယားက သူတို့လိုများရမလားလို့ တွေးပြီး ခွေးလေးကို ခဏငှားယူသွားကြတယ်။ နှစ်ရက် လောက်ကြာတော့ ခွေးလေးဟာ ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်လိုက်ပြီး အတော်ကြာကြာ ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်နေတယ်ကွယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်အောင်လောက်ကြာတော့ ခွေးလေးဟာ အိမ်ထောင့်တစ်နေရာကို သွားပြီး တူးယက်နေတာတယ်။ စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်က ဟန်ကျပြီးဆိုပြီး ယောက်ျားလုပ်သူက ဆိတ်တူးယူပြီး ခွေးကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး တူးဆွလိုက်တော့ ရွှေငွေမတွေ့ရဘဲ အရိုးနဲ့ အိုးခြမ်းကွဲများကိုသာ တွေ့ရတယ်ကွဲ့။

စိတ်ပုတ်တဲ့ယောက်ျားလည်း စိတ်ဆိုးပြီးခွေးတို့ ရိုက်သတ်လိုက်ကာ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်ရဲ့ အောက်မှာ မြှုပ်နှံထားလိုက်ကြတယ်။

အဘိုးအိုလင်မယားလည်း သူတို့ချစ်တဲ့ ခွေးလေး ပြန်မလာလို့ ခွေးငှားသွားတဲ့လင်မယားထံ တိုသွားပြီးမေးတော့ ခွေးလေးအိမ်က ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ လိမ်ပြောကြတယ်။ အဘိုးအိုတို့လင်မယားလည်း ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်ကွယ်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်တော့ အဘိုးအိုတို့လင်မယားအိပ်ပျော်သွားတုန်း ခွေးရဲ့ဝိညာဉ်ကလာပြီး အိပ်မက်လာပေးလာတယ်။

“သခင်အဘိုးနဲ့အဘွား ကျွန်ုပ်ကိုသတ်လိုက်ပြီး ထင်ရှူးပင်သုံးပင်ရဲ့အလယ်မှာ မြှုပ်ထားပါတယ်သခင်။ သည်အပင်ကိုဝယ်ပြီး ခုတ်လှဲပြီး ဆုံတစ်ခုလုပ်ပါ။ အဲဒီဆုံနဲ့ စပါးထောင်းတိုင်း ကျွန်ုပ်ခွေးလေးကို သတ်ရပါ”

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့ အဘိုးအိုက ထင်ရှူးပင်ကိုသွားဝယ်ပြီး ဆုံတစ်ခု ထွင်းလိုက်ရောကွယ်။ အဘွားအိုက ဒီဆုံနဲ့ ဆန်ဖွပ်လိုက်တဲ့အခါ ဆန်တို့ဟာ ရွှေများဖြစ်သွားတာကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရတယ်ကွယ်။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အဘိုး၊ အဘွားတို့ဇနီးမောင်နှံလည်း ဒါကို လျှို့ဝှက်မထားဘဲ ဘေးအိမ်တွေကို ပြောဖြစ်တာပေါ့။

ဒီအကြောင်းကိုကြားတော့ စိတ်ယုတ်မာတဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်က သည်ဆုံကို လာဌားကြပြန်ရောကွယ်။ အဘိုးအိုတို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း အမှတ်မထားဘဲ ဆုံကို ငှားလိုက်ပြန်တယ်။

ယုတ်မာတဲ့ဇနီးမောင်နှံလည်း အားရဝမ်းသာစွာနဲ့ ဆုံကိုယူသွားပြီး စပါးထည့်ပြီး ထောင်းလိုက်ပေမဲ့ ရွှေမဖြစ်လာပဲ အနံ့အသက်ဆိုးဝါးလှတဲ့ ရွှံ့တွေဖြစ်လာတာကို တွေ့ရတော့ ထိုလင်မယားလည်း စိတ်ဆိုးပြီး ဆုံကို အိမ်ပြင်ထုတ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။

သားသားမီးမီးတို့ရေ... ဆုံမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးနော်။ သည်လင်မယားက စိတ်ထားယုတ်မာကြလေတော့ အသက်မရှိတဲ့ဆုံကတောင် မကူညီတာလက်တွေ့ပဲနော်။ သားသားမီးမီးတို့လည်းစိတ်ထားကောင်းကောင်းထားပြီး သူများတွေကို အကူအညီပေးကြပါနော်။

ညဘက်ရောက်ပြန်တော့ အဘိုးအိုတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဝိညာဉ်က အိပ်မက်လာပေးပြန်တယ်ကွယ်။

“အဘိုးရေ... ဆုံကိုတော့ ဟိုစိတ်ယုတ်မာတဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်က မီးရှို့လိုက်ပြန်ပြီးခင်ဗျာ။ မီးရှို့လိုက်တဲ့ဆုံရဲ့ ပြာတွေကို အားလုံး ကျုံးယူပြီး သေနေတဲ့ သခင်တို့ရဲ့ ချယ်ရီပန်းပင်နဲ့အသီးအနှံပင်တွေပေါ်ကို ပက်ဖျန်းလိုက်ပါ။ အားလုံး ရှင်သန်လာပါလိမ့်မယ်သခင်”

အိပ်မက်ရပြီးနောက် တစ်နေ့ကျတော့ အဘိုးအိုလည်း ပြာများကို အားလုံး ကျုံးယူပြီး လက်တစ်ဆုပ်လောက်နဲ့ သေနေတဲ့ချယ်ရီပင်နဲ့ သီးနှံပင်ကို ပက်လိုက်တော့ သေနေတဲ့အပင်တွေ အရွက်၊ အညွန့်၊ အပွင့်၊ အသီးတွေ ချက်ချင်း ဝေ

ဝေဆာဆာ သီးပွင့်လာတာကို အဘိုးအိုတို့ ဝမ်းသာအံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရတယ်ကွယ်။

အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုတို့ဇနီးမောင်နှံလည်း ပြာတွေကို အိတ်ကြီးထဲထည့်ပြီး နယ်တကာလှည့်လို့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့အိမ်က သစ်ပင်တွေကို ပြန်ရှင်သန်လာအောင် စေတနာထားပြီး လိုက်လုပ်ပေးကြတယ်။ သီးပင်၊ စားပင်၊ ပန်းပင်တွေ ပြန်ပြီး ရှင်သန်လာတာကို တွေ့ရတော့ ဆင်းရဲသားတွေကလည်း ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာကြတာပေါ့ကွယ်။

ဒီသတင်း ရှင်ဘုရင်နားရောက်သွားလို့ အဘိုးအိုတို့ကို ခေါ်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ မင်းချင်းတို့က အဘိုးအိုတို့ဇနီးမောင်နှံကိုရှာပြီး ဘုရင်ကြီးထံ ခေါ်လာကြတယ်ကွယ်။

ဘုရင်ကြီးက အဘိုးအိုတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဥယျာဉ်ထဲခေါ်သွားပြီး သေနေတဲ့ ချယ်ရီပင်တွေ၊ သီးပင်စားပင်တွေကို ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ခိုင်းပါတော့တယ်။

အဘိုးအိုတို့ဇနီးမောင်နှံလည်း သူတို့မှာပါလာတဲ့ ပြာတွေနဲ့ သေနေတဲ့အပင်တွေကို လိုက်ပက်ပေးလိုက်တော့ အားလုံးရှင်သန်လာတာကို ဘုရင်ကြီးတွေ့ရတော့ ဝမ်းသာပြီး အဘိုးအိုတို့ဇနီးမောင်နှံကို ဆုလာဘ်တွေ များစွာပေးလိုက်လို့ အဘိုးနဲ့ အဘွားတို့လည်း ဘုရင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာကြတော့တယ်။

ဒီသတင်းကိုကြားရတဲ့ ယုတ်မာတဲ့လင်မယားလည်း လက်ကျန်ပြာအနည်းငယ်ကော မြေကြီးတွေကော ကျုံးယူပြီး နန်းတော်ထဲကိုသွားပြီး သူတို့လည်း သေနေတဲ့အပင်တွေကို ရှင်အောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့ လျှောက်ထားလိုက်ကြရောကွယ်။

ဘုရင်ကြီးကလည်း လုပ်စေလို့ပြောပြီး အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြနေကြတာပေါ့။

စိတ်ယုတ်မာရိတဲ့ လင်မယားလည်း ဆုလာဘ်မျှော်ကိုးပြီး သူတို့ယူလာတဲ့ပြာနဲ့ သေနေတဲ့သစ်ပင်တွေကို ပက်လိုက်ပေမယ့် ရှင်သန်မလာဘဲ ပြာတွေသာ လွင့်စင်ကုန်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မှူးမတ်၊ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားတွေရဲ့ မျက်လုံးထဲကို ဝင်ကုန်ကြတော့ ဒီလင်မယားကို ဝိုင်းဆဲကြ၊ ရိုက်နှက်ကြ ဖြစ်ကုန်ရောကွယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ပြီး စိတ်ထားယုတ်မာတဲ့လင်မယားကို မှတ်သားလောက်အောင် ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာပေါ့ကွယ်။

စိတ်ထားမကောင်းတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ရွာကို ပြန်ရောက်လာပြီး စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဖြစ်လို့ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုဇနီးမောင်နှံထံမှာ ဝန်ချတောင်းပန်ရတော့တယ်။

စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်းရှိကြတဲ့ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုဇနီးမောင်နှံတို့ကလည်း ဒီလင်မယားကို ဗွေမယူဘဲ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ပြီး ကျွေးမွေးထားပါသတဲ့။ သားသားမီးမီးလေးတို့ရေ...။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ်။ သားသားမီးမီးလေးတို့လည်း စိတ်ကောင်းမွေးပြီး သူတစ်ပါးအကျိုး၊ လောကအကျိုးတို့ကို သယ်ပိုးနိုင်တဲ့ သားကောင်းသမီးမွန်များဖြစ်ကြ၍ လောကကို အလှဆင်နိုင်ကြပါသေးတယ်ကွယ်။

ကောင်းကျိုးလိုရာပြည့်ပါစေ
ဦးဦးမောင်လှယဉ်(မော်လမြိုင်)

ကျွန်ုပ်တို့ပုပ္ပိုပြင်

သီဟကော် (မြစ်တန်းစာရိတ်)

တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်...။

မေတ္တာရွာလို့ခေါ်တဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းဆိုတာရှိသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီသူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စိတ်စေတနာကောင်းမွန်တယ်တဲ့ကွယ်။ ကူညီစရာရှိရင် တူညီသလို ချီးမြှင့်မြှောက်စားစရာရှိရင် ချီးမြှင့်မြှောက်စားသတဲ့ကွယ်။

တစ်နေ့တော့ သူဌေးကြီး ဦးစိတ်ကောင်းဟာ စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်လာသတဲ့ကွယ်။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးလဲဆိုတော့ သူဌေးကြီး ဦးစိတ်ကောင်းအနေနဲ့ သူဌေးကြီးဖြစ်ခဲ့တာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့လို့ပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ လယ်ယာမြေကို လုပ်အားနှင့်ယှဉ်ပြီး သူနဲ့ အတူတူလုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ လက်ယာ လုပ်သားတွေကို ဂုဏ်ပြုချင်တယ်လေ။ ဘယ်လိုဂုဏ်ပြုချင်သလဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ခြံဝန်းထဲမှာ လယ်ယာလုပ်သား ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးပုံကို ပန်းပုထုလုပ်ပြီး ထားချင်သတဲ့လေ။

ဒါပေမဲ့ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းအတွက် ခက်နေတာက ဘယ်ပန်းပုဆရာက သူဌေးကြီးလိုချင်တဲ့ ပန်းပုမျိုးကို ထုလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာကိုပေါ့ကွယ်။ သူဌေးကြီး ဦးစိတ်ကောင်းက သူလိုချင်တဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်း ပန်းပုထုလုပ်ချင်တာကိုး။

သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းတို့နေတဲ့ မေတ္တာရွာမှာ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့ကွယ်။ ရွာမြောက်

ပိုင်းက ပန်းပုဆရာက မောင်သပ်ရပ်လို့ခေါ်ပြီး ရွာတောင်ပိုင်းကပန်းပုဆရာကမောင်ကြဲဖန်လို့အမည်တွင်ကြတယ်တဲ့။ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ဟာ သူ့နေရာနဲ့သူတော့ ပန်းပုပညာမှာ နာမည်ကြီးနေတာပေါ့ကွယ်။ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းဟာ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်ချင်တာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီမှာပဲ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းဟာ အကြံတစ်ခုရသွားတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီအကြံကတော့ လယ်သမားက ရုပ်ထုလုပ်မယ့်အကြောင်းမပြောဘဲ ပွဲတစ်ပွဲ လုပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ကို သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းက သူ့ရဲ့အိမ်ကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်တယ်။ သူ့တပည့်ရင်းတွေကိုပါ အနားမှာ ခေါ်ထားလိုက်တယ်လေ။ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီးတဲ့အခါကျတော့ သူဌေးကြီးက ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ကို အသေအချာပြောပြတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ကြွက်ရုပ်ထု တစ်ခုစီကို တစ်ပတ်အတွင်း ထုလုပ်ပြီးပေးပါ။ တကယ့်ကြွက်နှင့် တူစေရမယ်။ အဲဒီကြွက်ရုပ်ကို ချပြီး ကြောင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် အဲဒီကြောင်က တကယ့်ကြွက်မှတ်ပြီး ပြေးခုတ်တဲ့အထိကြွက်နှင့် တူစေရမယ်။ ထုလုပ်နိုင်ကြမလား” လို့ ပြောတော့ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ပတ်အတွင်း ရစေရပါမယ်လို့ အာမခံပြီး ပြန်သွားကြသတဲ့ကွယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ထုလုပ်ထားတဲ့ကြွက်ရုပ်တစ်ရုပ်စီနဲ့ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းဆီကိုရောက်လာခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းကလည်း

ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ကိုထုံးစံအတိုင်းဧည့်ခံကျွေးမွေးပါတယ်။ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီးတော့မှ ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြွက်ရုပ်တွေကို တစ်ခုချင်းယူကြည့်ပါတော့တယ်။

ရွာမြောက်ပိုင်းက ပန်းပုဆရာ မောင်သပ်ရပ်ရဲ့ ကြွက်ပန်းပုရုပ်ကိုယူပြီးကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကြွက်ရုပ်ကလေးဟာ တကယ့်ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လိုပုံပန်းကျနစွာ လက်ရာမြောက်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့ကွယ်။

“မင်းရဲ့ ကြွက်ပန်းပုလက်ရာက သိပ်ကောင်းတာပဲကွာ။ ကြွက်ကလေးက အသက်ဝင်နေသလို ထင်ရအောင် ထုနိုင်ပါတယ်။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” လို့ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းက မှတ်ချက်ချပြီး သူဌေးကြီးရဲ့ တပည့်တွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းပြစေသတဲ့ကွယ်။

ရွာတောင်ပိုင်းက ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ရဲ့ ကြွက်ပန်းပုရုပ်ကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်ကျတော့ ထုလုပ်ထားတဲ့ကြွက်ရုပ်ဟာ ကြွက်နဲ့သိပ်မတူဘဲ ရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကြွက်ရုပ်က ကြွက်နဲ့မတူဘဲ ကြွက်မပီမသနဲ့ ရယ်စရာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသတဲ့ကွယ်။

“မင်းရဲ့ ကြွက်ပန်းပုလက်ရာက ကြွက်နဲ့လည်းမတူဘူး။ အရုပ်လည်းဆိုးတယ်။ ကြွက်ကလေးနဲ့မတူတော့ ကြောင်ကမင်းကြွက်ကို ခုတ်မှာမဟုတ်ဘူး” လို့ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းကပြောပြီးသူဌေးကြီးရဲ့တပည့်တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းပြလိုက်ပြန်သတဲ့ကွယ်။

ရွာတောင်ပိုင်းက ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်လည်း သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတာနဲ့ သူဌေးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြွက်ကို ကြောင်ခုတ်မခုတ်သိရအောင် အခု ကြွက်ရုပ်နှစ်ရုပ်ကို အခန်းထဲမှာချထားပေးပြီး ကြောင်ကို လွှတ်ကြည့်ရင်သိရမှာပေါ့လို့သူဌေးကြီးကို ပြော

လိုက်တယ်တဲ့။
သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းကလည်း “ဒါဆိုရင် မင်းပြောတဲ့အတိုင်း စမ်းကြည့်မယ်” လို့ ဆိုပြီး တပည့်တွေကို အခန်းထဲမှာ ကြွက်ရုပ်နှစ်ရုပ်စလုံး ထည့်ထားပြီးကြောင်ကို အခန်းထဲ လွှတ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။

အဲဒီမှာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ကြောင်က ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲဆိုတော့ မောင်သပ်ရပ်ရဲ့ ကြွက်နဲ့ အလွန်တူတဲ့ကြွက်ရုပ်ကိုကြောင်က ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပြီးမောင်ကြံဖန်ရဲ့ပုံမကျပန်းမကျထုလုပ်ထားတဲ့ကြွက်ရုပ်ကိုတော့ ကြောင်ကခုန်အုပ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ အဲဒီလို ကြောင်က ခုန်အုပ်ပြီးတော့ ကြွက်ရုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး ကိုက်ဝါးနေလေတော့သတဲ့ကွယ်။

သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းနဲ့ တပည့်တွေဟာ ကြွက်နဲ့တူတဲ့ပန်းပုဆရာမောင်သပ်ရဲ့ ကြွက်ရုပ်ကို ကြောင်က မခုတ်ဘဲ ကြွက်နဲ့လည်းမတူ၊ ပုံမကျပန်းမကျ ထုလုပ်ထားတဲ့ ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ရဲ့ ကြွက်ရုပ်ကို ကြောင်က ခုတ်ပြီး စားနေတာကို တွေ့တော့ အားလုံးဟာ မင်တက်သလို ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေတော့တာပေါ့ကွယ်။ ပန်းပုဆရာမောင်သပ်ရပ်ကတော့ တကယ့်ကြွက်အစစ်နဲ့ တူအောင် ထုလုပ်ထားတဲ့ သူရဲ့ကြွက်ရုပ်ကို ကြောင်က မခုတ်လေတော့ ငေးမိုင်နေရတာပေါ့ကွယ်။ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းရဲ့ စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ ကြောင်က ပြေးပြီး ခုတ်နိုင်အောင် လက်ရာမြောက်ရမယ်လို့ပါ ထားတာကိုကွယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းထဲကကြောင်ဟာ ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ရဲ့ကြွက်ရုပ်ကို တစ်စစီကိုက်ဖို့လို့ ဝါးစားနေတာတွေတော့ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းဟာ ပြုံးလိုက်ပြီးခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နဲ့ နေလေတော့တယ်။

“ကဲ...မင်းရဲ့ကြွက်ရုပ်ကို ဘာသားနဲ့ဘယ်လိုထုလုပ်ထားတာလဲ” လို့ သူဌေးကြီးက ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ကိုမေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ကလည်း သူ့အနေနဲ့ အနိုင်ရတော့မှာ သေချာဖြစ်နေတာကြောင့် မာန်ဝင်နေတဲ့အသံနဲ့ ဒီလို ဖြေလိုက်ပါသတဲ့ကွယ်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ကြွက်ရုပ်ကို ထုလုပ်ရတာ ဘာမှမခက်ပါဘူး သူဌေးမင်းရယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကြွက်ရုပ်ဆိုပေမယ့် သစ်သားနဲ့ ထုလုပ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး...။ ငါးခြောက်ကို အဓိကထားပြီးတော့ အခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောနှောပြီး ထုလုပ်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။ အပေါ်ယံကိုတော့ ဆေးခြယ်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါးခြောက်နဲ့ရနေတဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ကြွက်ကိုကြောင်က ပြေးပြီးခုတ်တော့တာပေါ့” လို့ဖြေသံကိုကြားလိုက်တော့ သူဌေးကြီး ဦးစိတ်ကောင်းက “အေးကွာ၊ မင်းကငါပြောတဲ့အတိုင်းကြောင်ခုတ်တဲ့ကြွက်ရုပ်ကို ထုတ်နိုင်တာကြောင့် ဉာဏ်ကောင်းလှပါတယ်။ ငါ့အနေနဲ့ မင်းရဲ့ဉာဏ်ကောင်းမှုကို ချီးမွမ်းပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ကလည်း သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းက သူ့ကို ချီးမွမ်းစကားပြောတော့ အလွန်ဘဲ ဝမ်းသာနေတာပေါ့ကွယ်။

“ဒါနဲ့ မင်းကကောကွယ်... မင်းရဲ့ ကြွက်ရုပ်ကလေးကိုဘယ်လိုအသားနဲ့ဘယ်လိုထုလုပ်ထားတာလဲကွယ်” လို့ ပန်းပုဆရာမောင်သပ်ရပ်က ကြောင်မခုတ်လို့ စိတ်ပျက်နေပေမယ့် သူဌေးကြီး ရဲ့အမေးကို အားမာန်ပါပါနဲ့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“သူဌေးကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကြွက်ရုပ်ကို တကယ့်ကြွက်နဲ့ တူနိုင်သမျှ တူအောင်ဆိုပြီး သစ်ကနက်သစ်သားကို ရှာဖွေပြီး ထုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ့် ကြွက်တစ်ကောင်ရဲ့ အရည်အသွေးရရှိပြီး တကယ့်ကြွက်လို တူညီစေဖို့ ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့အင်အားနဲ့ ညက်ညာကိုပေါင်းစပ်ပြီး စိတ်ရှည်လက်

ရှည် ထုလုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်လို့ သူဌေးကြီးကို ပြန်လည် ဖြေသတဲ့ကွယ်။

သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းလည်း ပန်းပုဆရာနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့ တပည့်တွေကို အားလုံးခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေသတဲ့ကွယ်။ ပြီးတော့ ရွာတောင်ပိုင်းက ပန်းပုဆရာမောင်ကြံဖန်ကို ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ ရွာမြောက်ပိုင်းက ပန်းပုဆရာမောင်သပ်ရပ်ကိုတော့ ဆုတော်ငွေမချီးမြှင့်ဘဲ ထားတာပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့မှ သူဌေးကြီးဦးစိတ်ကောင်းက အားလုံးကို စကားပြောလိုက်သတဲ့။

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပန်းပုပညာမှာ တော်ကြပါတယ်။ မောင်ကြံဖန် ဆုတော်ငွေ ရသွားတယ်ဆိုတာက စည်းကမ်းချက်မှာပါထားတဲ့ကြောင်က ခုတ်နိုင်ရမယ်ဆိုလို့ ဆုရသွားတာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ အခု ဒီပွဲဟာ ဉာဏ်ရည်ချင်းပြိုင်တဲ့ပွဲမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့် လက်ရာကောင်းကောင်း ရစေချင်လို့ ပြိုင်တဲ့ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ကြံဖန်ကတော့ ဉာဏ်ကောင်းလို့ အခု ဆုရသွားပေမယ့် ဦးရဲ့ လယ်သမားမောင်နဲ့ရုပ်ထုကို ထုလုပ်ခွင့် ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီ ပန်းပုဆရာမောင်သပ်ရပ်ကို ဦးထုလုပ်မယ့် လယ်သမားမောင်နဲ့ ပန်းပုရုပ်ကို ထုလုပ်ဖို့ အပ်နှံလိုက်ပါပြီ” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ပန်းပုဆရာ မောင်သပ်ရပ်နဲ့သူဌေးကြီးရဲ့တပည့်တွေအားလုံး ဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြသတဲ့ကွယ်။

ပုံပြင်ကလေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ်...။

သီဟဇော်(မြစ်ဝကျွန်းပေါ်)

ချိုချည်ပင်စိုက်တဲ့ ယေရှမ်းလေ

ကျော်ဝင်းမောင်

၂၀၁၄

🕊 ပုံပြောဆရာ “ဟိုယီ” မှာ
သားလေးတစ်ယောက် “ယေရှမ်း” ပါ။

🕊 ဒေသပမာ ပုံဆင်ကာဖွဲ့
လေးနှစ်သားနဲ့ ပုံပြောသတဲ့။

🕊 သူပြောပြတဲ့ပုံပြင်ဟာ
“ချိုချည်ပင်” လို့အမည်ရတာ။

🕊 နားထောင်ကြပါ သည်လိုတဲ့
ယေရှမ်းပြောတဲ့ ပုံပြင်ကွယ့်။

🕊 တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်ဟာ
ချိုချည်ပင်တွေ စိုက်ပျိုးရာ။

🕊 အောင်မြင်ကာ ပင်လုံးညွတ်၊
ကိုင်းကိုယ်စီမှာ ပြွတ်။

🕊 ဝင်းမွတ်လှပ ရောင်စုံဖြာ
ချိုချည်နီလည်း ပါတယ်ဗျာ။

🕊 ရသာချိုမွှေး ပဒေသာပင်ကြီး
ချိုချည်စီရီ- သီး။

- 👉 ချိုချင်သီးကို စားဖို့ရာ
"ခူမွှေးဆုပ်လေး" ရောက်လို့လား။
- 👉 ချိုချင်များစွာ အလှုပ်ပယ်သား
တိုကူးသည်ကူး မြူပျော်စား။
- 👉 စားလို့ကောင်းခိုက် ပိုင်ရှင်မြင်
ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ ရိုက်ပုတ်နှင်။
- 👉 မဆင်မခြင် "ခူ" ရမ်းကား
ဝါးခြမ်းစာမိ သူသေသွား။
- 👉 ချိုချင်ပင်အား မြတ်နိုးစွာ၊
ပေါင်းသင်းရေလောင်း ပြုစုရာ။
- 👉 လှိုင်ပေါကြွယ်ကာ ချိုချင်သီး
ခူးမနိုင်လို့ ပိုင်ရှင်သည်။
- 👉 သားမေကြီးရဲ့ ကုလုည့်ပါ
သူ့မာတာအား တောင်းပန်ရှာ။
- 👉 သားအမိနှစ်ဖြာ ဘယ်လိုခူးခူး
ချိုချင်သီးတွေ ကုန်နိုင်ဘူး။
- 👉 ဦးဦး ဒေါ်ဒေါ် အစ်ကို အစ်မတကာ
ဝိုင်းကူလို့သာ ခူးပေးပါ။

- 👉 ညီညီညာညာ အတူခူးတော့
ချိုချင်တွေလည်း ကုန်သွားပေါ့။
- 👉 အိမ်စားဖို့နော့- ယူချင်ယူ၊
ပေးကမ်းကြည်ကြည်ဖြူ။
- 👉 တူတူဝေမျှ ဝိုင်းကာစား
ချိုချင်ခူးတဲ့ တို့အများ
ပျော်ဖွယ်အတိပါလား။
- 👉 ပုံပြင်လေးကား သည်မျှသာ
ယေရှမ်းလေးရဲ့ ပုံပြင်ပါ။
- 👉 မှတ်တမ်းတင်ကာ သားရဲ့အတွေး
ဖခင် ဟိုယီ စာစီရေး။
- 👉 ကလေးတို့လည်း ယေရှမ်းပမာ
ပုံပြောကြစမ်းပါ။
- 👉 ပုံပြင်ကမ္ဘာ သားသမီးတို့
ကြိုဆိုနေမယ်ဗျို့။

ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)

(ဆရာနေဝင်းမြင့်၏ ဟန်ဆောင်သူနှင့် အခြားပုံပြင်များ
မှ ယေရှမ်းပြောတဲ့ပုံပြင်ကို မှီငြမ်းပါသည်။)

မော်ဆရာကြီး၏လက်ဆောင်များ

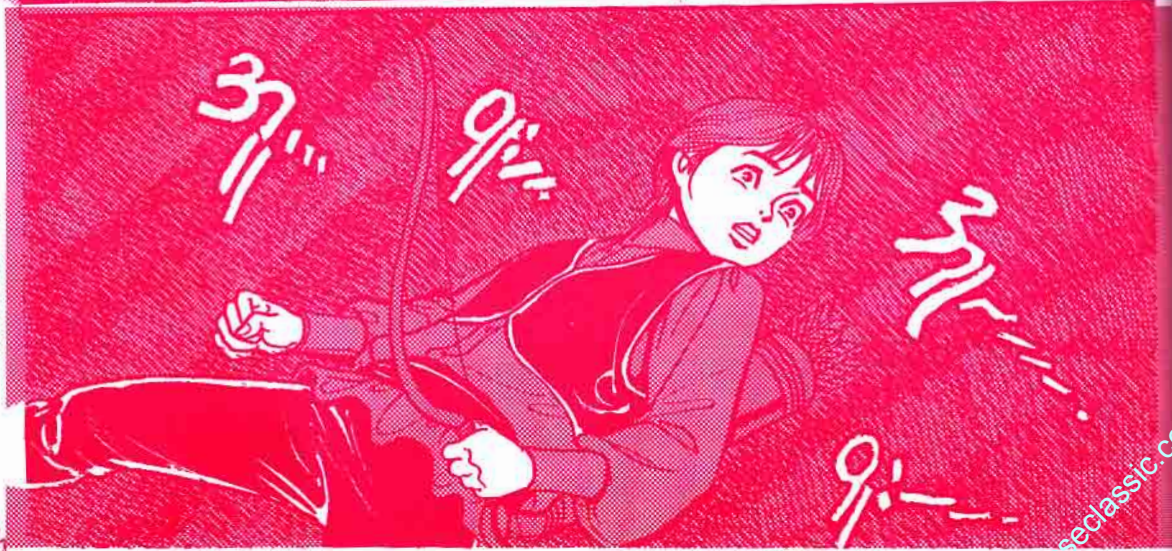
ကျား

မိန်းမ

ရွှေရွှေတုန်းက လူထင်ယင် တစ်ယောက်ဟာ မိမိကတော့ကွက် မိမိဘာသာရယ်တာပဲရဲ့ လေးနှင့် မြူးကိုယူ၍ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့၏ စိတ်တွင်လည်း ယခုလို သွားလာ ရင်း ခေတ္တကြီးများ ရုမည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

သို့သော်.. သူ့အိပ်ပျက်ခဲ့ချက်သည် နေ့အလင်းရောင် ကျန်ဆုံး၍ သူ့အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြောင်း ရတော့မယ့် ဖြစ်လာသည်။ အားမကြောင့်ဆိုသော် ဝံ့ဖြော့များ၏ အသံများသည် သူ့အစိန်တွင်ထည့် နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကောင့် အိမ်သို့ ပြန်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။
သို့သော် အိမ်သို့ ပြန်ရန် လမ်းကို မမြတ်မီတော့ချေ။
လူဝင်ငယ်လေးမှာ ညဖိုချုပ်ဟာလေး ကြောက်ရွံ့လာလေ
ဖြစ်သည်။ သားကောင်မြား၏ အသံချားကလေးသည်
ထိုညပုံနေလေသည်။

ထိုစဉ် မြောက်ဘက်ခြေတစ်ဦးသည် ကောက်ခွံ
ပုံပျော့တစ်အုပ် ရိုင်းလိက်၍ ဖွဲ့စပ်ပြေးလာ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူဝင်ငယ်လေးသည် လေးနှစ်ခြားကို ပုလွန်
ရွှေဆုံးမှ ပုံပျော့သို့ ကောင်ကို ဖတ်လိုက်သည်။

လိက္ခံ သေဆုံးသွားသော ဝံ့ပုဇွန်များကိုကြည့်၍
လှည့်ဖြေသွားကြလေသည်... မြန်ဆရာကြီးက..

ကျေးဇူးကြီးမလွှဲပါဘယ်ကလေးချစ်
မင်းဟာ ငါ့အသက်ကို လယ်လိက် တာပါတဲ့
ဦးရဲဖွားမကို လိုက်ခဲ့ပါ.. နောက်တစ်နေ့ကျရင်
မင်းလိချင်တဲ့ အရာကို ဦးပေးပါမယ်..

ကျွန်တော်ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး..
တစ်ခုတည်း ချီခွင့်ရရင်တော်ပါပြီ..

လှည့်လည်လှည့် မြန်ဆရာကြီး ခေါ်ရာနေရာသို့
ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်သွားလေတော့သည်..

ဇော်ဆရာကြီး အိမ်သို့ရောက်သောအခါ
ညီတစ်ယောက်က အားရပါးရတော့ပြီ။ ဇော်ဆရာကြီး
ငေးသော အိပ်ထောင်တွင် နှစ်နှစ်ခြုံက်ခြုံက်
အိပ်ပျော်သွားလေသည်...

ရောက်တစ်နေ့မှောက်တွင် ဇော်ဆရာကြီးအိမ်တွင် အာဖူလုပ်သော မိန်းကလေး
ဂျောက်လာပြီ...

ရှင်ဟာ... ကျွန်ုပ်အရှင်ရဲ့
အသက်ကို လေးလိက်တဲ့ အာဖူက
ရှင်ကို လွှဲပြောင်းချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်...

ဇော်ဆရာကြီးက ဆုလာဘ်အဖြစ်လိုချင်
သောအရာကို တောင်းခိုင်းသောအခါ...
တစ်ယောက်ဖြစ်နေစဉ် ဖြစ်တစ်ကောင်ကို
တောင်းတေသတဲ့...

ရှင်ကို ဆရာကြီးက တစ်ခုခု တောင်း
ခိုင်းရင် တာဝန်ပေး ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ဖြစ်ကို
ရှင်အတွက် အာဖူတစ်ကောင်ပေးတော့...

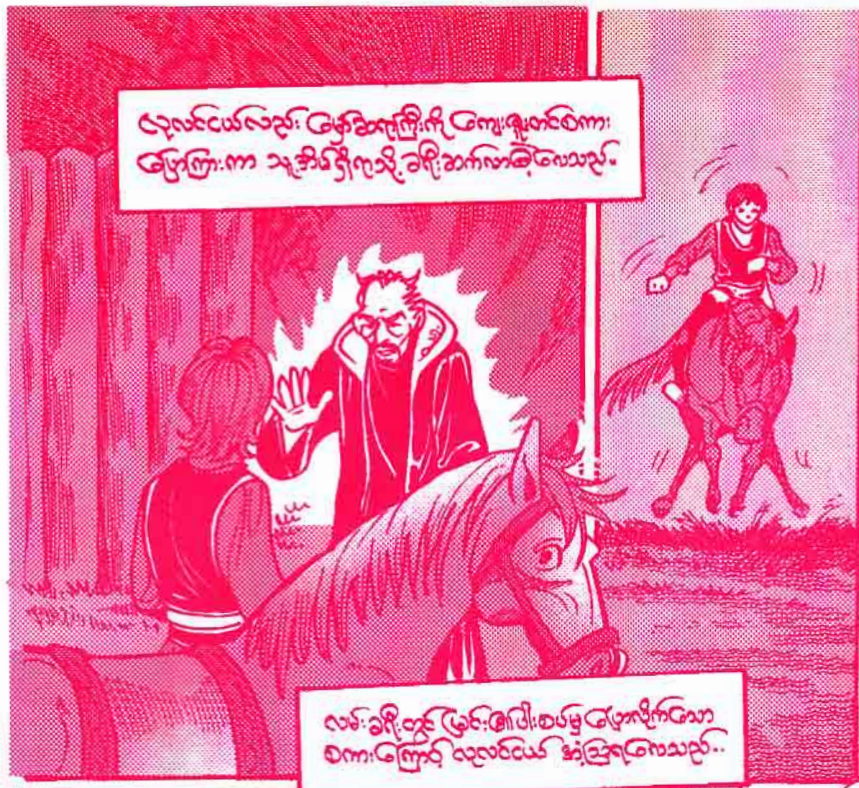

ကောင်းဖြစ်လေစင်... သင်က မိအသက်သခင်
ကျေးဇူးရှင်ပဲ... ပျူပေးတော့... ဇော်ဆရာကြီး ဖောက်ခွဲ
တစ်ယောက်တစ်ယောက် ထိုးတက်ပျံ့သွားဖို့... မင်းတကယ်လို
အသက်အန္တရာယ် နဲ့တွေ့ရင် သူ့ကို ထိုးပေးတော့...

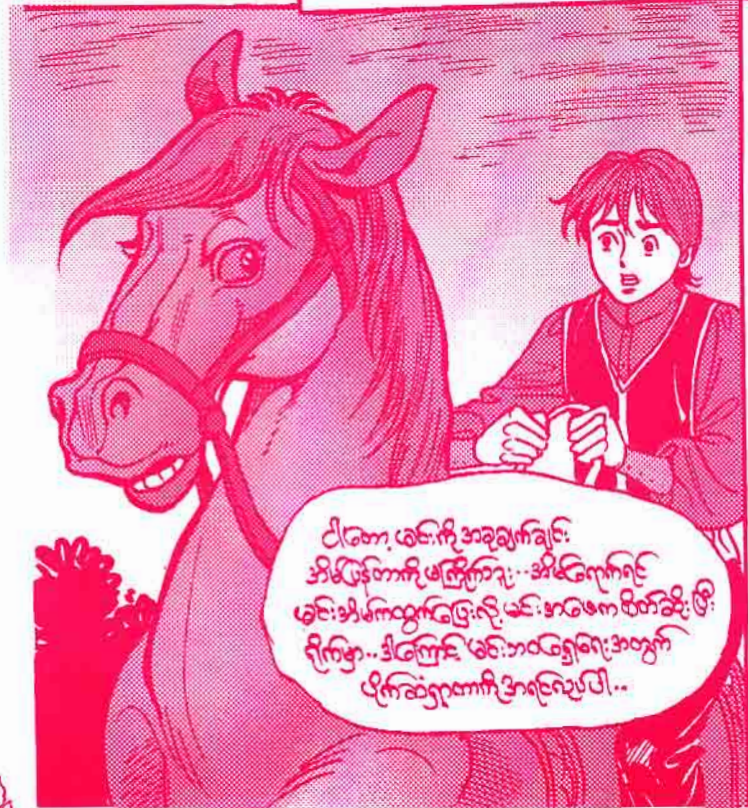
လူလင်ငယ်လည်း ခြေခံရရှိပြီးကို ကျေးဇူးတင်ကာ၊
ပြောကြားကာ သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

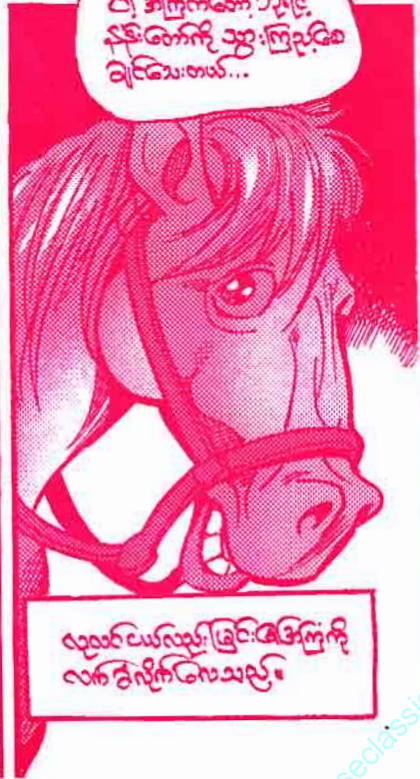
လမ်းခရီးတွင် မြင်း၏ပါးစပ်မှ ပြောဆိုက်သော
စကားကြောင့် လူလင်ငယ် အံ့ဩခဲ့လေသည်။

ဟို အကြံကတော့ ဘုရင့်
နန်းတော်ကို သွားကြည့်ရဦး
ချင်သေးဗယ်...

ငါတော့ မင်းကို အခုချွန်ချင်း
အိမ်ပြန်တာကို မကြိုက်ဘူး... အိမ်ကြောက်ရင်
မင်းအိမ်ကထွက်ပြေးလို့ မင်းအဖေက စိတ်ဆိုးဖို့
ရှိကြမှာ... ဒါကြောင့် မင်းအဖေကြောင့် အတွက်
ပိုက်ဆံရှာတာကို အာရင်လှပဲပါ...

လူလင်ငယ်လည်း မြင်း၏အကြံကို
လက်ခံလိုက်လေသည်။

ဘုရင်နန်းရင်ဖြူသို့ရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် မြင်းကိုအလှူသဘောကျသဖြင့် လူ့ပင်ကြိုက်သဘောက တန်ဖိုးဖြင့် မြင်းကိုရောင်းရန်ပြောပေးသည်။

မြင်းတလှည့်ကြားရုံ တွဲတွဲလေးဖြင့်..

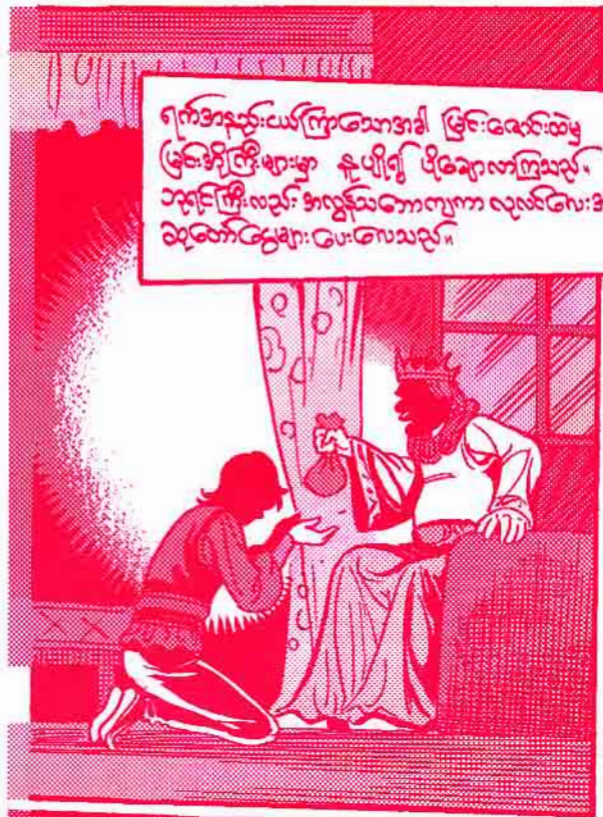
ငါ့ကိုမရောင်းနဲ့..ဘုရင်မြင်းရောင်း မှာထည့်ခဲ့ခြင်းဟောင်း..ဘုရင်ကြီးက နေခြင်းပြုမယ်ဆိုရင်..ဘုရင်မြင်းရောင်း က ငြင်းအော်အားလုံးငါ့လိုလူသားလိမ့် မယ်လို့ပြော...

ဘုရင်ကြီးလည်း လူ့ပင်ဝယ်ခြေလှိုက်သော အခါသဘောတူငြိမ်းလေသည်...

ရက်ဒါနည်းငယ်ကြာအောအါ၊ မြင်းရေလင်းထဲမှ မြင်းခိုက်ကြီးများမှာ နှုတ်ပျံ၍ ပိုမိုခရောက်ကြသည်။ ဘုရင်ကြီးလည်း အလွန်သဘောကျကာ လူလင်ပေးဒါး ခွင့်ပေးခဲ့ရင်းပေးပေးသည်။

သို့သော် လူလင်ပေးဒါးသဘောကျသူ တစ်ယောက်က နန်းတော်ထဲတွင် ရှိပေးသည်။ ထိုသူမှာ မြင်းဖျားကို ထိန်းသိမ်းရအောင် မြင်းထိန်း ဖြစ်ပေးသည်။

ထိုမြင်းထိန်းက လူလင်ပေးသည် ဘုရင်ကြီးအား လှည့်ပေးနေကြောင်း ပြောကတင်သည်။

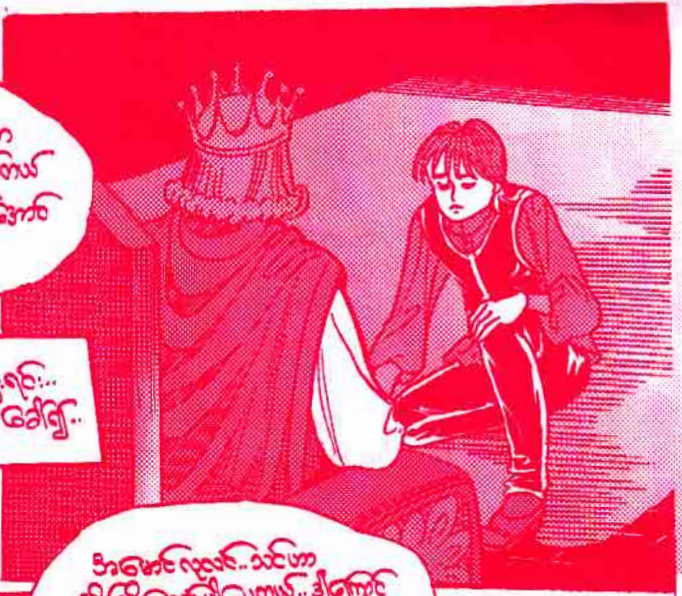

အင်း... ဒီလူလင်ဟာ
တကယ်လို့ ငါ့ကိုလိမ်ဖာ
ဆိုရင်တော့ ပေါ်အောင်
ငါလုပ်ရမှာပဲ..

ထိုသို့အေးရင်း...
လူလင်အား ခေါ်၍..

ဒါအောင် လူလင်.. သင်ဟာ
သိပ်ကို အော်ပီပေးတယ်.. ဒါကြောင့်
တောထဲကိုပစ္စား ငြိ ငါ့ဖခင်အားကို
ရအောင်ရှာပေးပါ.. ငါ့ဖခင်ဟာ ငါ့
တောလယ်ပွားရင်း ပျောက်သွားတာ
ရန်ခံခွပ်တောက်၍ ငြိ..

လူလင်ငယ်လည်း ဘုရင့်၏ မိန့်ကြားချက်ကို
ကြားသောအခါ.. အလွန် စိတ်ပျက်၍ မြိုင်ကို
စီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းရှောက်တော့..

ငါ့.. ကလေး
ရမောင်...

ထိုအခါ ခြင်္သေ့က...

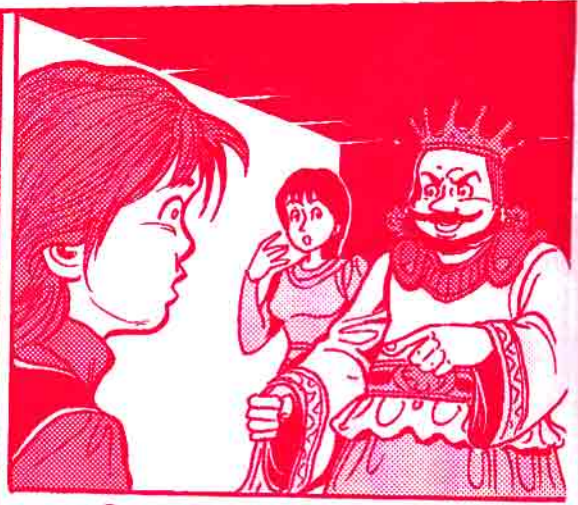
အလွယ်တကူပါ...
တကယ်တော့ ငါဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မိဖုရားပါ...
ဥက္ကဋ္ဌက အချစ်ဖြစ်အောင်
ပြောထားတာ၊ ငါ့ကို ပင်လယ်ထဲကို
ပစ်သွား... မိကျွန်ုပ် အဖြစ်မယ်ဆိုတာ
တွေ့ရလိမ့်မယ်...

လူလင်ယုတ်သည် မြောသည်အတိုင်း ပင်လယ်ဆီသို့ ပြောင်းနှင့်
လိုက်သည်။ မြင်းသည် ပင်လယ်ရေနှင့် ထိသည်နှင့် အလွန်လှပ
သော မိဖုရားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

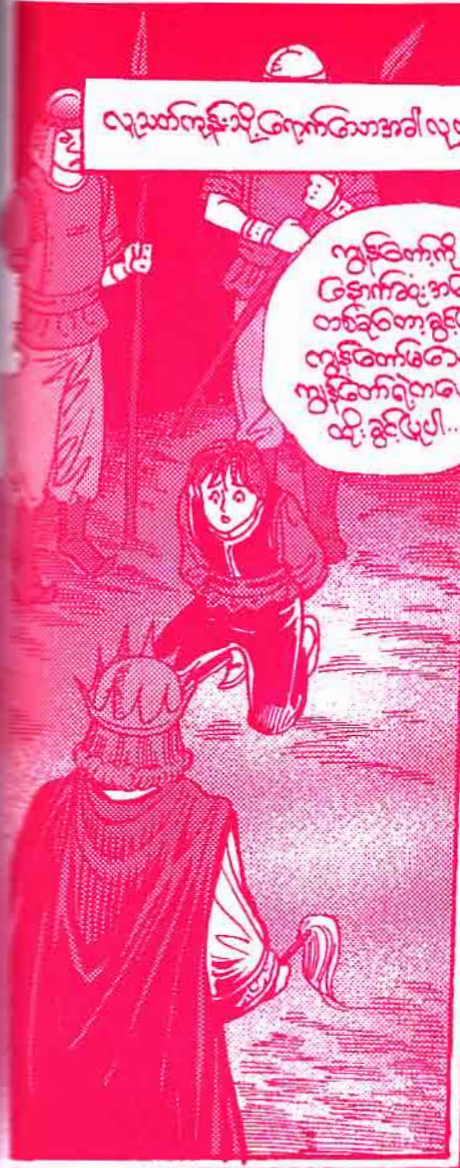
လူလင်ယုတ် မိဖုရားအား ဘုရင်ကြီးထံ
အပ်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် မိဖုရားကို ပြန်ရသော်လည်း မကျေနပ်၊
ခြင်းထိန်းက လူလင်ယုတ်သည် ဘုရင်ကြီးအား သစ်ကိုး
ကြံစည်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့က သိဖြင့် ကြီးစွဲသူသတ်
ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

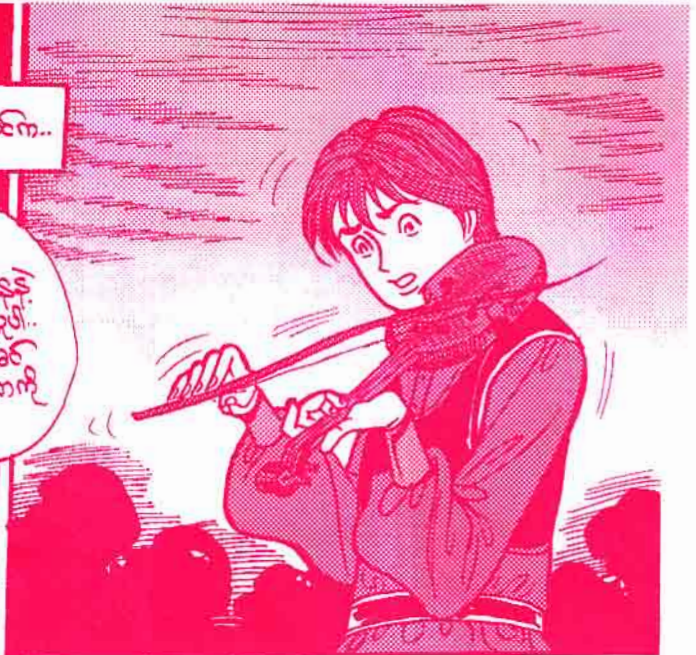

လူ့သားကုန်သွယ်ရေးကတော့အင်အား လူ့လင်က...

ကျွန်တော်ကို
နှောက်ခွဲ အခြေခံ
တစ်ခါတော့ ခွင့်ပြုပါ...
ကျွန်တော်မိသေခင်
ကျွန်တော်ရဲတယောက်
ထိုး ခွင့်ပြုပါ...

လူလင်၏ နောက်ဆုံး ဆန္ဒကို ဘုရင်ကြီးက သဘောတူ ချစ်မြတ်နိုး
လေသည်။ လူလင် တယောက် စိမ်းသပန့်နှင့် ဘုရင်ကြီး၏
အိပ်ခန်း လူတိုင်းသည် ကိုယ်ကိုယ်ကို အိပ်ခန်း နိုင်ကြသော ကာလ
လေသည်။

ကကြရာမှာ ပင်ပန်းစွမ်းသဖြင့်
လူလင်ကို ကြီးကျင်းစွာ ပြန်ပင်
အားဖြင့် တော့ရေ။

နေ့ကတစ်နေ့တွင်လှလှငယ်က
ကြီးကွင်းစွပ်ဖြိုးသတ်ရန် လုပ်ကြံပြန်သည်။

လှလှငယ်ကလည်း

ကျွန်တော့်ကိုနေ့ကဆုံး
ဒါနေ့နဲ့ တယောထိုးတာနဲ့
သိချင်ဖူးတုန်းပဲ...

ဘုရင်ကြီးလည်း မကျေမနပ်နှင့် ခွင့်ပြုလေသည်။ သို့သော်
သိချင်ဖူးတုန်းခင် ဘုရင်ကြီးကသူ့ကို သစ်ပင်တွင်ချွပ်နေ့နှင့်
ထားရန်မြောလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...
ငါ့မကွာ နေ့မယ်...

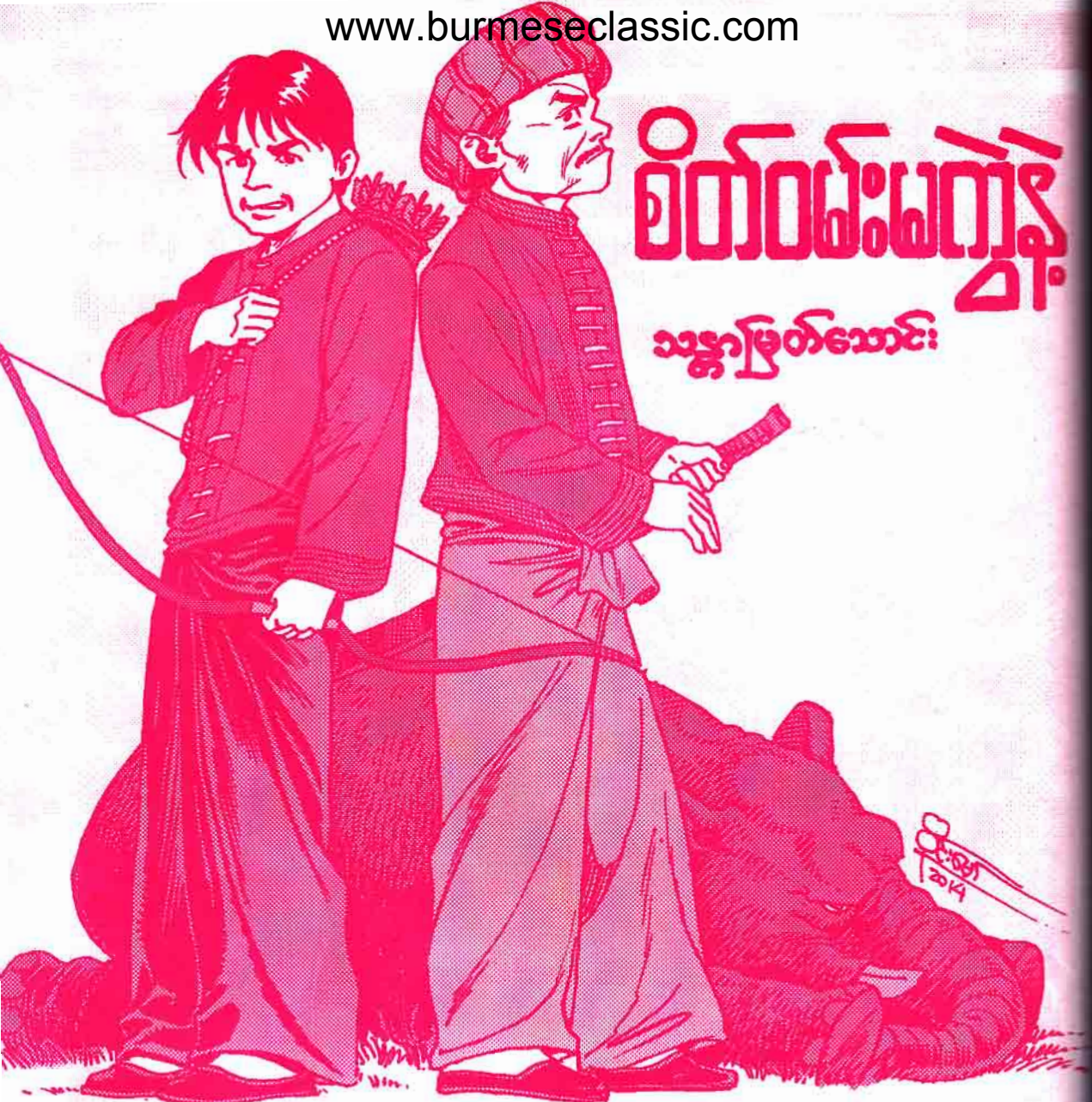
ဘုရင်ကြီးအား သစ်ပင်တွင် ချုပ်ချိမ်းစွာ ပြီးသည့်နောက်
လူငယ်စတုရန်းဦးပေးသည်။ ဘုရင်ကြီးကို ချုပ်ချိမ်းနိုင်
ထားသော သစ်ပင်သည် စတုရန်းပေးသည်။ စာရင်း၌
အခြေခံကွဲပြားကွဲကွဲက လူမျိုးနှင့်အေးရာဆီသို့
ပြောင်းကွယ်သွားသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် ဖြစ်သည်။

လူငယ်ငယ်သည် အိမ်ထောင်ကို
လက်ထပ်ကာ လူငယ်ပြန်ချုပ်ချိမ်း
မင်းလုပ်ငန်းတို့သည်

စိတ်ဝမ်းမကျွန်

သန္တာမြတ်ဆောင်း

အောင်စန်း
2014

ကလေးတို့ရေ...

ဒီတစ်လပြောပြချင်တဲ့ ပုံပြင်လေးရဲ့အမည်က "စိတ်ဝမ်းမကျွန်" ဆိုတဲ့ပုံပြင်လေးပါ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲဘူး။ ချစ်ချစ်ခင်ခင်သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေကြရမယ်။ ဝါးအစည်းပြေရင် အချိုးရလွယ်သလို ညီအစ်ကိုမောင်နှမ

တွေ စိတ်ဝမ်းကွဲရင် သူစိမ်း ဝင်ရှုပ်တတ်တယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲရင် တိုင်းတစ်ပါးသားတွေ ဝင်နှောက်တတ်တယ်။ ကယားရိုးရာပုံပြင်လေးပေါ့။

ကဲ... ကယားရိုးရာပုံပြင်လေး နားထောင်စို့။

***

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။

ပအိုဝ်ကလေးမောင်စိုင်းနဲ့ ယင်းဘော်ကလေး မောင်ထော်တို့ဟာ တစ်မိတည်းကပေါက်ဖွားလာ တဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေပေါ့။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ဟာ သိပ်ချစ်ကြတယ်တဲ့။

မောင်စိုင်းနဲ့ မောင်ထော် ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် သိပ်ချစ်ကြသလို သူတို့ရဲ့မိန်းမတွေ ကလေးတွေကလည်း ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြတာပေါ့ တွယ်။ မောင်စိုင်းမှာ စားစရာရှိရင် မောင်ထော်တို့ မိသားစုကို ဝေငှပေးသလို မောင်ထော်မှာ စားစရာ ရရင်လည်း မောင်စိုင်းတို့မိသားစုကို လာပို့တာ ပေါ့။

တစ်နေ့မှာ မောင်စိုင်းက ပြောသတဲ့။

“မောင်ထော် မင်းတို့မိသားစုတစ်လှည့်၊ ငါတို့ မိသားစုတစ်လှည့် တောထဲမှာ အမဲလိုက်ထွက် မယ်။ ရတဲ့သားကောင်ရဲ့အသားတွေကို ငါတို့ အားလုံး ဝေမျှစားကြတာပေါ့”

အဲဒီတော့ မောင်ထော်ကလည်း သဘောတူ တယ်။

“အဲဒီအကြံကောင်းတယ်”

လို့ ထောက်ခံတာပေါ့။

အဲဒါနဲ့ ပအိုဝ်လေးမောင်စိုင်းတို့မိသားစုဟာ တောထဲမှာ သားကောင်လိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်။ လေး၊ မြားတွေ၊ ဒါးတွေ၊ လှံတွေနဲ့ ကြိုးစားပြီးလိုက် တာ ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတာပေါ့။ မောင် စိုင်းဟာ ဆင်ကြီးကိုသတ်ပြီး ဆင်သားတွေကို သူ တို့မိသားစုစားရုံသာမက မောင်ထော်တို့မိသားစု

ကိုပါ ဝေပေးသတဲ့။

ဆင်ဆိုတာက အကောင်ကြီး အကြီးကြီးဆို တော့ သူတို့နှစ်မိသားစုလုံး တစ်ဝတစ်ပြဲ စားကြရ တာပေါ့။ ဒီတစ်ခါ ယင်းဘော်ကလေး မောင်ထော် တို့မိသားစု အမဲလိုက်ရမယ့်အလှည့်ပေါ့။ မောင် ထော်ဟာ သူ့ရဲ့သားသမီးတပည့်တွေခေါ်လို့ လေး၊ မြားတွေလွယ် တောထဲဝင်သတဲ့ကွယ်။

မောင်ထောင်တို့မိသားစုဟာ ကြိုးစားပမ်းစား အမဲလိုက်ပေမဲ့ ဖြူလေးတစ်ကောင်ပဲ မိတာပေါ့။ ဖြူဆိုတာ အကောင်သေးသေးလေးပဲ။ အသား ကလည်း နည်းနည်းလေးပဲရှိတာပေါ့။ မောင်ထော် ဟာ ဖြူကိုသတ်ပြီး သူတို့မိသားစုစားတဲ့အပြင် မောင်စိုင်းတို့မိသားစုကိုပါ ဝေပေးသတဲ့။

အသားနည်းနည်းလေးကိုကြည့်ပြီး-

မောင်စိုင်းကို သူ့မိန်းမက ပြောတာပေါ့။

“အစ်ကို အစ်ကိုအမဲလိုက်တုန်းက ဆင်ကြီး တစ်ကောင်ရတာ မောင်ထော်တို့မိသားစုအတွက် အလှုံ့ပယ်ပေးခဲ့တယ်နော်”

“အေးလေ”

ဒီတော့ မောင်စိုင်းမိန်းမက-

“မောင်ထော်အမဲလိုက်တဲ့နေ့ကျတော့ ကျွန်မ တို့မိသားစုအတွက် အသားလောက်ငှအောင် မပေးပါလား။ ဒီအသားနည်းနည်းလေးနဲ့ ကျွန်မ တို့မိသားစု ဘယ်လိုစားကြမလဲ” လို့ ပြောတာပေါ့။ မယားရဲ့အကျိုးအကြောင်းဆီလျော်တဲ့စကားကို ကြားတော့ မောင်စိုင်းကလည်း လက်ခံသတဲ့။

“အေး... မင်းပြောတာဟုတ်တယ်။ ငါ့အလှည့်

တုန်းက အသားတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပေးခဲ့ ပြီး ဒင်းအလှည့်ကျတော့ ယုတ်မာတာ ငါမခံဘူး”

အဲဒီလိုကြိမ်းဝါးတာပေါ့။ မောင်စိုင်းမိန်းမက ပြောတယ်။

“ဒင်းတို့ရတဲ့သားကောင်၊ ဘယ်လောက်ကြီး သလဲသိရအောင် သူတို့ရတဲ့သားကောင်ရဲ့အမွှေး တွေ တောင်းကြည့်ပါလား”

အဲဒီလိုအကြံပေးတော့ မောင်စိုင်းကလည်း လက်ခံသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ မောင်စိုင်းဟာ မောင်ထော် ဆီကို လိုက်သွားတာပေါ့။ မောင်စိုင်းက မျက်နှာ ထားကြီးနဲ့ ပြောတာပေါ့။

“ဟေ့ကောင် မောင်ထော်။ မင်းဖမ်းမိတဲ့ အကောင်ရဲ့အမွှေး ပြစမ်းပါဦး”

အဲဒီတော့ မောင်ထော်က သူဖမ်းမိခဲ့တဲ့ ဖြူရဲ့ ဆူးတစ်ချောင်း ပေးလိုက်တာပေါ့။ မောင်စိုင်းဟာ ဖြူရဲ့ဆူးကိုယူပြီးအိမ်ပြန်လာသတဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက် တော့ သူ့လက်ထဲကဖြူဆူးကို မိန်းမကို ပြတာပေါ့ ကွယ်”

“မိန်းမရေ ဒီမှာ သူတို့ဖမ်းမိတဲ့သားကောင်ရဲ့ အမွှေး”

ကြီးမားတဲ့ဖြူဆူးကြီးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မောင် စိုင်းရဲ့မိန်းမက ဒေါသတကြီး ပြောတာပေါ့။

“အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်၊ အစ်ကိုဖမ်းမိတဲ့ ဆင် ကြီးအကြီးကြီးရဲ့ အမွှေးတောင်မှ အပ်လောက်ပဲ ရှိတာ။ ဒီအမွှေးကြီးက မာတောင့်ပြီး ချွန်မြနေတာ ပဲ။ အကောင်ကလည်း ဆယ်ဆလောက်ကြီးမယ် ထင်တယ်”

မောင်စိုင်းကလည်း လက်ခံတယ်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အမဲလိုက်တာ အကောင်ကြီး ကြီးရပါလျက်နဲ့ ယုတ်မာတဲ့ကောင်။ ဒီလိုကောင် မျိုးကို ညီအစ်ကိုတော်လို့ အလကားပဲ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ဆွေခန်းမျိုးခန်းဖြတ်မယ်”

တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေခဲ့တဲ့ မောင် စိုင်းတို့မိသားစုနဲ့ မောင်ထော်တို့မိသားစုဟာ စိတ် ဝမ်းကွဲပြီး မခေါ်မပြောဖြစ်သွားသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ယင်းဘော်လူမျိုးနှင့် ပအိုဝ်လူမျိုး ဆိုပြီး ကွဲပြားသွားတာပေါ့ကွယ်။

x x x

ကလေးတို့လည်း မောင်နှမချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲ ရဘူး။ တိုင်းရင်းသားတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲရဘူး။ ပုံပြင် ကမ္ဘာက ပုံပြင်လေးတွေဖတ်ပြီး စည်းလုံးညီညွတ် တဲ့တိုင်းရင်းသားစိတ်ဓာတ်နဲ့ လိမ်လိမ်မာမာနေနိုင် ကြပါစေကွယ်။

နောက်တစ်လမှ ဆုံစို့။

သန္တာမြတ်သောင်း

မေ့တတ်သူ

သရုပ်ဖော် ဂံကောဇိ

ရွာထစ်ရွာတွင် ထူးထူး ခြားခြား မေ့တတ်သူ တစ်ဦး ရှိ၏။
ဒါမည်က ဦးစိန်မောင်။ ဇနီးသားနှစ်ယောက်ပါ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါက လယ်ထဲ တွင် လယ်ထွန် နေစဉ်
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆွမ်းစား ကြွေးစဉ်သံ
ကို ကြားလိုက် ရာတွင် ...

ဝေ... ဝေ.....

ဘေး...
နင်း...
ငါလည်းအိမ်ပြန်ပြီး
ထမ်း စားဦး မှ

အိမ်ရောက်သည့်အခါ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လာနိုး ကြည့်အား ထမင်း ချော့ခိုင်း သည့်။

ထမင်းစားပြီးလျှင် တရေး တဟော အိပ်လိုက်သေး သည်။

အိပ်ရာမှ ထသောအခါ.....

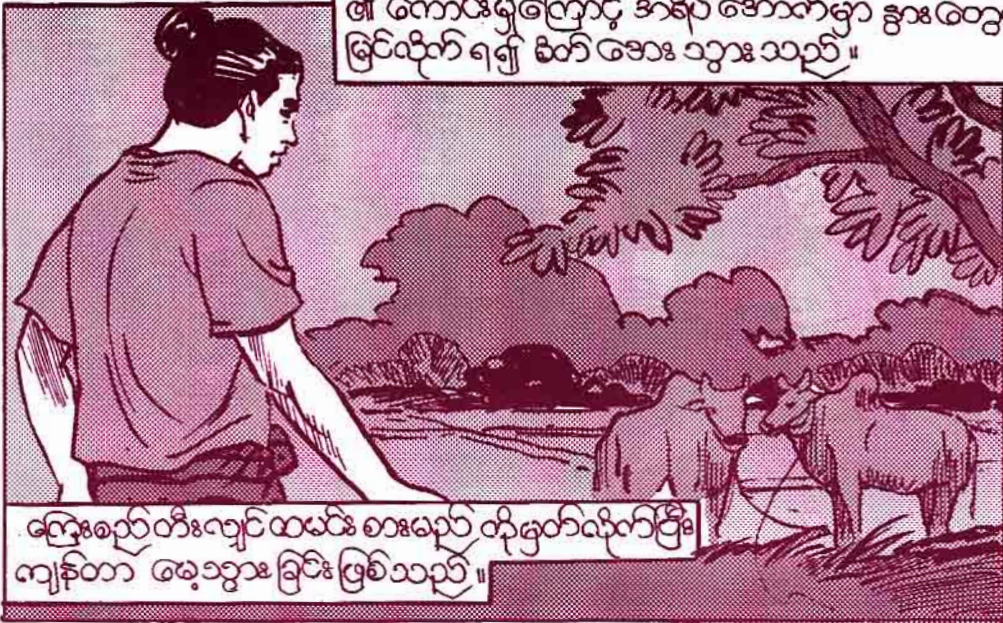
ဟဲ့
နွားတွေ ထွက်ကြီးနဲ့ မဖြတ်
ခွဲရပါကလား

ဟဲ့ လယ်ထဲ မှိ နွား များကို သတ်ရလေသည်။

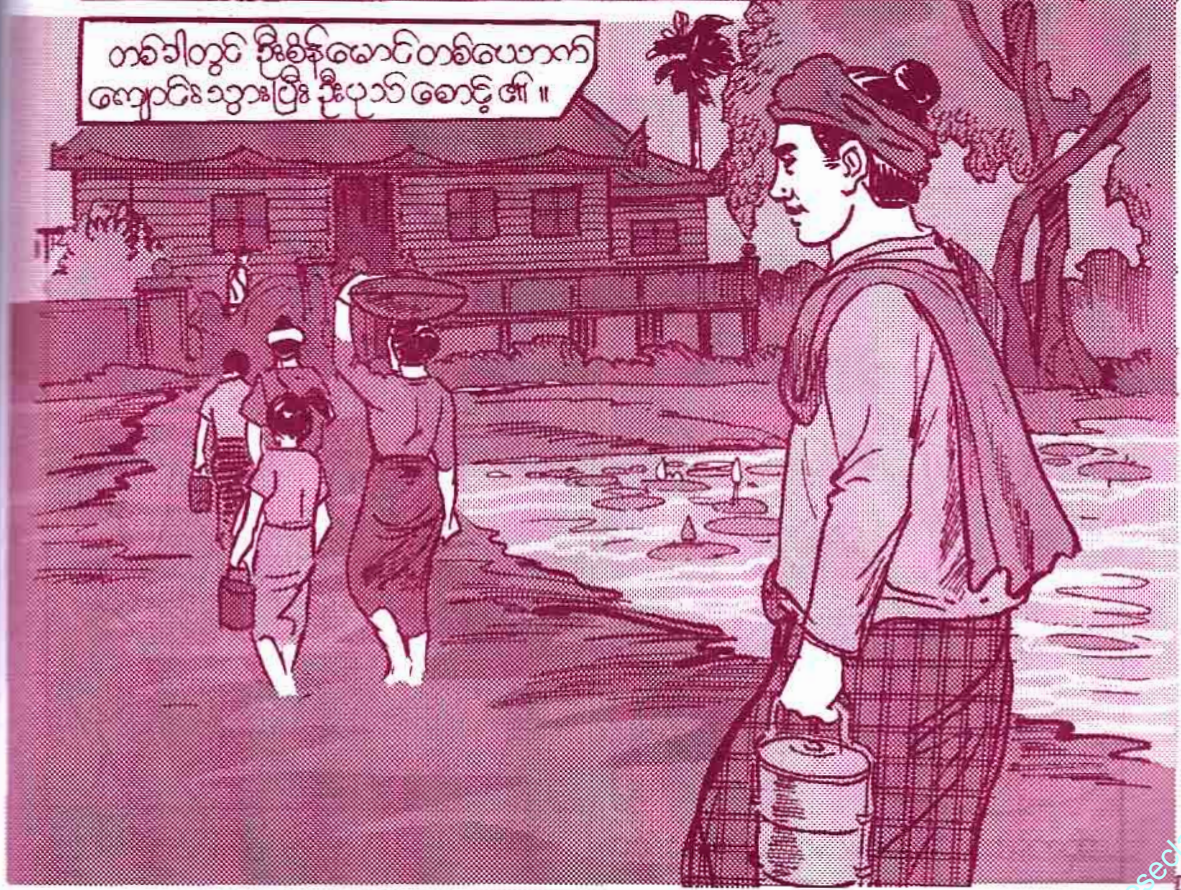

လယ်ထဲ ပြန်သွားရာ လယ်နားနီးချင်းတစ်ပေတက်
၏ ကောင်းမွန်ကြောင့် အရိပ်အောက်မှာ နွားတွေကို
မြင်လိုက် ရ၍ မိတ်အေး သွားသည်။

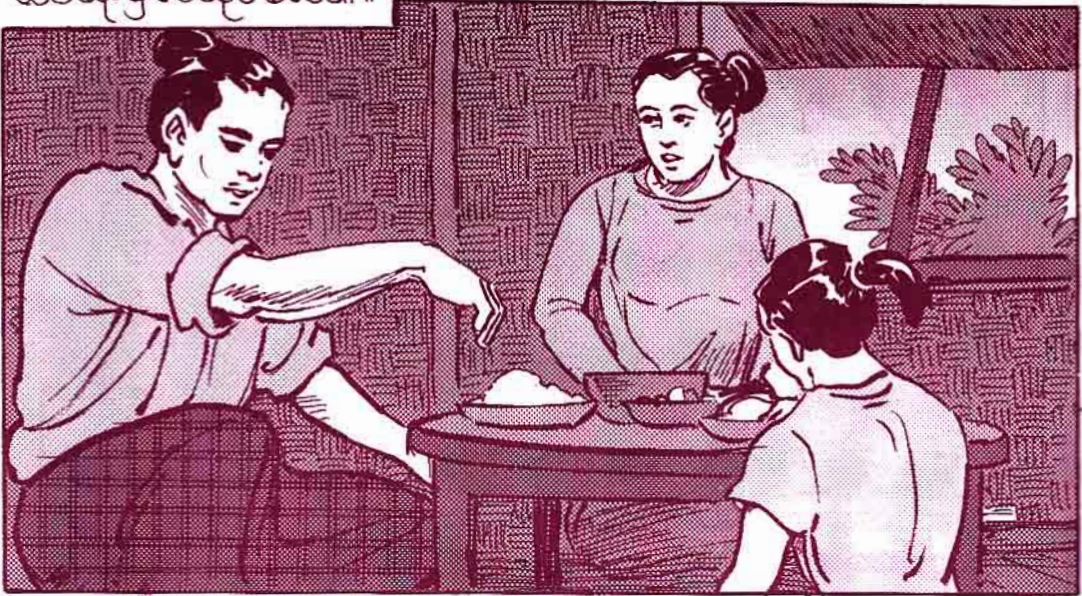
ကြွေးခေါ်တီးလျှင် ထမင်းစားမည် တုံ့ဆိုလိုက်ပြီး
ကျန်တာ မေ့သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် ဦးစိန်မောင်တစ်ပေတက်
ကျောင်းသွားပြီး ဦးပုသ် ခေါင်းဖြူ ၏။

ညာစာ မိသားစု ထမင်းပိုင်း ပြင်သော အခါ လက်ဆေးပြီး ထိပ်ဆုံးမှ ဝင်ထိုင် လေ၏။

ဒေါ်သန်းကြွယ်က

ကိုစိန်မောင် တော့.. ဥပုသီပြီးနဲ့လေ

အော်... မေ့လို့ မေ့လို့

ဆိုကာ လက်ဆေးပြီး ထမင်းစားလေသည်။

ရနီးသည်က သနားစွာ ကြည့်နေမိ၏။

တစ်ခါတွင် ထင်းတော ဝါးတောတက်ရန်
ရနီးသည့်က စားစရာများပြင်ပေးနေ၏။
လက်ဖက် များသုတ်၍ ဖက်နှင်းတစ်ထုပ်
ဒန်အုပ်နှင့် တစ်အုပ် ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကိုစိန်မောင်
ဒီလက်ဖက်ထုပ်ကို တော
လမ်းမှာပဲ စားပြီး ဖက်ကိုလွှင့်
ပစ် နော်... ဒန်အုပ်ထဲကဟာကို
တော ရောက်မှ စားပေါ့...

ဒေး...ဒေး
ငါ သွားတော့မယ်

ကိုစိန်မောင် သည် ထင်းခုတ်ရန်
တောသို့ ထွက်ခဲ့ လေသည်။

သူနေ စောင်းလောက် လိုအပ်သည့် ထမ်း ပြုခွင့်ပြုဖြစ်၍ ထမ်းစဉ်း ထမ်းကာ ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ သည်။

အိမ်ပြန် ရောက်သော် ဒန်ဒုတ် ဝါမလာ၍ ဒေါသနိုးကြောညှိကစား မေးလေရာ...

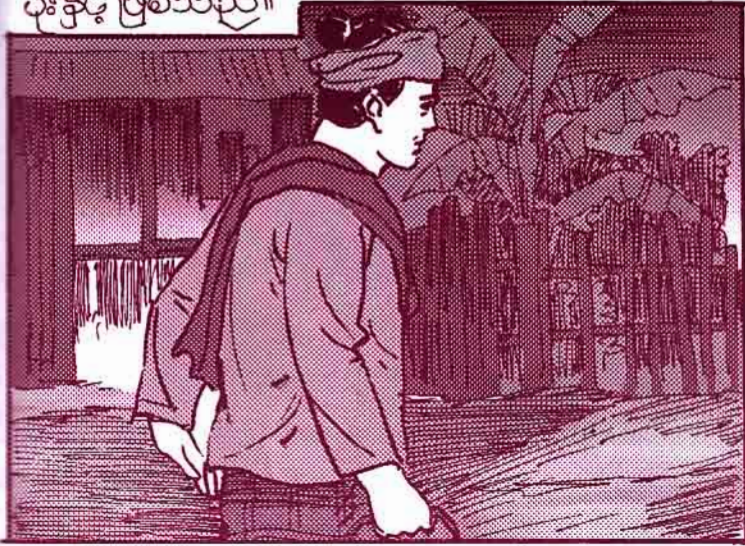

ဟာ
ငါ့လမ်းမှာ လက်ဖက်စားပြီး
အုပ်ကို လှည့်ဖစ် လိုက်မိတယ်...
ဖက်ရွက်ကြီးတော့
ပြန်ယူခဲ့မိတယ်...

တစ်ခါတွင် ချစ်စိန်ဆောင်သည် သူတူ၏အိမ်သို့
ဘုရားထက်တက်ရန် သွားသည်။ အသွားတွင် မီး
ပုံးနှင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရား ထက်တက်ပြီး သွင်
အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အပြန်လမ်း တွင် တစ်ခုခု လိုနေပြီ
စဉ်းစားလာ၏။ အိမ်နား ရောက် မှ
မီးရောင်တွေ မြင်ပြီး ...

ဟဲ့
ငါ.. မီးပုံး မေ့
ကျန်ခဲ့တာပဲ ..

ဟု သတိရလေသတည်း။

တစ်နေ့တွင် ကိုစိန်မောင်သည် မြို့သို့တက်၍
မျှော်လင့်ပြီး ပြန်လာသည်။

ဖိနပ် မပါပဲ ထိလာသော သူ့အား
ဇနီး ဖြစ်သူကမေးလေသည်။

ကိုစိန်မောင်
ဖိနပ် ဘယ်မှာကျန်
ခဲ့ပြန်ပြီလဲ...

ဪ.....ဪ သိပြီ
သိပြီ.. ငါ မြင်းလှည်းပေါ်တက်
တုန်းက မြင်းလှည်း နောက်ခြီး
ခြေနင်းလို အိမ်လှေခါးထစ်မှတ်ပြီး
ဖိနပ် သွက်ခဲ့မိတယ်...

အကြောင်းသိသည့် ဇနီးသည်မှာ ငိုရောက်ရောက်နှင့်
ဒုဗြော နေလေသည်။

ပညာရဲ့ စာနာဗိမာန်

နန္ဒာမိုးကြွယ်

တစ်ခါကပေါ့ကွယ်။

ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံမှာ အခကြေးငွေ ပေးနိုင်လို့ ဆရာကြီးရဲ့ အိမ်ဝေဟာအတွက် အတီရအလုပ်တွေကို အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ကိုင် ပေးပြီး ပညာသင်ယူရတဲ့ ဆင်းရဲသားတပည့်သုံး ယောက် ရှိပါသတဲ့။ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့နာမည် တွေက မောင်ဗလ၊ မောင်ဉာဏနဲ့ မောင်တက္ကတို့ ဖြစ်ကြတယ်။

BURMESE CLASSIC

၂၀၁၄

သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဆရာတူတပည့်တွေဖြစ်တာရယ်။ ဘဝအကျိုးပေးနဲ့ချာလို့ လုပ်အားကိုပေး ဆပ်ပြီး ပညာသင်ယူကြရတာကြောင့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ညီရင်းအစ်ကိုတစ်မျှ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြ တယ်ဆိုပဲ။ သူတို့သုံးယောက်မှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သူ မောင်ဗလပါ။ မောင်ဗလဟာ နာမည်နဲ့

လိုက်လျောညီထွေလှစွာ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ခွန်အားဗလ အကြီးမားဆုံးသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်အလေးအပင်မှန်သမျှကိုသူကပဲဦးဆောင်ပြီး ထမ်းရွက်ရှာပါသတဲ့။

မောင်ဗလအောက် မောင်ဥဏ္ဍိကကျတော့ ဘာလုပ်လုပ်ဘာကိုင်ကိုင် ဥဏ္ဍိကကို ထုတ်သုံးလေ့ရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ သာဓကတစ်ခုကို ဆောင်ရရင် တစ်ခါက ဆရာကြီးရဲခိုင်းစေမှုကြောင့် တောထဲဝင်ပြီး ကင်ပွန်းသီးတွေ ခူးရပါသတဲ့။ ကင်ပွန်းသီးဆိုတာ ဦးခေါင်းဆံပင်သန့်ရှင်းအောင်လျှော်တဲ့နေရာမှာ အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကင်ပွန်းပင်ဆိုတာ တက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုပင်စည်မှာ အကိုင်အခက်တွေမှာ ဆူးတွေရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ သည်တော့ တံချူနဲ့ပဲ ချူရတော့မှာပေါ့။ သည်အခါ မောင်ဥဏ္ဍိကက ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ကင်ပွန်းပင်အောက်ကနေ မြက်ခြောက်တွေစုပုံပြီး မီးရှို့လိုက်တယ်။ သည်အခါ မီးခိုးတွေက အပေါ်လွင့်တက်ပြီး ကင်ပွန်းသီးတွေနဲ့ ထိတွေ့တော့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကင်ပွန်းသီးတွေဟာ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ မြေပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျလာခဲ့တယ်။

“တော်လိုက်တာ မောင်ဥဏ္ဍိကရယ်၊ မင်းဟာ မှော်ပညာလည်း တတ်တာပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုဗလရယ်၊ ဒါဟာဗေဒအလိုအရ ဓာတ်သဘောတွေဖြစ်ပြီး ကက်ကင်းရိုက်လိုက်တာပါ။ ကင်ပွန်းနဲ့မီးခိုးဆိုတာ ကက်ကင်းပဲလေ”

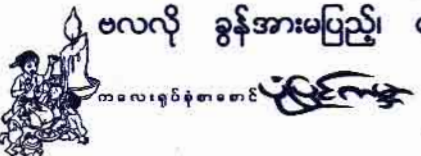
သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အသက်ငယ်တဲ့ မောင်တက္ကကျတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။ မောင်ဗလလို ခွန်အားမပြည့်၊ မောင်ဥဏ္ဍိကလိုလည်း

ဥဏ္ဍိကထက်မြက်ပေမဲ့ ဘယ်အလုပ် ဘယ်ကိစ္စမဆို သင့်၏ မသင့်၏၊ အစစအရာရာဆင်ခြင်ပြီး ကြံစည်နေတတ်တာနဲ့အမျှ တတ်ထားသင့်တဲ့ ပညာမှန်သမျှကိုလည်း ရေဆုံးရေဖျားဆိုသလို လစ်ဟာကွက်မရှိရလေအောင် လေ့လာဆည်းပူးထားသူဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဆရာကြီးထံမှ လေးနှစ်လေးမိုးတိုင်အောင် ပညာတွေသင်ယူခဲ့တာမို့ ဆရာကြီးကလည်း သင်ရိုးကျွတ်အောင် သင်ပေးပြီးခဲ့ပါပြီ။ သူတို့တစ်တွေကို မိဘရပ်ထံပြန်ခိုင်းလို့လည်း ရနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးမှာက အကြံအစည်တစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒါက သူ့ရဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေးကိစ္စပါပဲ။

သမီးကလေးနာမည်က “ပန်းဖြူဖွေး”တဲ့ အသားအရည်က ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး ပန်းကလေးလို လှနေတာကြောင့် အရွယ်ရောက်သူမှန်သမျှဟာ ပန်းဖြူဖွေးကလေးကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ လက်ဆက်လိုကြတယ်။ အဲသည်လို ဆန္ဒရှိကြတဲ့ သူတွေထဲမှာ မောင်ဗလ၊ ဥဏ္ဍိကနဲ့ မောင်တက္ကတို့လည်း ပါဝင်နေတာကို ဆရာကြီးဟာ ရိပ်စားမိပါတယ်။ ဆရာကြီးအနေနဲ့လည်း တပည့်တွေအကြောင်း အတွင်းသိ၊ အစင်းသိရယ်မို့ သမီးကလေးကို သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုပါတယ်။ အဲသည်မှာ ဘယ်သူဟာ သင့်တော်မလဲ...။ တရားမျှတစွာ ဘယ်လိုရွေးချယ်ရမလဲလို့လို့ စဉ်းစားရာက အကြံတစ်ခု ရလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်ကျော်သုံးဦးကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“အမောင်တို့... ဆရာကြီးကို ဘာမှ ရှုမနေအားမနာမနေပါနဲ့။ အမောင်တို့ဟာ ဆရာကြီး

www.burmeseclassic.com

သမီးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြပါသလား”

သည်တော့ သုံးယောက်သားဟာ စိတ်ရင်း အမှန်အတိုင်းပဲ...။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လေး ဆရာကြီးရဲ့သမီး ပန်းဖြူဖွေးကို ချစ်ခင်စုံမက်ကြပါတယ်ခင်ဗျား”

လို့ ရိုးသားစွာပဲ အဖြေပေးကြပါတယ်။

“ကောင်းပြီ အမောင်တို့။ အမောင်တို့ရဲ့နှုတ်ကသည်စကားကြားရတော့ ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမောင်တို့တ သုံးယောက်ဆိုတော့ အဲသည်ထဲကနေ တစ်ယောက်ကိုပဲ ဆရာကြီး ရွေးရမှာပဲ။ သည်တော့... ဆရာကြီး မင်းတို့ကို အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းပါမယ်။ ဆရာကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့မြေအစပ်မှာ လုံးပတ်တူ၊ အရွယ်ညီတဲ့ ကျွန်းပင်ကြီးသုံးပင် ပေါက်နေပါတယ်။ အဲသည်အပင်သုံးပင်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖင်စီ ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပြီး အဲသည်ကျွန်းပင်ကို အခြေပြုပြီး စီးပွားရှာလာခဲ့ပါ။ အချိန်ကာလတစ်လပြည့်ရင် ပြန်လာခဲ့။ အဲသည်မှာမှငွေကြေးအများဆုံးစီးပွားရှာနိုင်တဲ့သူကိုသမီးနဲ့ စုံဖက်ထိမ်းမြားပေးပါမယ်။ သဘောတူကြပါရဲ့လားကွယ်တို့...”

“သဘောတူပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကိုင်း- ဒါဖြင့် လိုအပ်တာတွေ ယူဆောင်ပြီး ခုပဲ သွားကြပေတော့။ တစ်လပြည့်ရင် ပြန်လာခဲ့”

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်း လိုအပ်တဲ့ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေကိုယူဆောင်ပြီး ထွက်သွားကြပါတော့တယ်။

x x x

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်နဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်လိုက်တာ တစ်လတင်းတင်းတောင် ပြည့်ခဲ့ပါပေါ့လားကွယ်။

အဲသည်တစ်လတင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့မှာပဲ မောင်ဗလ၊ မောင်ဉာဏနဲ့ မောင်တက္ကတို့ သုံးယောက်လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အထုပ်တွေထမ်းလို့ ဆရာကြီးရှိရာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ပထမဦးစွာ မောင်ဗလဟာ ဆရာကြီးရှေ့က ဖျာပေါ်ကို ငွေထုပ်သွန်ချလိုက်တယ်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား... ဟောသည်ငွေကြေးတွေဆိုတာကျွန်းပင်တစ်ပင်ကိုအခြေပြုလို့လာတဲ့ ငွေကြေးတွေပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီမောင်ဗလ၊ ဟုတ်ပါပြီ...။ အမောင့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ငွေကြေးရှာဖွေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး... ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်းပင်ကြီးကို ပင်ခြေရင်းကနေ ခုတ်လှဲပါတယ်။ ပြီးတော့ အနေအတော် အပိုင်းကလေးတွေဖြစ်အောင် လွှဲနဲ့ ဖြတ်ပါတယ်။ နောက်-ပေါက်ဆိန်နဲ့ ခွဲခြမ်းတွေ ဖြစ်အောင်ပေါက်ခြမ်းပြီး ဈေးထဲသွားလို့ ထင်းအဖြစ် ရောင်းချခဲ့ရာက ရရှိလာတဲ့ ငွေကြေးတွေပါခင်ဗျား...”

သည်စကားကြားရတော့ ဆရာကြီးလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ပေါ့။

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်...ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုင်း- မောင်ဉာဏ၊ လုပ်စမ်းပါဦးဟေ့”

သည်တော့ မောင်ဉာဏလည်း သူ့အိတ်ထဲက ငွေကြေးတွေ သွန်ချလိုက်တာ မောင်ဗလထက်

နှစ်ဆလောက်တောင် ပိုများနေပါသတဲ့။

“ဟ ငွေတွေက မနည်းပါပဲလား။ ကိုင်း... ဘယ်လိုမျိုးရှာဖွေရရှိလာတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး... ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်းပင်ကြီးကို အမြစ်ကလဲ့ပြီးတဲ့နောက် အလုပ်သမားအချို့ကို အခပေးခေါ်ယူလို့အရွယ်အမျိုးမျိုးအတိုင်း အတာပမာဏအမျိုးမျိုးထွက်အောင် လွှဲဆွဲပြီး ခွဲစိပ်ပစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်တိုင်လိုသူကို အိမ်တိုင်၊ ထုပ်၊ ယောက်၊ ဒိုင်း၊ မြားလိုသူကို ထုပ်၊ ယောက်၊ ဒိုင်း၊ မြား။ အခြင်လိုသူကို အခြင်၊ အခင်းလိုသူကို အခင်း စသဖြင့် အမျိုးအစားသတ်မှတ်ခွဲဝေပြီး ရောင်းချခဲ့ပါတယ်ဆရာကြီး”

“အိမ်း...ကောင်းသကွယ်”

မောင်ဉာဏ ပြီးပြီဆိုတော့ မောင်တက္ကအလှည့်ကို ရောက်လာတယ်။ မောင်တက္ကသွန်ချလိုက်တဲ့ငွေပုံကြီးဆိုတာ မောင်ဉာဏထက် ငါးဆမက များပြားနေတော့ အားလုံးဟာ တအံ့တသြနဲ့ပေါ့။

“အလိုလေး ငွေကြေးတွေက များလှည့်ချည်လား။ ဒါလောက်များများရအောင် ဘယ်လိုများ ရှာကြံလာခဲ့ပါသလဲ..မောင်တက္က”

“ဒီလိုပါဆရာကြီး...။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်းပင်ကြီးကို လဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှ သူ့လုံးပတ် သူ့အရွယ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ ကျွန်တော် လေ့လာတတ်မြောက်ထားတဲ့ပညာနဲ့ နဂါးရုပ်ပန်းပု ထုပါတယ်ခင်ဗျ။ နဂါးရုပ်ထုက ဖဲ့ချခံရတဲ့ သစ်တွေကိုလည်း အလဟဿမဖြစ်ရလေအောင် မင်းသားရုပ်၊ မင်းသမီးရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ ဇော်ဂျီရုပ် စသဖြင့် ထုဆစ်ပြီး ရောင်းချပါတယ်ခင်ဗျ။ အဲသည်မှာတင် ငွေတွေကို သဲ့ယူရလောက်အောင် ရပါတယ်။ နဂါး

ရုပ်ကြီးကိုတော့ တရုတ်ကုန်သည်တွေ တွေ့မြင်သွားပြီး သူတို့ရဲ့ ကေရာဇ်မင်းကြီးကို ဆက်သွယ်တန်ရာတန်ကြေးပေး ဝယ်ယူသွားတဲ့အတွက် ယခုလောက်ငွေကြေးတွေ မြောက်မြားစွာရရှိလာတာပါပဲဆရာကြီးခင်ဗျား”

“အိုး... တော်ပါသေးရဲ့ မောင်တက္ကရယ်... တော်ပါပေရဲ့။ ကိုင်း... မောင်ဗလနဲ့ မောင်ဉာဏတို့ လောကမှာ အတတ်ပညာဆိုတာ အရေးကြီးသလို အတတ်ပညာကိုလည်း တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးတတ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိကြပြီမဟုတ်လား”

“သိပါပြီ...ဆရာကြီး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဆရာကြီးရဲ့သမီးနဲ့ ဘယ်သူဟာ အသင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတာကော သိကြပါပြီလား”

“သိပါပြီဆရာကြီး...။ ဆရာကြီးရဲ့သမီးချောပန်းဖြူဖွေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီတော်မောင်မောင်တက္ကနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

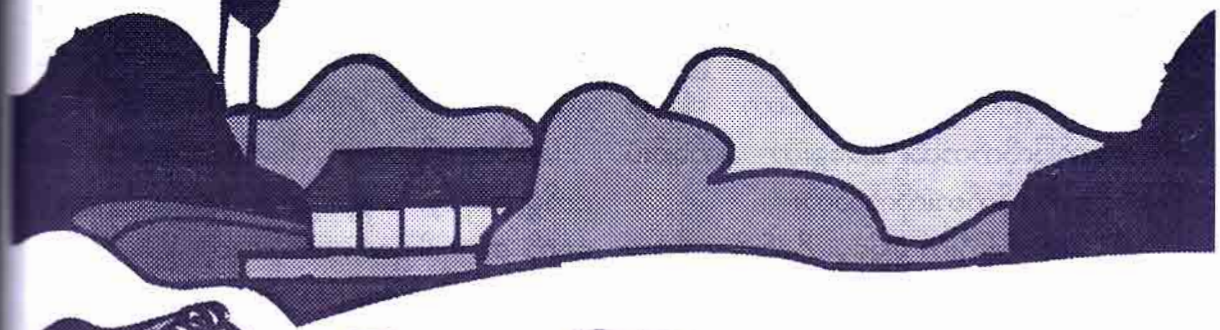
အဲဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးမှာတော့ မောင်တက္ကဟာ သူမြတ်နိုးရတဲ့ ပန်းဖြူဖွေးနဲ့လက်ဆက်ရပါလေရောကွယ်”

လောကမှာ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဆိုတာဟာ အရေးကြီးသလို အသိပညာ၊ အတတ်ပညာနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ တန်ဖိုးသိသိ၊ တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်ဖို့လိုတဲ့အကြောင်း သင်ခန်းစာရန် ကြပါစေကွယ်...။

နန္ဒာမိုးကြွယ်

မိုးခေါ်တုံဖား

လင်းသက်ခိုင်

ရှေးရှေးတုန်းက လူတွေမပေါ်မီ ကာလတစ်ခုမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မကြုံဖူး မိုးခေါင်တယ်တဲ့။ ဒီအခါမှာ အလွန်ပူပြင်းတဲ့ နေအပူရှိန်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်ကျရောက်လို့ သဲတွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေမှာ နေရှိန်အပ်နေပြီး မြစ်ချောင်းအားလုံးရေခမ်းခြောက်ကုန်လေတယ်။ ရေကန်တွေမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ရေခမ်းခြောက်လာပြီး ငါးတွေ သေကျေကုန်တာပေါ့ကွယ်။

မြေကြီးတွေကွဲအက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေကို ခြောက်သွေ့ပူပြင်းတဲ့လေက သယ်ဆောင်သွားလို့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ မျက်စိ၊ နားတွေ ကျိန်းစပ်ကုန်သတဲ့။ အပင်တွေလည်း ခြောက်သွေ့ပြီး သေကုန်ကြတာပေါ့ကွယ်။

အလွန်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အပင်တစ်ပင်မှ မမြင်ရတော့ဘူးတဲ့ကွယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေစားဖို့ မြက်လည်းမရှိ၊ ပိုးမွှားလည်းမရှိတော့ဘူးတဲ့။ အရာရာအားလုံးခြောက်သွေ့ပျက်စီးယိုယွင်းနေသတဲ့ကွယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ သေကုန်တာလည်း မနည်းတော့ဘူးတဲ့။ ကျန်နေတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း သူတို့သေရမှာကို သိနေသတဲ့ကွယ်။ ဒီအခါမှာ ဖားပြုပ်တစ်ကောင်ဟာ သူ့မိသားစုအတွက်ပါ ရတက်မအေးဖြစ်ကာ လက်ရှိအခြေ

အနေဆိုးကို ကောင်းကင်ဘုံကို တင်ပြဖို့ ဆုံးဖြတ်သတဲ့။

အရေးကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ မြေခွေးရယ်၊ ဝက်ဝံရယ်၊ ကျားတစ်ကောင်ရယ်ကို ခေါ်သွားလေတယ်။ ဖားပြုပ်နဲ့အဖွဲ့ဟာ နတ်တွေနေတဲ့ကောင်းကင်ပေါ်ကို ကြယ်တစ်ပွင့်ကနေ ကြယ်တစ်ပွင့်ဆီ ခုန်ကူးရင်းကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သွားသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့... အဖော်တိရစ္ဆာန်သုံးကောင်ကို အနည်းငယ် နောက်ချန်ထားပြီး ခေါင်းဆောင်ဖားပြုပ်က ကောင်းကင်ဘုံတံခါးဆီ လျှောက်သွားလေတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံအဝမှာလည်း စည်ကြီးတစ်ခု ချိတ်ထားသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဖားပြုပ်ဟာ စည်ကြီးကို အားနှင့်တီးတာပေါ့ကွယ်။

တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ကောင်းကင်ဘုံတံခါးကို စောင့်တဲ့အစောင့်က တံခါးဖွင့်ကြည့်သတဲ့။ သူ့ခြေထောက်နားမှာ သေးငယ်အရုပ်ဆိုးတဲ့ သတ္တဝါလေး တစ်ကောင်ကို တွေ့သတဲ့။ သတ္တဝါရဲ့မျက်လုံးဟာ ဝိုင်းပြီးစုထွက်ကာ အရှေ့ခွဲတွေကလည်း ဖုထစ်နေသတဲ့ကွယ်။

အစောင့်ဟာ ဒေါသထွက်ပြီး တံခါးပိတ်ကာ သူတို့ကောင်းကင်ဘုံကို လာနှောင့်ယှက်တဲ့သတ္တဝါလေးအကြောင်း နတ်မင်းကြီးဆီ သတင်းပို့တော့

နတ်မင်းကြီးက ကျူးကျော်လာသူကို ရှင်းလင်းဖို့ ကြက်ဖတစ်အုပ်ကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။ ကြက်ဖ များလာတာကိုမြင်တာနှင့် ဖားပြုပ်ဟာ မြေခွေး ကို အချက်ပြလိုက်တယ်။ မြေခွေးဟာ ချက်ချင်းပဲ ကြက်တွေကို ကိုက်စားလိုက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ နတ်မင်းကြီးက မြေခွေးကိုရှင်းဖို့ အင်းခွေး တစ်အုပ်ကို အမိန့်ပေးပြီးလွှတ်လိုက်သတဲ့။ အင်း ခွေးတွေကလည်း မြေခွေးကိုကိုက်ဖို့ တစ်အုပ်ကြီး ထွက်လာကြတာပေါ့။ မြေခွေးကိုကယ်ဖို့ ဖား ပြုပ်က ဝက်ဝံကို အချက်ပေးလိုက်တယ်။ အင် အားကြီးတဲ့ဝက်ဝံဟာ ပြေးလာတဲ့အင်းခွေးတွေကို တိုက်ခိုက်လိုက်တော့အင်းခွေးအချို့ စုတ်ပြတ်ကုန် တယ်။

အင်းခွေးတွေ ရှုံးနိမ့်သွားပြန်တော့ ကောင်း ကင်ဘုံတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဝက်ဝံကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့ ဘုရင့်အစောင့်တပ် ကို စေလွှတ်လေသတဲ့။ ဒီအခါ ဖားပြုပ်က ကျား ကို အချက်ပြလိုက်လို့ ကျားက ခုန်ထွက်လိုက်တဲ့ အခါ အစောင့်တွေအားလုံး အလန့်တကြားပြေးဝင် ကုန်တာပေါ့။

အဲဒီအခါမှာတော့မိုးနတ်မင်းကြီးလည်းဖားပြုပ် ကို အလျှော့ပေးရတော့တာပေါ့။ ဖားပြုပ်လည်း နတ်မင်းကြီးနန်းတော်ကို ဝင်ခွင့်ရသွားတယ်။ မိုး နတ်မင်းကြီးက ဖားပြုပ်ကို ဘာလို့ သူ့ကို တွေ့ချင် ရသလဲမေးတာပေါ့။ ဒီအခါ ဖားပြုပ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ နတ်မင်းကြီးကိုကမ္ဘာပေါ်ရှိသတ္တဝါများကြုံတွေ့နေရ သည့် ဒုက္ခအကြောင်းရှင်းပြတာပေါ့။

ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ မိုးခေါင်လို့ သတ္တဝါများ သေ ကျေပျက်စီးဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ သတ္တဝါတို့ ဟာ သားမြေးများအထိ ပျက်သုဉ်းတော့မယ့်အချိန် ရောက်နေပြီလို့ရှင်းပြလေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို ဒုက္ခဆိုးကနေ အမြန်ဆုံးကယ်တင်ဖို့ တောင်းဆိုပါ တယ်လို့ ဖားပြုပ်ကပြောတယ်။ ဒီအခါမှာတော့

နတ်မင်းကြီးဟာ မငြင်းတော့ဘဲ မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ရှိသူ နဂါးအား မိုးရေလိုအပ်နေတဲ့ကမ္ဘာမြေ ပေါ်ကို မိုးများရွာချရန် အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိုးတွေရွာချလာပြီး ရေ ငတ်မွတ်နေတဲ့ ကမ္ဘာမြေဟာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ရေကို အားရပါးရသောက်သုံးသတဲ့။ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်၊ စမ်းချောင်း၊ ရေတံခွန် အစရှိတဲ့ နေရာအားလုံး ရေတွေပြည့်လာပြီး ကုန်းမြေတစ် ခုလုံးမှာလည်း အပင်တွေ၊ အညွန့်အညှောက်တွေ ထွက်လာတာပေါ့ကွယ်။

သစ်ပင်ပန်းမာန်နှင့် သစ်သီးဝလံတွေ ပေါ ကြွယ်ဝလာတဲ့အတွက် သတ္တဝါတွေ အသက် ရှင် သန်လာကြတာပေါ့။

အဲဒီအခါမှာ မိုးနတ်မင်းကြီးက ဖားပြုပ်ကို ပြောသတဲ့။

“ခုကစပြီး သင့်မိတ်ဆွေတွေကိုခေါ်ပြီး ဒီ လောက်ရှည်လျားတဲ့ခရီးကို မလာပါနှင့် မိတ်ဆွေ နောင်အခါ သင်တို့ကမ္ဘာမြေမှာ မိုးခေါင်လာတာ နှင့် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ။ အဲဒီအခါ တစ် ယောက်ယောက်ကလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို အသိပေးလိမ့် မယ်။ အဲဒီအခါ မိုးရွာချဖို့ ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးပါမယ်။

အဲဒီအခါကစလို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိုးရေလိုလာ တာနှင့် ကမ္ဘာမြေပေါ်က နေရာအနှံ့မှာရှိတဲ့ ဖား ပြုပ်အမျိုးအနွယ်ပေါင်းများစွာဟာ မိုးရွာလာစေဖို့ ညီညီညာညာနှင့် အော်ဟစ်တောင်းဆိုကြသတဲ့ ကွယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သတ္တိကောင်းသောဖားပြုပ်ကို လူတွေက ကျေးဇူးတင်လို့ “ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ ဦးလေး”လို့ ခေါ်ဆိုကြသတဲ့ကွယ်။

လင်းသက်ခိုင်

www.burmeseclassic.com
မျောက်အမြီးဘာကြောင့်တိုရသလဲ
 မိုးခွံ (အော့ပင်လယ်)

သားတို့ သမီးတို့ရေ...

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကဆိုရင် မျောက်တွေရဲ့ အမြီးဟာ အခုလောက်ဘယ်ကလေး၊ သိပ်ကိုရှည်တာပဲတဲ့ကွယ်။ ဘယ်လောက်ထိများ ရှည်သလဲဆိုရင် ဓာတ်တိုင်အမြင့်လောက် ရှည်တယ်။ အိမ်ခေါင်မိုး အမြင့်လောက်ရှည်တယ်။ ဒီထက်တောင် ပိုချင်ပိုဦးမတဲ့ကွယ်။ ဒါဖြင့်ရင် ခုတော့ မျောက်တွေရဲ့အမြီးက ဘာဖြစ်လို့ တိုရတာလဲသိလား၊ ဒီလိုကွဲ့၊ ဒီလို...။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောင်ပေါ်မှာ နေထိုင်ကျက်စားကြတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ ရှိကြတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေမှန်သမျှဟာ ကိုယ်စားဖို့အစာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာဖွေစားသောက်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ဝက်ဝံကြီးကတော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကိုသွားပြီး ငါးတွေကိုပဲ ဖမ်းယူစားသောက်လေ့ ရှိသတဲ့။

အဲဒါကိုမြင်တော့မျောက်က...
 “ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ ဝက်ဝံကြီး ငါးတွေ စားနေလိုက်တာ မြိန်ရေယှက်ရေနဲ့ တော်တော် အရသာရှိမယ့်ပုံပဲ။ ငါလည်း ဝက်ဝံကြီးလိုပဲ ငါးတွေ စားချင်လိုက်တာ” လို့ တွေးပြီး သွားရည်ယိုနေတော့တာပေါ့။

မြစ်ဆိပ်ကိုသွားကြည့်ရင် ငါးလေးတွေဟာ အမြဲတမ်း ရေထဲမှာ ကူးခတ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေတာကို တွေ့ဖူး

ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ကိုတွေ့တာနဲ့ ငါးတွေဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုထွက်ပြေးကုန်ကြလို့မျောက်ခမျာ ဘယ်လိုမှ ငါးကိုဖမ်းလို့ မမိနိုင်ဘူးတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့ မျောက်က...

“ဟုတ်ပြီ၊ ဝက်ဝံကြီးကိုမေးကြည့်ရင် ငါးတွေဘယ်လိုဖမ်းရတယ်ဆိုတာ ပြောပြမှာပဲ” လို့တွေးပြီး ဝက်ဝံကြီးနေတဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားသတဲ့။ ဝက်ဝံကြီးနဲ့လဲတွေ့ရော...

“အို အဆွေဝက်ဝံကြီးခင်ဗျာ၊ သင်ဟာ ငါးတွေကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ အလွန်တော်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ငါးတွေကို ဘယ်လိုဖမ်းရတယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါလားဗျာ” လို့မေတ္တာရပ်ခံတောင်းပန်လိုက်တော့...

“ဒါလေးများကွာ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ လွယ်လွန်းလို့ လွယ်လွယ် လွယ်လွယ်နဲ့တောင် မြည်နေဦးမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား။ မှောင်တဲ့အခါ မြစ်ဆိပ်ကိုသွားကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အမြီးကို ရေထဲမှာ စိမ်ထားလိုက်ရဲ့ပဲ။ ငါးတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး မင်းဆီကို ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ်”

“ဪ ဪ ဇီလိုဆိုတော့လည်း အလွယ်သား ပါလား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ လုပ်တော့မယ် နော်၊ ခုလို သင်ပြပေးတာ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝက်ဝံကြီးရယ်”

ဇီလိုနဲ့ မျောက်ဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြန်သွားပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခမျာ ညမိုးချုပ်အောင်မနည်းပဲ သည်းခံပြီး စောင့်ရှောက်တယ်။

“အမယ်လေးမိုးကလည်း မြန်မြန်လေး ချုပ်လိုက်ပါတော့လား၊ မှောင် မမှောင်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီနေ့တော့ ကံကောင်းထောက်မပြီး ငါးတွေအများကြီးရပါစေ၊ ဟင်းဟင်း အဝအပြကို စားပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဇီလိုနဲ့ပဲ နေလုံးဟာ အနောက်ဘက်ကမ်းကိုတ ဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားပြီး အမှောင်ရိပ်သမ်း လာပါတော့တယ်။ မျောက်လည်း ခွန်အားသတ္တိအပြည့်နဲ့ပေါ့။ စိတ်အားထက်သန်စွာ မြစ်ဆီကိုထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ အေးမြသာယာလှတဲ့ ညချမ်းလေးတစ်ညပါပဲ။

မြစ်ရဲ့တမ်းခြေကိုရောက်တာနဲ့ ရေလှိုင်းကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ခတ်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ကောင်းပါကွာ၊ ဟန်ကိုကျနေတာပဲ၊ ဒီအကြီးဆုံး ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်တာပဲကောင်းတယ်”

ဒါနဲ့ပဲ မျောက်ဟာ ကျောက်ဆောင်ကို ဖင်ခုထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ အမြီးကိုတော့ ရေထဲမှာပင် တွဲလောင်းချထားလိုက်ပါသတဲ့။

“အမလေး အေးလိုက်တာ အ လာ လာ”

သွေးကြောထဲမှ ကျဉ်စိမ့်နေအောင် အေးပေမယ့်လည်း ငါးတွေကို စားချင်စေနဲ့ မျောက်ဟာအားတင်းပြီး ဆက်ထိုင်နေသတဲ့ကွယ်။

လေတွေက တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်လာလေလေ ပိုပြီး အေးလာချမ်းလာလေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ကတော့ ဆက်လက်ပြီး အအေးဒဏ်ကိုကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်းတောင့်ခံနေရှာပါတယ်။ အစားမက်တာကိုးကွယ့်။

“အိုး ငါးတွေ ငါ့အနားမှာ စုဝေးလာပြီထင်တယ်၊ စားစရာတော့ အဆင်သင့်ရပြီ၊ ပိုပြီး ကံကောင်းလာ

ပြီကွနော်၊ ကံကောင်းလာပြီ”

ခုလို စောင့်ဆိုင်းနေတုန်းမှာပဲ သူ့အမြီးဟာ တစ်ဆစ်ဆစ်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ကိုက်ခဲလာပါတော့တယ်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့် လေးလံနေသလို ခံစားရပါသတဲ့။

“အား... နာလိုက်တာ၊ နာလိုက်တာ၊ ငါးတွေ ငါ့အမြီးကိုဝိုင်းပြီး ဆွဲနေကြပြီထင်ပါရဲ့”

မျောက်ခမျာဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့တာနဲ့သူ့ အမြီးကို သူ့ပြန်ပြီး ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။ အအေးဒဏ်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး သူခံစားနေရှာပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ချက်ချင်းလိုလိုပါပဲ၊ မြစ်ကမ်းစပ်က ရေတွေဟာ အအေးဒဏ်ကြောင့် အေးခဲသွားပြီး မျောက်ရဲ့ အမြီးဟာလည်း ရေခဲထဲမှာ နစ်နေပါတော့တယ်။

မျောက်ခမျာ တခွီးခွီးတဝောင်းဝောင်းနဲ့ အော်ရင်းဟစ်ရင်း အမြီးကို ဇွတ်ဆွဲတင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြီးဟာ ပါမလာတော့ဘဲ တင်းပါးနေရာသာသာ လောက်ကပဲ ပြတ်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မျောက်ရဲ့အမြီးဟာ တိုသွားတာပဲလို့ ပြောစမှတ်ပြုကြပါတယ်။ မျောက်ရဲ့မျက်နှာ နီနေတာကလည်း အမြီးကိုယူတုန်းက အားစိုက်ရတဲ့အတွက် ခုလို နီမြန်းနေတာပါတဲ့ကွယ်။

ဒီပုံပြင်လေးက ဘာကိုပြသလဲဆိုရင်တော့လောဘကြီးသူဟာ သူများလှည့်စားတာကို ခံရတတ်တယ်၊ အလွယ်တကူ ယုံကြည်တတ်တယ်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့ခြင်းဟာလည်း ဆုံးရှုံးခြင်းပဲဆိုတာ မှတ်ထားပေါ့ကွယ်။

ဒီတော့ ကလေးတို့လည်း လောဘမကြီးကြနဲ့၊ အစားအသောက် မမက်မောကြနဲ့၊ သူများပြောတိုင်း မယုံနဲ့၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီးမှနေထိုင်ဆောင်ရွက်သင့်တာပေါ့ကွယ်။

ဖိုးစွဲ (အောင်ပင်လယ်)

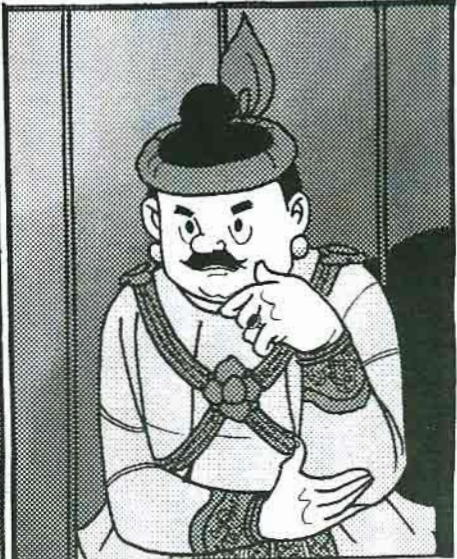

မြင်း ပြဿနာ နှင့်
သားတော် အရာ

အရှင်ဖော် ကာတွန်း

မောင်ရဲသူ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်

ဝိဒေဟာရှင်မင်းကြီးဟာ သေနာ
အမတ်ကြီးကို တိုင်ပင်တိုင်စောင့်ကြည့်ဖို့
ပျောက်ထားနေတော့ သေနာ အမတ်ကြီး
အပေါ်အယုံအကြည် ကင်းမဲ့လာတယ်..

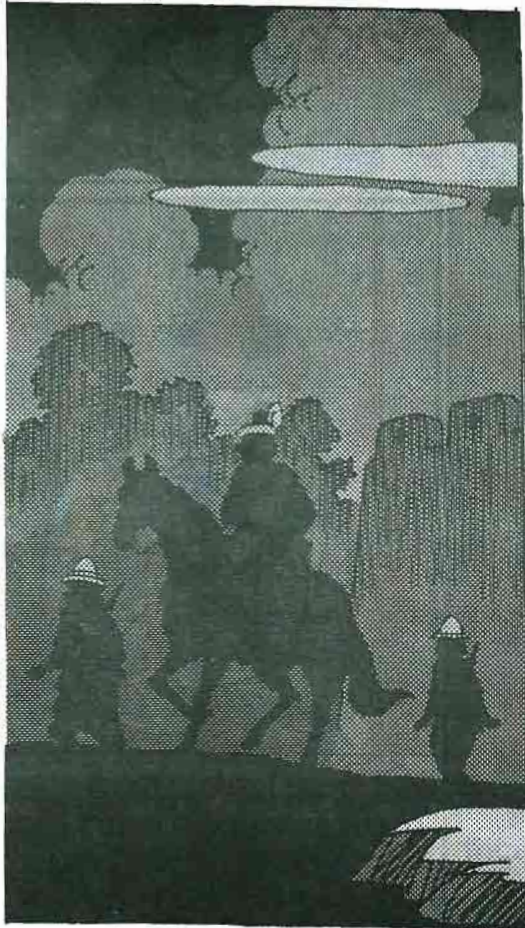
မင်းကြီးဟာ မဟောသဓာကို
ဂု နှစ်သား အရွယ်က စောင့်ကြည့်
အကဲခတ်လာပြီး သူ့ရဲ့ ပြဿနာ
ဖြေရှင်းမှု စီစဉ်ဆုံးဖြတ်မှုတို့ကို
ချီးကျူး ဖြတ်နှိုး မိတယ်..

သေနာ အမတ်ကြီးက
မဟောသဓာကို ခေါ်ယူဖို့
တိုင်ပင်တိုင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ပြပြီး ဟနိုးထားနေတာဟာ
မဟောသဓာအပေါ်မှာ မခက်လိုတာ
ဖြစ်မယ်လို့ ကွေးမိပြီး မိမိကိုယ်တိုင်
မဟောသဓာဆီသွားဖို့ စီစဉ်တော့တယ်

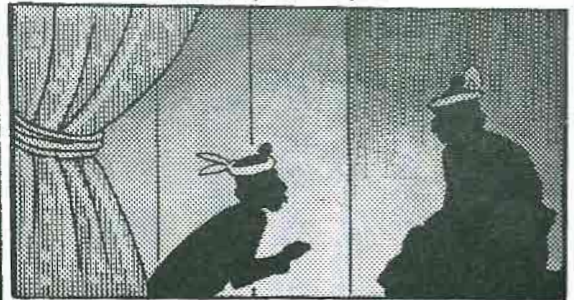

ဒါနဲ့ တစ်ညညယ်မှာ မင်းကြီးဟာ သူ့ရဲ့ အဝေတက်တော်အမတ်အချို့ကို ခေါ်ပြီး မြင်းစီးကာ နန်းတော်က လျှိုဝှက်ရွာ ထွက်ခွာတယ်။

အရှေ့မရွှေရုံးရွာနဲ့ ပိဒေဟရှာရ်မြို့အကြား နေရာတစ်နေရာမှာပတ်ကြားအက်ထိ ခြေကျပြီး မြင်းခြေကျိုးလို့ မင်းကြီးလည်း နန်းတော်ကို ပြန်လှည့်ခဲ့တော့တယ်

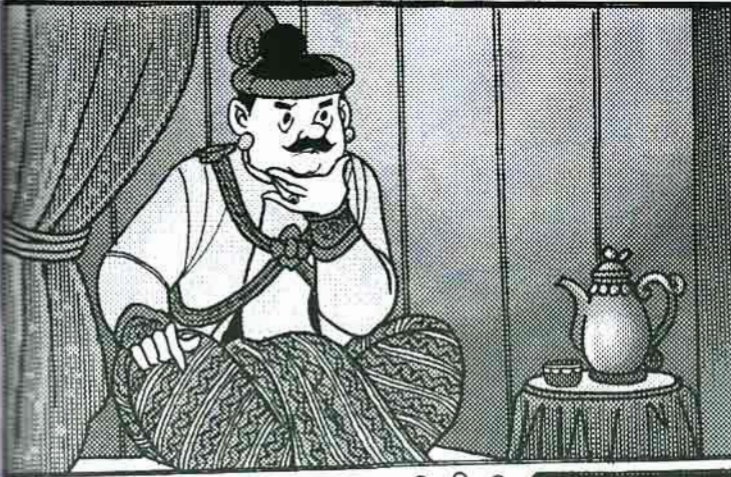

ဒီလိုနဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ သေနာအမတ်ကြီး မင်းကြီးဆီအခစားဝင်လာပြီး အရှေ့မရွှေရုံးရွာကို ခရီးထွက်တော်မူပါလားလို့ မေးတယ်။

အရှေ့ယဝမရွှေရုံး ရွာကို ခရီးထွက်တဲ့အတွက်အရှင်မင်းကြီး ဘယ်လိုအကျိုးအမြတ်ရတော် မူခဲ့ပါသလဲ အရှင်မင်းကြီးမှာ ပညာရှိသူခမိန်ကြီးတွေ ရှိပါလျက်နဲ့ မဝိုင်ပင်ဘဲ ခရီးထွက်တော်မူတာဟာ မင်းကြီးရဲ့ စိတ်စောလွန်းရာကျပါတယ်

ဝိဒေဟရာဂါမင်းကြီးဟာ
သေနကအမတ်ကြီးကဘယ်လို
အကြောင်းပြတားပေမယ်
မဟောသဇာကိုတွေ့လို့မြင်လို့
စိတ်ဟာတားမရပြန်နေတယ်

ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ သေနကအမတ်ကြီးကို
ခေါ်ပြီး မဟောသဇာကိုခေါ်ဖို့ အချိန်
တန်ပြီ မဟုတ်လားလို့ မေးသတဲ့..

အရှင်မင်းကြီး မဟောသဇာကိုခေါ်လို့ကခေါ်ပါ
ဒါပေမဲ ခေါ်ဆောင်တာအခါမှာ အရှင်ကကို
ကိုယ်တော်တိုင်ထွက်ပြီး ခေါ်ဆောင်ရှင် မင်းကြီး
ရှာရကူဇွဲ မရှာ ကျပါတယ်..

ဒါကြောင့် သူ့ကိုခေါ်ရှင် သူ့ရဲ့ပညာစွမ်းကို
စမ်းသပ်ရှာလည်း ရှောက်အောင်လျှိုရှက်ခက်ခဲတဲ့
ပြဿနာကိုစီစဉ်ပြီး ခေါ်ယူမှသင့်ပါလိမ့်မယ်..

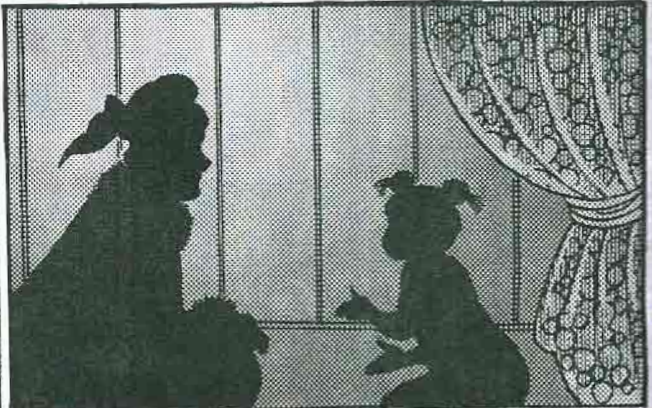

ဝိဒေဟာရှာရိ မင်းကြီးလည်း သေနာ
အမတ်ကြီး စီစဉ်တဲ့အတိုင်း အထောက်အကူ
အမတ်ကို မဟောသဇာထံ အမိန့်တော်
အမှာနဲ့ စေလွှတ်လိုက်သတဲ့..

အရှေ့ယဝဇ္ဇာရုံးရှာကာမဟော
သဇာ ပုသာရီတယ်ကြားလို့
အရှင်မင်းကြီးလာတာလမ်းမှာ
မင်္ဂလာခြင်းတော်ခြေကျိုးသွားလို့
ခြင်းကောင်းတစ်စီးနဲ့ယူဌေးကောင်း
တစ်ယောက် ဆက်သရမယ်လို့
အမိန့်တော် ရှိလိုက်တယ်

အမတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကိုကြားတော့
မဟောသဇာလည်း ယူနဲ့ ယူ ဖခင်ကို
မင်းကြီးတွေ့လို့ကြောင်း သိလိုက်တယ်

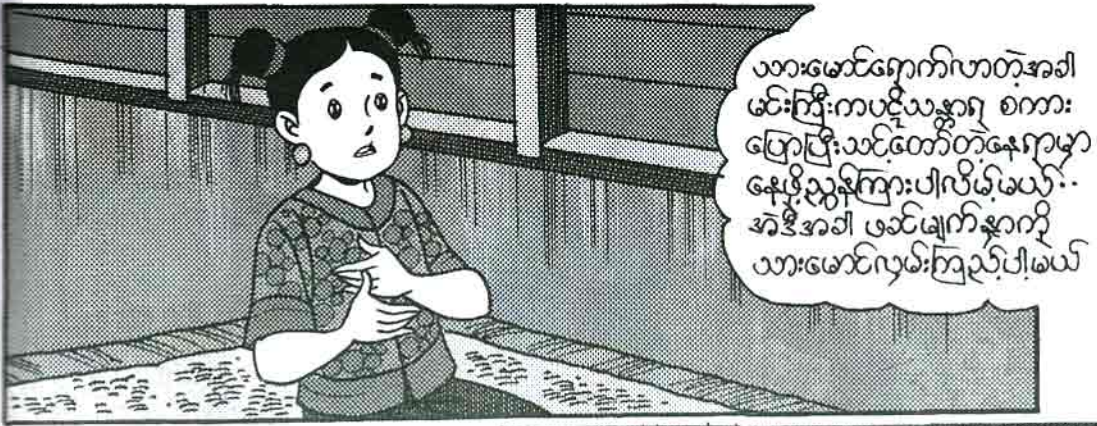

ဒါနဲ့ ဖခင်ဆီသွားပြီး မင်းကြီးကသားအဖနှစ်ဦးကို
တွေ့လိုရုံပေါ်တာဖြစ်ကြောင်း ဖခင်ကယူဌေးတစ်ထောင်
ခြံရံပြီး အကောင်းဆုံးထောပတ်ကိုစန္ဒကူးကြူတ်ထိ
ထည့်ပြီး မင်းကြီးဆီအရှင်သွားစေလိုကြောင်း ပြောတယ်

မင်းကြီးက ဖခင်ကို
ပင့်ယူခွင့်ရစကားပြောပြီး
သင်တင်တိုနေရာကို
ညွှန်ပြနေခိုင်းပါလိမ့်မယ်
မင်းကြီးနေခိုင်းတိုနေရာမှာ
ဖခင်နေထိုင်နေပါ..

သားမောင်ရွက်ကလေးအပါ
မင်းကြီးကပင်ပန်းစွာ စကား
ပြောပြီးသင်တော်တန်ခိုးမှာ
နေဖို့သူ့ကြားပါလိမ့်မယ်..
အဲဒီအခါ ဖခင်ချက်နောက်
သားမောင်လှမ်းကြည့်ပါမယ်

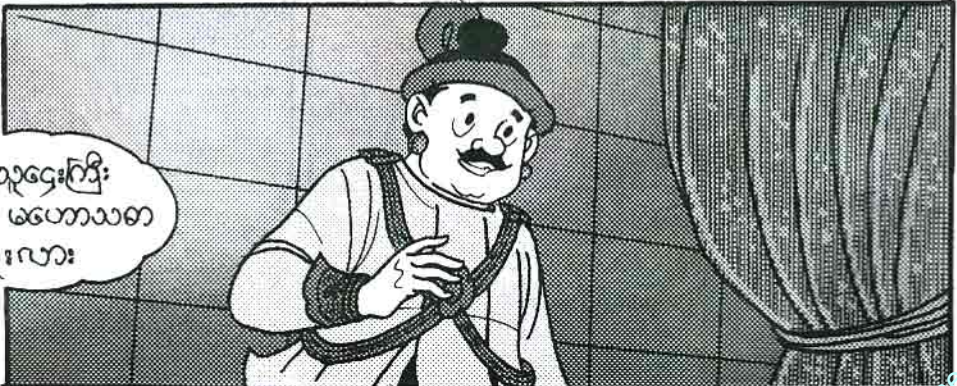
ဒီအခါ ဖခင်က သားမောင်ကို
ဖခင်နေရာမှာထိုင်ဖို့နေရာပေးပါ
ဒီလိုစီစဉ်ရတာဟာ ဖခင်ကိုသားမောင်
မရှိသေးလို့မဟုတ်ပါဘူး ပြုသနာ
တစ်ခုကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက်ဖြစ်ပါတယ်

သူ့အဖေကြီးလည်း မဟောသစာစီစဉ်တဲ့ အတိုင်း
ဝိသေဟရာရင် မင်းကြီး နန်းတော်ကို ဝင်တာပေါ့..

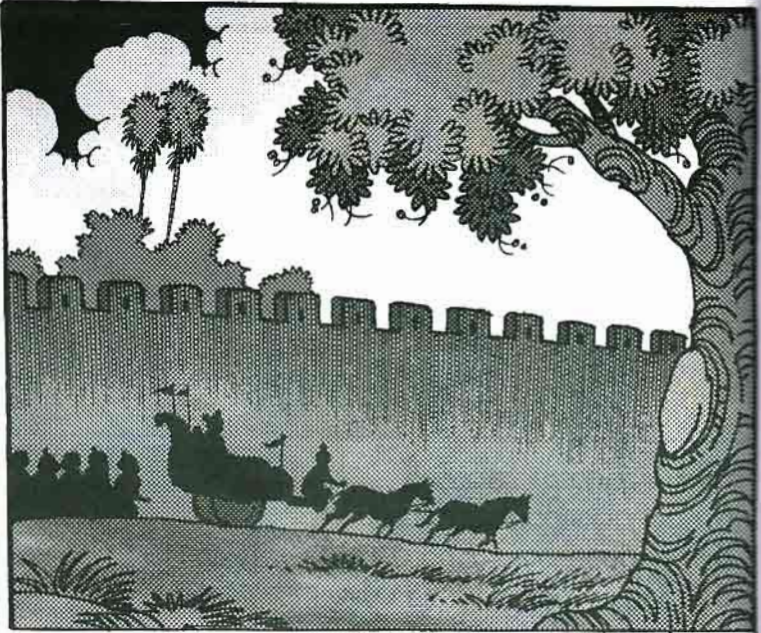

အသံ သူ့အဖေကြီး
သံသား မဟောသစာ
မပါဘူးလား

ပါ ပါတယ် ဘုရား..
မကြာမီ အရှင်ခြေတော်ရှင်းကို
ဆိုက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်

မဟောသဇာက အကောင်းဆုံး အဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ဝတ်ဆင်ပြီး
ရုံရွှေဖော်တစ်ထောင်ခြံကွဲကာကကြီးတစ်ခုဆင်ထားတဲ့ကြီးရုထား
စီးပြီး ပိဒေဟာရှာရမင်းကြီး နန်းတော်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်..

နန်းမြို့တွင်း ထိမယ်လုပ်တုန်း ကျူးရှိုးမှာ ဖျောက်သွားနေတဲ့
မြည်းတစ်ကောင်ကို ခြင်တော့ ယူရုံရုံရွှေဖော်တွေကို မြည်းကို
ဖမ်းစေပြီး ဇက်ခွံ ဖျာလိပ်နဲ့ပတ်ခိုင်းကာယူလာခိုင်းစေတယ်

မဟောသဇာဟာ ဖွားဘက်ရှုံတစ်ထောင်
ခြံရံပြီး မင်းကြီးရှေ့တော်သို့ဝင်လာကာ
သင်တော်ရှာမှာရုပ် ရှိခိုးနေတယ်..

ချစ်သား မဟောသဇာ
သင်တော်ရှာ နေရာမှာ
ခစားပါ..

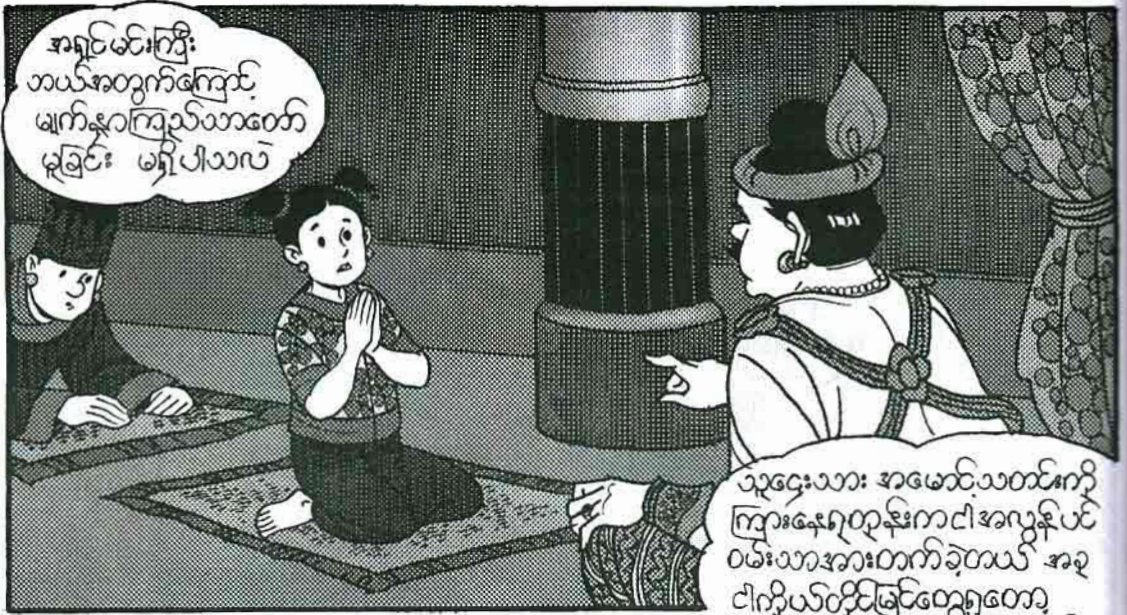

ဒီအခါ မဟောသဇာဟာ သူ့ဖခင်သူငွေကြေးများကို
လှမ်းကြည့်လျက်တော့ဖခင်ကသားဖြစ်သူမှာတိအာတိုင်း
နေရာမှထပြန်လာထိုင်ဖို့ နေရာဖယ်ပေးတာပေါ့..

မဟောသဇာ က ဖခင် သူငွေကြေး
ဖယ်ပေးတဲ့နေရာမှာ ရဲ့ရဲ့ရှင်ရှင်
ထင်ထိုင်လျက်တော့ သူ့ခမိန်အမတ်
လေးယောက်ဟာ လှောင်ပြောင်
ဂျပင်မောကြံပြီး ဟာရှင်ကြီးများနှင့်
ချက်ချင်း သို့ပင် သို့မဟုတ် နွမ်းပွားတော့တယ်

အရှင်မင်းကြီး
ဘယ်အတွက်ကြောင့်
မျက်နှာကြည့်သာတော်
မူခြင်း မရှိပါသလဲ

သူငွေသား အမောင်သတင်ကို
ကြားနေရတဲ့နားက ငါ့အလှူနဲ့ပင်
ဝမ်းသာအားတက်ခဲ့တယ် အခု
ငါ့ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရတော့
အမောင်ကိုစိတ်ပျက်သွားပြီ

အရှင်မင်းကြီး ဘာကြောင့်
စိတ်ပျက်တော်မူရတာပါလဲ

အမောင်ကို ငါ့အထူးပြောပြဖို့လိုသေးသလား
အမျိုးမြတ်သူတိုင်းဟာမိဘကို မဆိုထားနဲ့
ကိုယ်ထက်အသက်အရွယ်ကြီးသူကိုတောင်
နေရာကထုဖယ်ပေးအောင်မလှုပ်သင့်ဘူး
အမောင်ကပင်နေရာကိုတောင်ထင်တိုင်တယ်
ဒီထက်အောက်တန်းကျတာ ရှိပါ့မလား ..

အရှင်မင်းကြီး နေရာတိုင်း
အဖဟာသားထက်တော်တယ်
မြတ်တယ်လို့ယူဆပါသလား

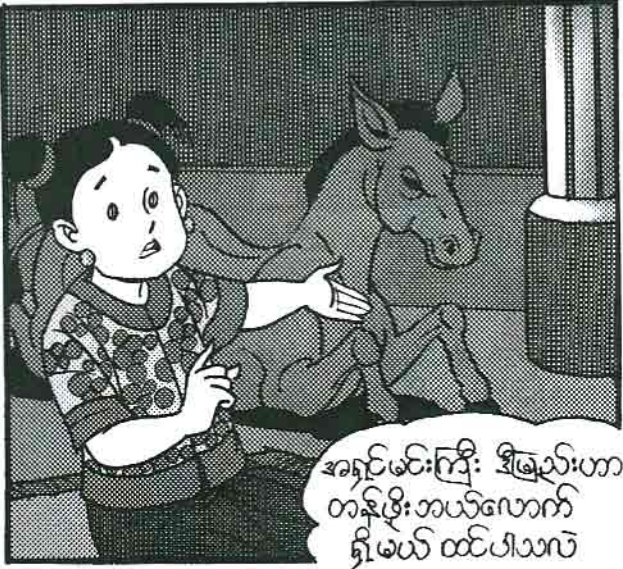

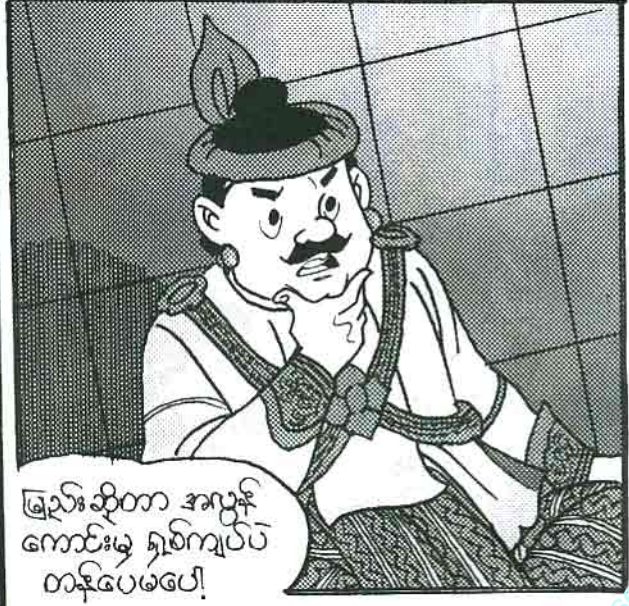
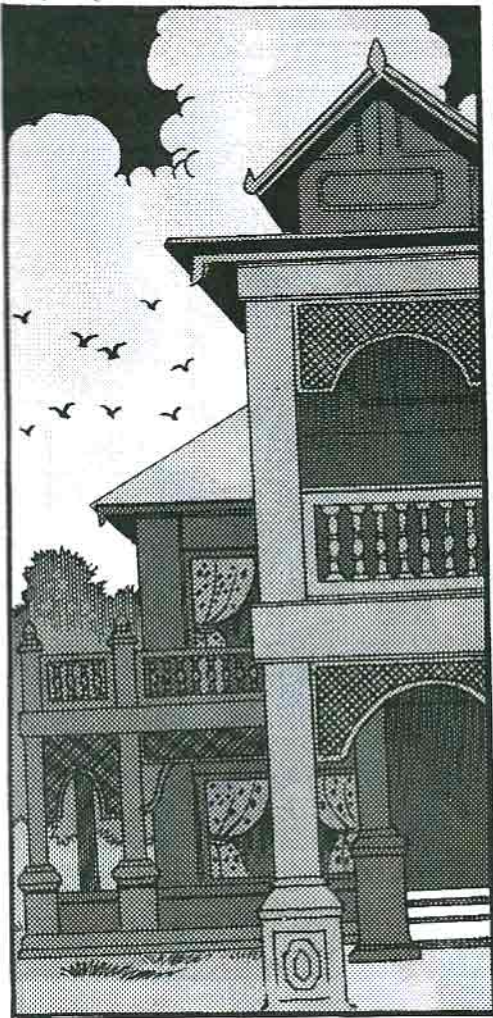

အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး တို့ကို ခြင်းကောင်းတစ်စီးနဲ့ သူ့ဌေးကောင်းတစ်ယောက် ပို့ရမယ်လို့ အမိန့်တော်ရှိပါတယ် ဒါကြောင့် ဆက်သရပါမယ်

မဟောသတက သူ့လူတွေကို ဖျာပိပ်နဲ့ ပတ်ထားတဲ့ ခြည်းကို ဖျာပိပ်ခြည်းဖြီး ဖြောင့်နန်းရှင်ပြင်ကာ လူတွေအားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ခြစ်ကုန်ကြသတဲ့..

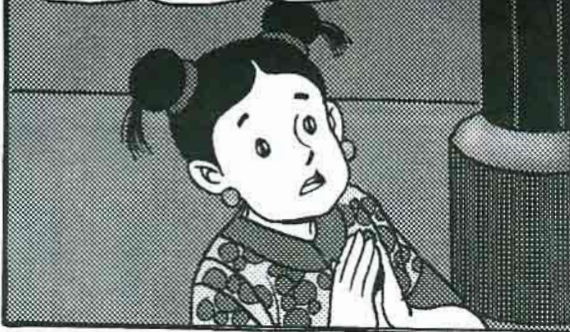
အရှင်မင်းကြီး ဒီခြည်းဟာ တန်ဖိုးတယင်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါသလား

ခြည်းဆိုတာ အပွန် ကောင်းမှ ရှစ်ကျပ်ပဲ တန်ပေမပေါ့!

ဒီလိုဆို ဒီရုပ်ကျွပ်တန်
 မြင်းထီးနဲ့အာဇာနည်မြင်းမကို
 သားစပ်လို့ပေါက်တဲ အသာထိုရ်
 မြင်းကောင်းဆိုရင်ဘယ်လောက်
 အဖိုးထိုက်တန်မယ်ထင်ပါသလဲ

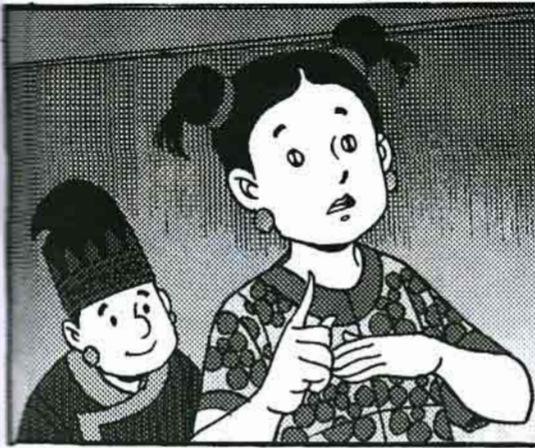
အသာထိုရ်မြင်းဆိုတာ
 ဘယ်မှာတန်ဖိုးဖြတ်လို့
 ရနိုင်ပါ့မလဲသိပ်ရှားပါး
 သိပ်အဖိုးတန်တာပေါ့

အရှင်မင်းကြီး စောစောကပဲ အရှာ
 တိုင်းမှာ အဖေကသားထက်ထော်တယ်
 မြတ်တယ်လို့ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်မဟုတ်လား
 အရှင်မင်းကြီးမိန့်တော်မူတဲ့အတိုင်း သားထက်
 အဖေ မြတ်တယ်ဆိုရင်သားဖြစ်တဲ့ အသာထိုရ်
 မြင်းကောင်းထက် အဖေဖြစ်တဲ့မြည်းထီးက
 ပိုမြတ်ပြီးတန်ဖိုးမဖြတ်နိုင် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့

မဟောသတရဲ့ ပြောစကားကြောင့်
 မင်းကြီးလည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ
 နှုတ်ဆိုတဲနေတော့သတိ။

အရှင်မင်းကြီး အရာရာတိုင်းကိုတရားသေ သဘောမျိုးဖြတ်ယူထားတာဟာ လွဲမှား တတ်ပါတယ် တော်မတော်၊ ကောင်းမကောင်း ဖြတ်မဖြတ်ကို အရှည်အသွေးအပေါ်မှာစစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်မှ အမှန်ရလာနိုင်ပါတယ်

အရှင်မင်းကြီး ဆီမှာခစားနေကြတဲ့ ပညာရှိ သူခမိန်တွေဟာ ဒီမျှလောက် မယ်ကြဘာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး လှောင်ပြောင်ကြတယ် သူတို့ရဲ့ ဘာကို ပညာကို အံ့ဩဖို့အရှမ်းကောင်းပါတယ်

မြည်းကို ပမာပုံခိုင်းပျောက်တိအတွက် ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးတို့သားအဖနှစ်ယောက် ထိကာ အရှင်မင်းကြီးတော်မယ် တတ်မယ် ဖြတ်မယ် ထင်သူကိုသာ ရွေးကောက်တော်မူပါ။

မဟောသစာရ်စကားဆုံးတော့ ပိဒေဟရာဂါ မင်းကြီးက ချားစွာနှစ်သက်တော်မူပြီး များမတ် ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကလည်း ချီးကျူးကြသတိ

ယူငွေကြီး အရှေ့ယဝမရွှေကုံးရွာကို
 အပိုင်စားပေးအပ်တယ်.. သင့်သား
 မဟောသဇာလေးကို ငါ မြတ်နိုးတော်
 မူလို့ ငါ့သားတော်အဖြစ်မွေးပါရစေ
 ယူငွေကြီး ငါ့ကိုပေးပါ..

ယူငွေကြီးလည်း မင်းကြီးကို မငြင်းဆန်ဝံ့လို့ သားကို
 အခြံ သတ်ရှိရှိ စားဖို့ မှာကြားတယ်..

ဟဲ့ သားတော် မဟောသဇာ
 နန်းတွင်းမှာနေပြီး စားချင်
 သလား နန်းအပြင်မှာနေပြီး
 စားချင်သလား ငြိုငြင်တာပြော

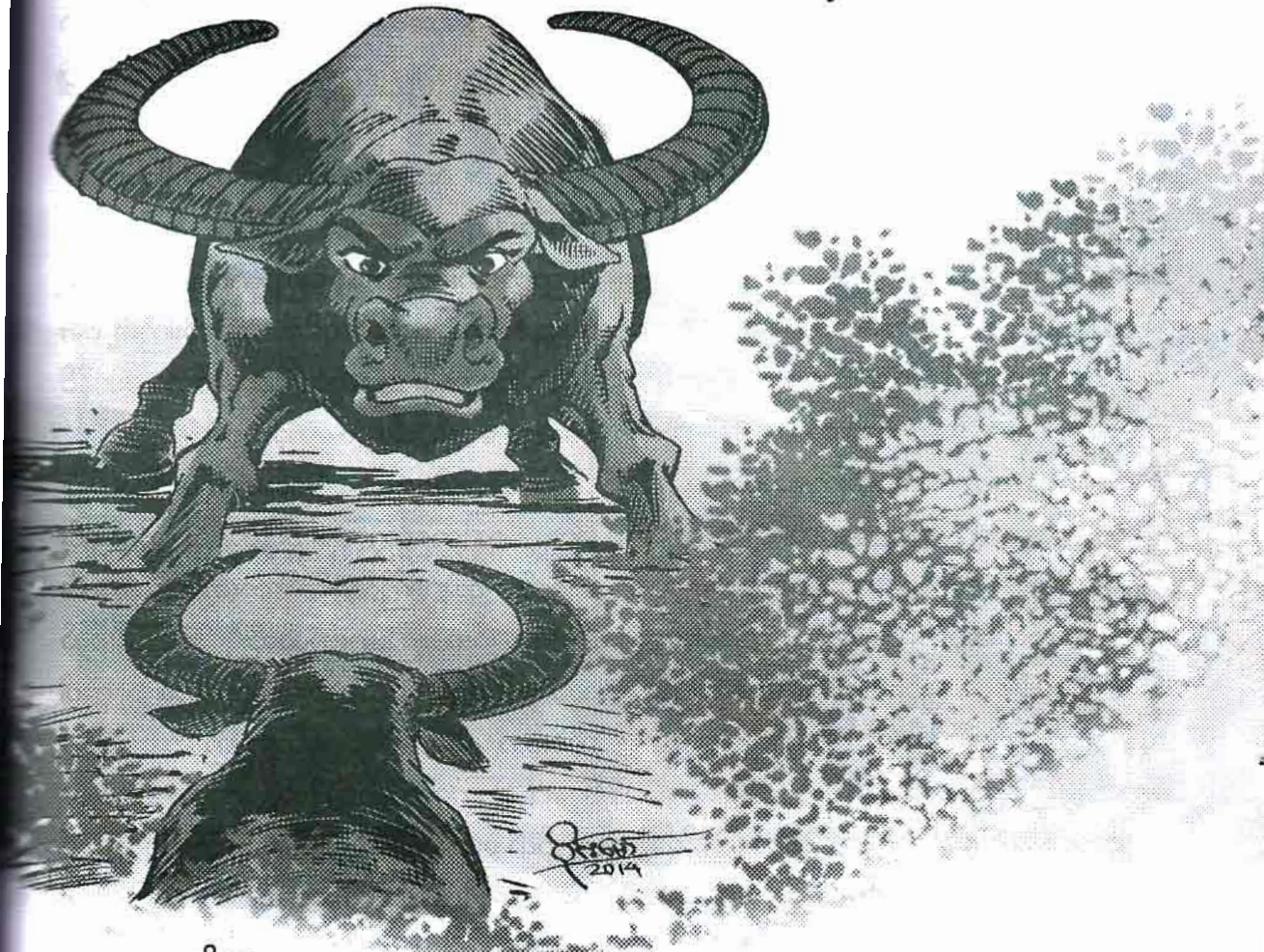
မဟောသဇာလည်း
 ယူရုံရှေ့ဖော်တစ်ထောင်နဲ့
 နန်းတွင်းနေလို့မသင့်တာ
 သိလို့ နန်းအပြင်မှာ မင်းသို့
 မင်းသားအသောင်အယောင်
 တွေနဲ့နေပြီး မင်းကြီးဆီ
 နေ့စဉ်ဝင်ပြီး စားနေပါတယ်

ကြောက်ကန်ကန်ခြင်း

ပန်းတနော်ကြော့မှို

ကလေးတို့ရေ-

ဟိုတစ်ခါက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသရွာတစ်ရွာ ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ မြေရိုင်းကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ကျွဲပေါင်းများစွာ ကျက်စားနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မိုးလအခါလွန်လို့ နွေလရာသီရောက်ရှိပြီး ကွင်းထဲမှာ ရေခန်းသွား သော်ငြားလည်း ကျွဲတွေဟာ ရေတွေရှိနေတဲ့ အိုင် ထဲချောင်းထဲတွေမှာဆင်းပြီး နေထိုင်နိုင်ကြတယ်။

စာကျက်ကွင်း ကျယ်ပြန့်ပြီး အစာပေါများတဲ့ အ တွက် ကျွဲတွေဟာ အနေအထိုင်အစားအသောက် အဆင်ပြေပြီးသူတို့သာဝန်နဲ့သူတို့သာယာချမ်း မြေ့လျက် ရှိနေကြတယ်ပေါ့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွဲတွေက လူတွေနဲ့နီးနီး စပ်စပ်မရှိကြလို့ ယဉ်ပါးမှုမရှိဘဲ အတော်လေး ရိုင်းနေကြတယ်။ ကွင်းထဲမှာ သွားလာကြမယ်

ဆိုလျှင် ကျွဲတွေက လူတွေကိုလိုက်ပြီး ရန်မူလေ့ ရှိကြသလို သွားလာကြသူတွေဟာ သူတို့ကျွဲအုပ်စု နဲ့ ဝေးရာက ရှောင်ကွင်းသွားကြရတယ်။

အမှန်တော့ အဲဒီကျွဲတွေမှာ ပိုင်ရှင်တွေရှိကြ တယ်။ ပိုင်ရှင်တွေက ကွင်းထဲမှာလွှတ်ပြီး မွေးထား တာဖြစ်တယ်။ သူတို့ကျွဲတွေကို အရေအတွက်နဲ့ မှတ်သားထားပြီး သူတို့အသုံးလိုအပ်မှသာ လိုချင် တဲ့ကျွဲကို ကျွဲဖမ်းကျွမ်းကျင်သူနဲ့ သွားရောက်ပြီး ဖမ်းခေါ်သွားကြတယ်။

ကလေးတို့ရေ... ကွင်းပြင်ထဲမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ကျွဲအုပ်စုထဲမှာတော့ ကျွဲခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ရှိ တယ်ကွဲ့။ သူက အတော်ဆိုးတယ်။ အဲဒီကျွဲဆိုး ကြီးကို ကျွဲတွေက ကြောက်ကြရတယ်။ ကျွဲဆိုး ကြီးက အုပ်စုထဲမှာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ကျွဲထီး တွေမှန်သမျှကို လိုက်ခတ်ထုတ်ပစ်တယ်။ ထွား ကျိုင်းပြီးအရွယ်ရောက်လာကြတဲ့ ကျွဲပေါက်မှန် သမျှ ကျွဲဆိုးကြီးရဲ့ အနီးအနားမှာ မနေနိုင်ကြဘဲ သူနဲ့အလှမ်းဝေးတဲ့နေရာလောက်မှာပဲ သွား ရောက်နေထိုင်ကြရတယ်။

တစ်နေ့ ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်ဟာ ကျွဲဆိုးကြီး ရှိရာ အုပ်စုနားကို မယောင်မလည်နဲ့ ရောက်လာ ပြီး အစာလာစားတယ်။ သူ့ကို ကျွဲခေါင်းဆောင် ကလိုက်ခတ်တဲ့အခါသူ့ကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ပြန် လည် ထိုးနှက်ကာကွယ်ရင်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြေးရရှာတယ်။ ကျွဲဆိုးကြီးမှာ ကျွဲပေါက်ရဲ့ ကာ ကွယ်ထိုးနှက် ပြန်ခတ်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာရသွားလို့ ကျွဲ ပေါက်ကို မကျေမနပ်နဲ့ ဒေါသထွက်ပြီး ရှောင် ပြေးသွားတဲ့ ကျွဲပေါက်နောက်ကို အပြေးလိုက် တယ်။ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်ဖျတ်လတ်လှတဲ့ ကျွဲပေါက်

လည်း ကျွဲဆိုးကြီးလိုက်လာမှန်းသိလို့ ပြေးလွှား ရင်း နီးစပ်ရာရိုးထဲကို ဆင်းဝပ်ပြီး ပုန်းအောင်းနေ လိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး။ အနံ့ခံရင်း နောက်က ပြေးလိုက် လာတဲ့ ကျွဲဆိုးကြီးက ရိုးထဲမှာဝပ်ပြီးနေတဲ့ကျွဲ ပေါက်ကို တွေ့သွားတော့ ရိုးထဲကို ဒေါသနဲ့ ခုန်ချ လိုက်တယ်။ ရိုးထဲမှာဝပ်ပြီးနေတဲ့ကျွဲပေါက်က သူ့ ကိုယ်ပေါ်ကျလာတဲ့ကျွဲဆိုးကြီးကို ရုတ်တရက် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ကြောက်ကန်ကန်ပြီး သူ့ ဦးချိုနှစ်ဖက်နဲ့ ခတ်လိုက်မိတာ ကျွဲဆိုးကြီးရဲ့ ဝမ်း မိုက်ကွဲပြဲသွားပြီး အူတွေပေါက်ထွက်ကာ မထနိုင် တော့ဘဲ သေဆုံးသွားပါတော့တယ်။

ကလေးတို့ရေ... ပုံပြင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တာကတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကိုယ်ချင်း စာစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ်ထားတတ်ကြရမယ်။ ငါဟာ အင်အားကြီးမားတယ်ဆိုပြီး အင်အားငယ် သူအပေါ် ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းမပြုကြရဘူး။ သတ္တဝါ တိုင်းဟာ မိမိထက် အင်အားကြီးမားတဲ့ရန်သူ အပေါ် ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့- တကယ် မတရားအနိုင်ကျင့် ရန်မူလာမည်ဆိုလျှင် တော့ မိမိကိုယ်ကို မထိခိုက်အောင် ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ ကြောက်ကန်ကန်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်လည်တွန်းလှန် ကာကွယ်တတ်ကြတယ်ဆို တာ မှတ်သားသတိပြုကြစေချင်ပါတယ်ကွယ်။

ပန်းတနော်ကျော့မိုး

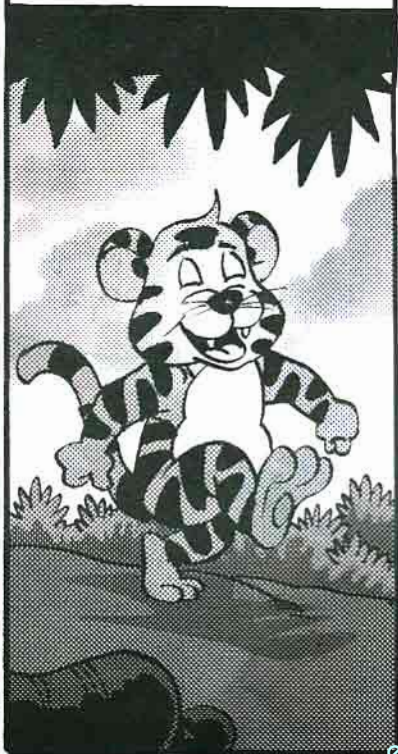

ကဏ္ဍ: **ပြိက္ခ** ၅၉
အစင်းမုချိတံ့ကျား

တစ်ခါက တောကြီး တစ်တောထဲမှာ ကျား
ဒိသားစု တစ်စုရှိတယ်တဲ့...

အဲဒီထဲမှာကျားကလေး
တစ်ကောင် ပါတယ်

အိဒီကျားကလေးဟာ ကျားနဲ့မတူတာတစ်ခုရှိတယ်.. အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ သူဟာ ခြင်ခြင်ရာကို ကြောက်တတ်လန့်တတ်လို့ပဲ...

အိဒီလို ကြောက်တတ်လို့လည်း သူ့အဖေကျားကြီးက အမြဲဆုံးမရတယ်...

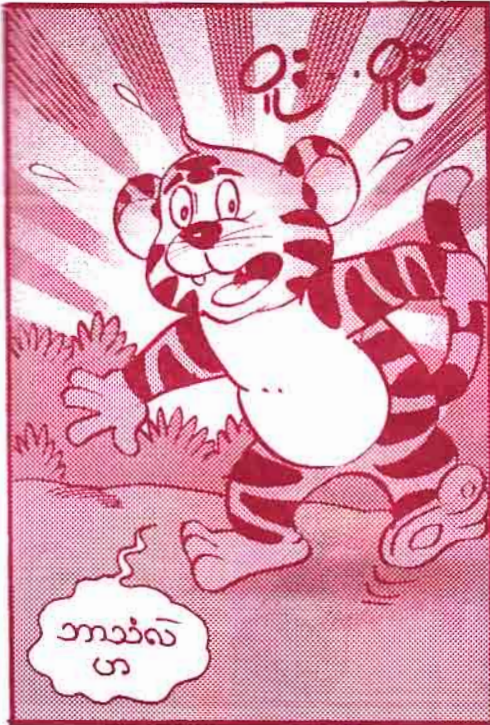

ကျား ဆိုတာ သတ္တိရှိရတယ် သားရဲ့ ကြားလား

ဟုတ်

ကျားလေးက သူ့ဖခင်က ဘယ်လို ငြောငြော ကြောက်တတ်တဲ့ အကျင့် မပျောက်သွားဘူးတဲ့...

တစ်နေ့မှာတော့ ကျားလေး အပြင် ကိုထွက် လာရင်း မြေကြီးတစ်ကောင် ကိုတွေ့ပြီး...

ဘာသံလဲ ဟ

ဟိ သို့ မောနင်း

အမလေးပျ မြေကြီး

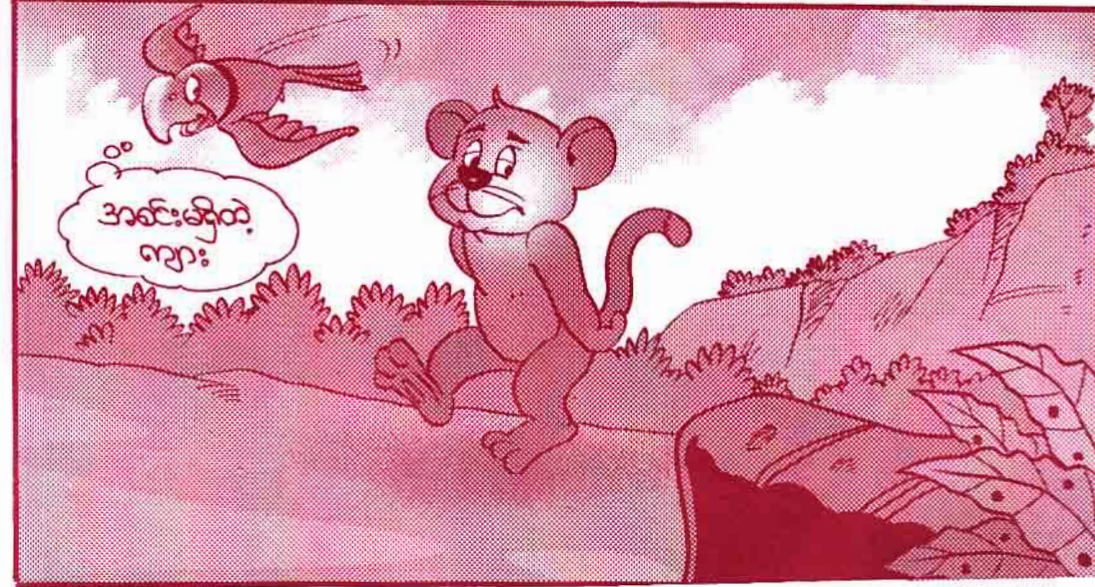
မြွေကြီးကို ကြောက်ငြိုးကျားဆေးဟာထွက်ပြေးတော့တာပေါ့...

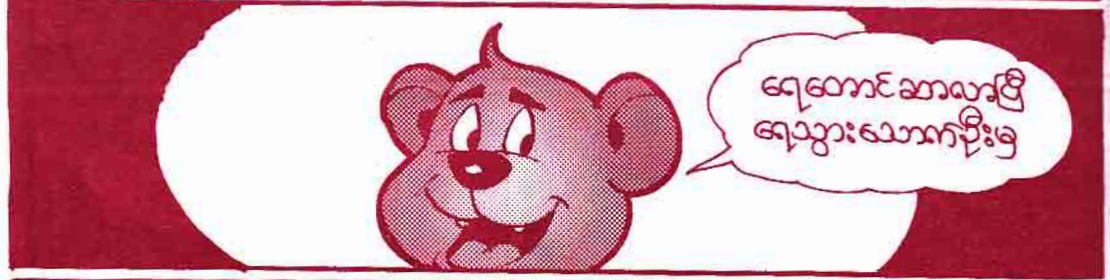
ကျားလေးလည်း သူ့ဖခင်က နှင်လို့ကဲလို့ ထွက်လာခဲ့ရတော့တာ ပေါ့...

ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာအင်း
မြေခိုလှည်းဘာဖြစ်လဲ
ကျားဟာကျားပဲ

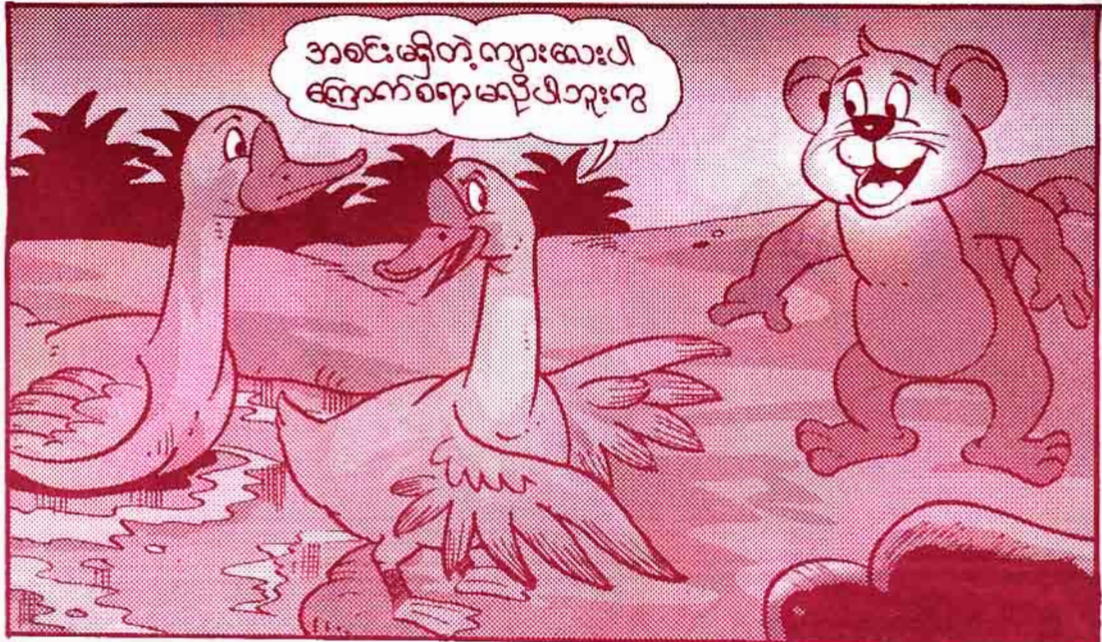
ရေကောင်ဆာလာပြီ
ရေသွားသောကဦးမှ

ဟဲ့..ဟဲ့.. ဟိုမြွေလာနောက်
ဘာကောင်လဲ မထိဘူး

အင်းကြီးတို့ကားဆေးပါ
ကြောက်စရာမရှိပါဘူးကွ

ဟ..ဟ.. ငါ့ကိုနှုတ်သီးနဲ့
ခုခံစားတယ်ဟ

ငါတို့အမျိုးသမီးတို့ကို
လာမရှက်နဲ့ကွ

ကား ကြောက်
ဆေးပါလား

ဟုတ်တယ်ဟေ့

မပေးရတာမောလာပြီ
ဒီမှာခဏနားလိုက်မယ်

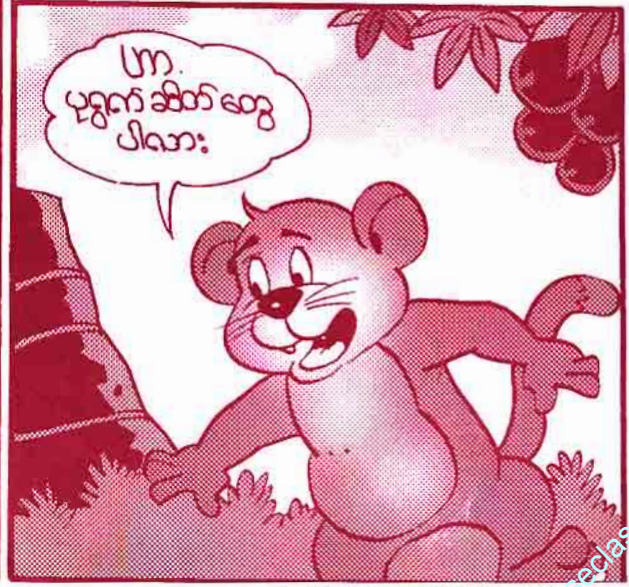
ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာအဆင်းတွေ
မရှိလို့ ဘယ်သူကမှငါ့ကို
မကြေကွက်ကြေတော့ဘူး

ငါ့ဘာလုပ်
ရမလဲ

ဒီလိုသာဆို ဗာသာလား ရှေ့မှာ
ဖြစ်ပြီးပါသေးရတာမို့

တစ်နေရာအရှောက်မှာ.. ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေက
အကောင်တစ်ကောင်ကို တိုက်ခိုက်နေတာကို
ကျားလေးဟာ တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာ..

ဟာ..
ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေ
ပါသား

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူးဟေ့

အကောင်သေးတဲ့ပုရွက်ဆိတ်တွေ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ အကောင်ကို တိုက်ခိုက်နိုင်သေးတာပဲ

ငါကသူ့ကိုထက် ကြီးတဲ့ကျားပဲဟာ ဒီတော့

ခုချိန်ကစပြီး ငါ့မကြောက်တော့ဘူး ကျားဆိုတာဘာကောင်လဲပဲအောင် ငါလာဗြို ငါ့ဟေ့

အခြေမကောင်ဘူး လစ်ဖြဲပဲ

ကျားဆေးဟာ မုန့်ကုတ်ဆိတ်ဆေးတွေကို အတုယူပြီး.. သတ္တိတွေရှိပစ္စည်းလို့သူ့ အဖေကျားကြီးက သူ့ရဲ့အစင်းတွေကိုပြန်ပေးလို့ကတော့တာပေါ့ကွယ်..

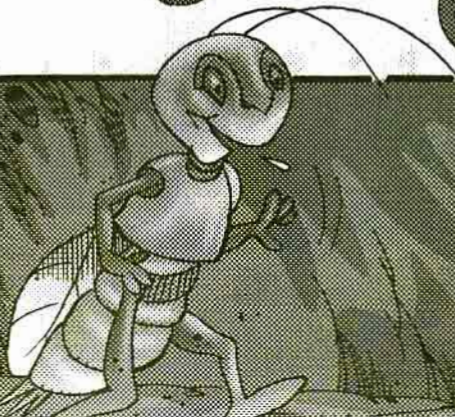

ကာတွန်း
သန်းဒေဘင်

ပုၤစံၤလေးၤတွေ ဘာကြောၣ် ဒေက်

ကဲ... သားတို့... သမီးတို့ရေ...
ဒိပ်ရှာကထကြတော့ဟေ့ ...

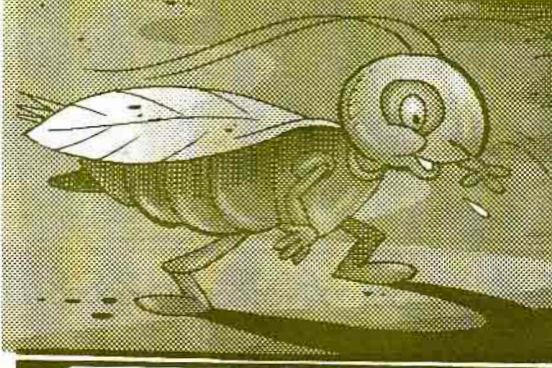
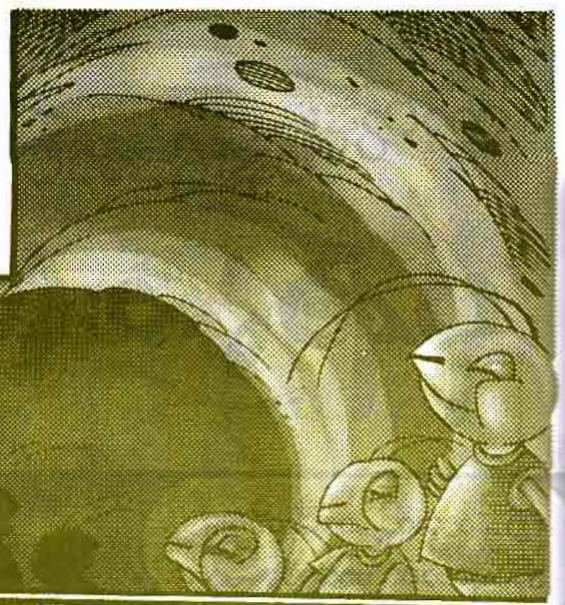
ဒေါ်ပုရစိက - သူ့သားကလေးဆယ်ကောင်ကို
နှိုးလိုက်တယ် ...

မြန်မြန်ထကြဟေ့နေ့ ကြီးတောင်
ဟိုတက်ကတောင်တန်းဒေအက်ဆင်း
နေဗျီ . ငှက်လေးတွေတောင်မဏာ
နေရင်ဒိပ်ကြတော့မယ်ကွယ် ...

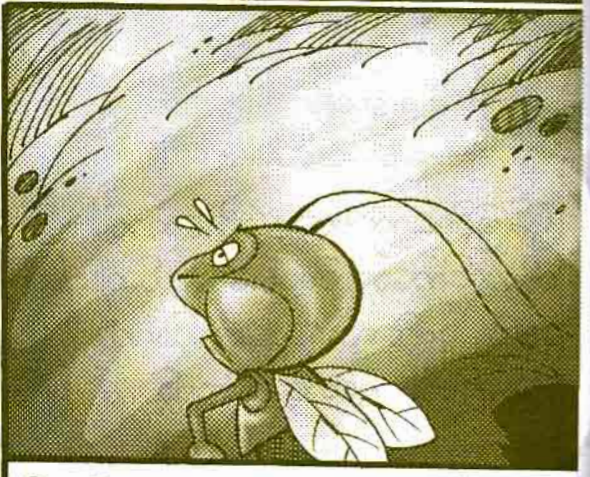
ဒါပေမဲ့... ပုရစ်လေးတွေကတော့
ပူးကပ်ပြီး အိပ်ကောင်းနေကြတုန်းပဲ
သူတို့အမေခေါ်နေတဲ့အသံကိုမကြားတဲ့
အတိုင်း ငြိမ်နေကြသတဲ့... ..

ထ-ထကြကွယ်မင်းတို့ဒီလိုသာ
မလျှပ်မရှားလုပ်နေရင် တစ်ည
ရုံးပဲ အိပ်ပျော်နေကြတော့မယ်..

တို့တွေမျိုးသားချင်းတွေတောင်
တေးဆိုညည်းနေကြပြီ-ခဏနေရင်
မောင်တော့မှာမဟုတ်လား...

ဒီအခါ အခင်းပေါ်အိပ်နေတဲ့အကောင်ငယ်
လေးတစ်ကောင်က-ခေါင်းမော့လာတယ်..

အမေကလဲဗျာ...ဘာလို့ထင်နိုင်း
နေတာလဲ... ပိုးကောင်တွေဆိုတာ
တစ်ညလုံး အိပ်နေကြတာပဲဟာ...

ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့ သူတို့က
တစ်နေ့ခင်းရုံးတယ်မှာ အိပ်ကြရ
လို့လဲ... ပြေးပြေးလွှားလွှားကို
အရည်ရှုပ်နေကြတာပဲဟာ...

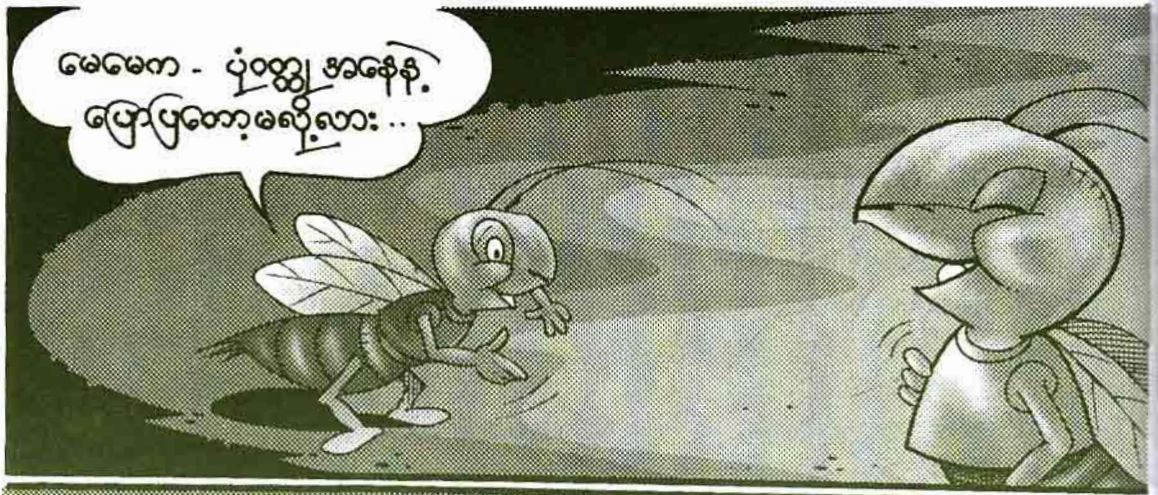
တို့မိသားစုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ
နေခင်းကြီး... သိရင်းညည်းချင်
ညည်းတာပဲ...

ကြာရှည်တို့အမျိုးတွေတုံးရလိမ့်မယ်
တို့ကနေ့လည်းခင်းတွေမှာ အိပ်... ညဘက်မှာ
တေးထညည်းကြတာအကြောင်းရှိတယ်...

မေမေ - ပုံဝတ္ထု အနေနဲ့
ပြောပြတော့မလို့လား...

ဒီတော့မှ - အားလုံးထဲကုန်ကြပြီး
မိခင်ပုရစ်နား ဝိုင်းလာခဲ.
သတား..

ဟုတ်တယ် - တို့ပုရစ်တွေနဲ့
ပတ်သက်နေတဲ့ပုံပြင်တစ်ခုတော့
ရှိတယ်... မင်းတို့တွေရေးချိုးပြီး
အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲကြ...

ပုရစ်လေးတွေလည်းပုံပြင်နားထောင်ရတော့
မယ်ဆိုတော့သူတို့ရဲ့အမေခိုင်းတဲ့အခိုင်း
အမြန်လုပ်ကုန်တာပေါ့ကွယ် - မင်းတို့လိုပဲပေါ့...

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ် ...
တို့ပုရစ်တွေဟာ . နက်ကိုအသံ
တစ်စီလုပ်ပြီးညကျတော့အိပ်လေ့
ရှိကြတယ် ...

ဒါလေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ - တို့
အတိုးရဲ့အဖေ (အဘေး) ဟာ
တို့ရဲ့အသံတွေအရင်လောက်
မရှူးရှူးတော့တာကိုသွားသတိထားမိ
ပါလေအော့ကွယ် ...

ကြီးကြီးငယ်ငယ် . လေးလေး - တို့
အားရုံးရဲ့အသံက တိုးရွှန်းနေ
တာနဲ့ အဘေးက လုပ်ချောင်းတွေကို
ဆိုက်စစ်ကြည့်တယ် ...

အံ့သြစရာပဲ ...
အံ့သြစရာပဲ ...

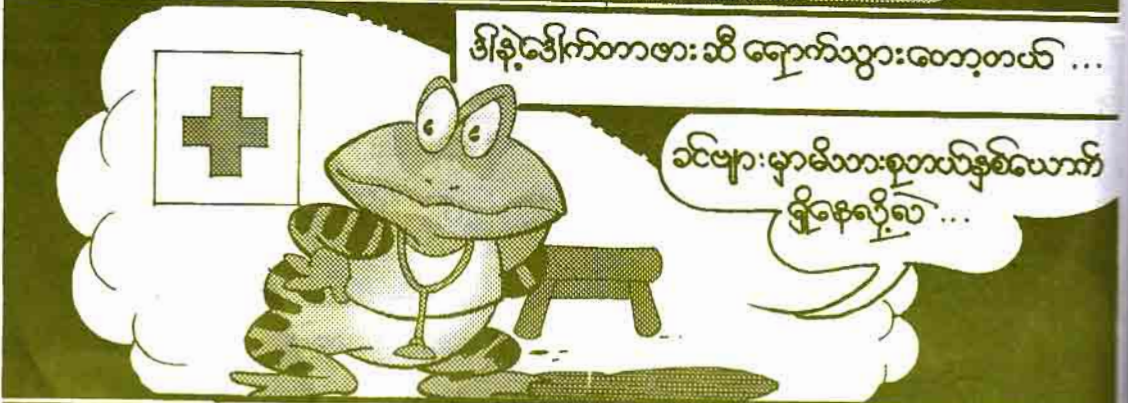

မင်းတို့ရဲ့ လည်ချောင်းတွေကတော့ အကောင်းအကောင်းပဲ ... ဒါတောင်မှတေးညည်းတဲ့အခါတို့ရတယ်လို့ကွယ် ...

ဒေါက်တာအေးဆီ သွားပြမှပဲ ထင်တယ်... သူကတော့တာကြောင့် အသံတွေတိုးနေတာကို အခြေထုတ်နိုင်မှာပဲ ...

ဒါနဲ့ဒေါက်တာအေးဆီ ရောက်သွားတော့တယ် ...

ခင်ဗျားမှာမိသားစုတယ်နှစ်ယောက်ရှိနေလို့လဲ ...

အတေးလည်း မေမေတို့အားလုံးကို တန်းစီခိုင်းပြီး ရေကြည်တော့မှ တစ်ဝက်လောက်ပဲကျန်နေတော့တာကို သိသွားတော့တယ် ...

ပုဂ္ဂိုလ်တွေလျော့နေလို့ အံ့အား
သင့်နေတဲ့အခါတော့ ကိုဒေါက်တာ
ဖားကကောက်ချက်ချသတဲ့ ...

အဟာဗ်း ...

ဒါကြောင့် - ဆင်များတို့ရဲ့ မိသားစု
တွေဟာဘယ်လိုပဲအသံတကျကို
မြည်မြည် ... သိပ်မကျယ်တော့တာပဲ ...

ပုဂ္ဂိုလ်တွေကဆင်များတို့ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို
ထိုးဆိတ်စားသောက်နေတာပဲ ဖြစ်
လိမ့်မယ် .. သူတို့စောစောကြီးနို့စာ
နေတဲ့အချိန်မှာပုဂ္ဂိုလ်တွေပျံသန်းလှုပ်ရှား
နေတာမြင်သွားတာနဲ့ သူတို့ရဲ့အစာ
အဖြစ်အသွားချသွားတာဖြစ်ရမယ် ...

ဟာ - ကြောက်စရာကြီးပါလား
ချောက်ချားစရာပါပဲလား ...

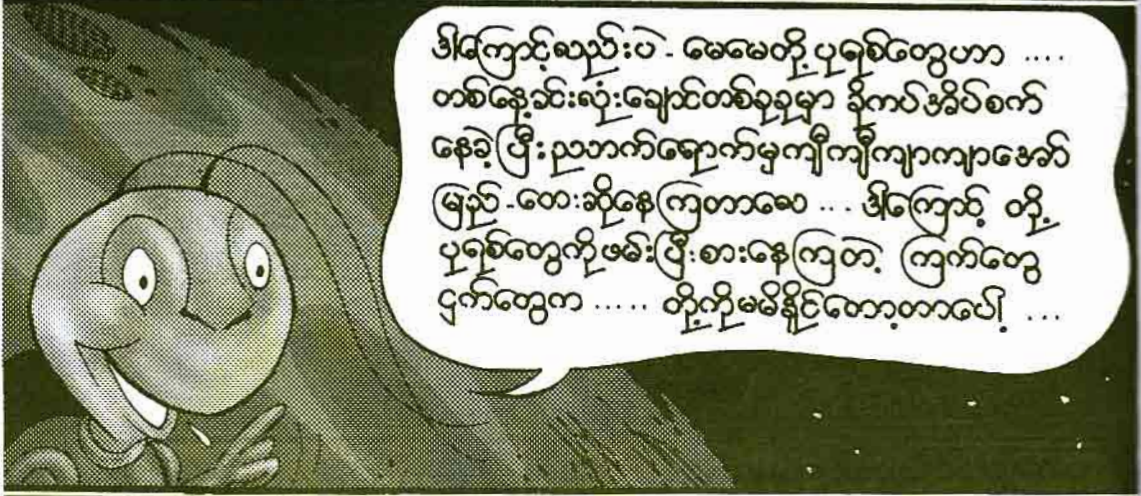

ကျုပ်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
မျိုးပြုန်းသွားအောင်
ဘယ်လို ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်ရမှာလဲ.

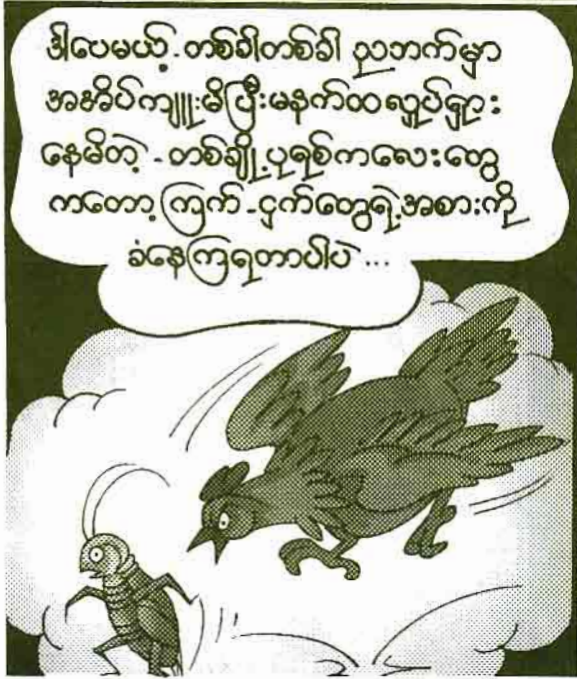

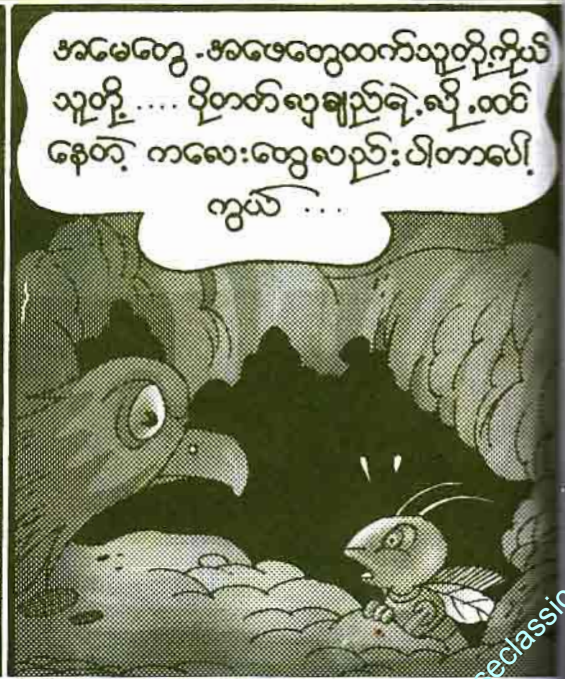
လွယ်လွယ်လေးညွှာ ..နေ့ပိုင်းမှာ
အိပ် ... ညပိုင်းမှာထတော့ စနစ်ကို
ထုံးစံ ... ညတေးညည်းပေါ့ ...
ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်မနက်ညည်းနေ
တာနဲ့ပဲခင်ဗျားတို့တစ်တွေ - အစား
အချို့ခံရကုန်လိမ့်မယ် ...

ဒါကြောင့်လည်းပဲ - မေမေတို့ပူရစ်တွေဟာ ....
တစ်နေ့ခင်းလုံးချောင်းတစ်ခုခုမှာ ခိုကပ်အိပ်စက်
နေခဲ့ပြီး ညဘက်ရောက်မှကျီကျီကျာကျာအော်
မြည် - တေးဆိုနေကြတာလေ ... ဒါကြောင့် တို့
ပူရစ်တွေကိုဖမ်းပြီးစားနေကြတာ ကြက်တွေ
ငှက်တွေက ..... တို့ကိုမခံနိုင်တော့တာပေါ့ ...

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ညဘက်မှာ
အအိပ်ကျူးမိပြီးမနက်ထရောင်ရှင်း
နေမိတဲ့ - တစ်ချို့ပူရစ်ကလေးတွေ
ကတော့ ကြက် - ငှက်တွေရဲ့အစားကို
ခံနေကြတာပါပဲ ...

အမေတွေ - အဖေတွေထက်သူတို့ကိုယ်
သူတို့ .... ပိုတတ်လှချည်ချဲ့လို့ထပ်
နေတာ ကလေးတွေလည်းပါတာပေါ့!
ကွယ် ...

တစ်ချို့ကအရှယ်ငယ်ပေးမယ်ဆိုတိုင်းက
ကောင်းကြတယ် - ပုရစ်လေးတွေကျတော့
အိုမင်းချိန်အထိ အသက်ရှည်ရှည်
နေနိုင်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်...

ယူတို့အမေ့... ပုံပြင်လေးလည်း
ဆုံးသွားရော ပုရစ်လေးတွေဟာ
တစ်ကောင်မျက်နှာ - တစ်ကောင်
ကြည့်နေမိကြတော့တယ် ....

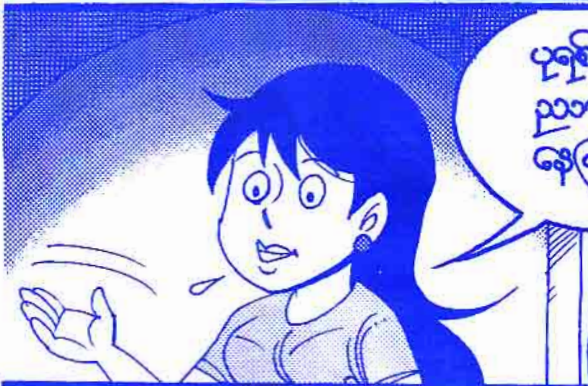
တို့တစ်တွေ ဆင်ခြင်ညွှန်ကြကောင်းတယ်
ပုရစ်လေးတွေလိုပဲနေလိုက်ကြရရင်
မကောင်းဘူးလားဟေ့ ...

နေလိုက်ကြပေါ့ကွယ် - ကဲ... ခုလည်းပဲအားလုံး
အဆင်ယင်ပြင်ပြီး သီရင်းညည်း ကြဖို့လုပ်တော့
နေခုံးကြီးလည်းတောင်ကုန်းနောက်ကွယ်ကို
ဆင်းနေ ပြီမဟုတ်လား...

သိပ်မကြာခင်မှာ ... အမှောင်ထုကြီး
ဖုံးကွယ်လာတော့ ညညှပ်ဝန်းကျင်မှာ
ပုရစ်မြည်သံတွေ တကျီကျီနဲ့ ဆူညံ
ကုန်ပါလေရော ...

ပုရစ်လေးတွေနဲ့ ဘက်မှာ ဘာကြောင့် အိပ်ပြီး
ညဘက်ကျတော့ ဘာကြောင့် တကျီကျီမြည်
နေကြသလဲ ဆိုတာကလေးတို့ သိပြီပေါ့နော် ...

ဒီပုံပြင်ကို ဖတ်ထားပြီး တာနဲ့
မယ်လေးတို့ကလေးတွေကို ....
ပုရစ်လေးတွေ ညကျမှ ဘာကြောင့်
ဆူညံရသလဲ ဆိုမေးပြီး ကိုယ်ထံ
ထားတာတွေကို ပြောပြရင်း ငြား
ပြဆိုက်ပေါ့ကွယ် ...

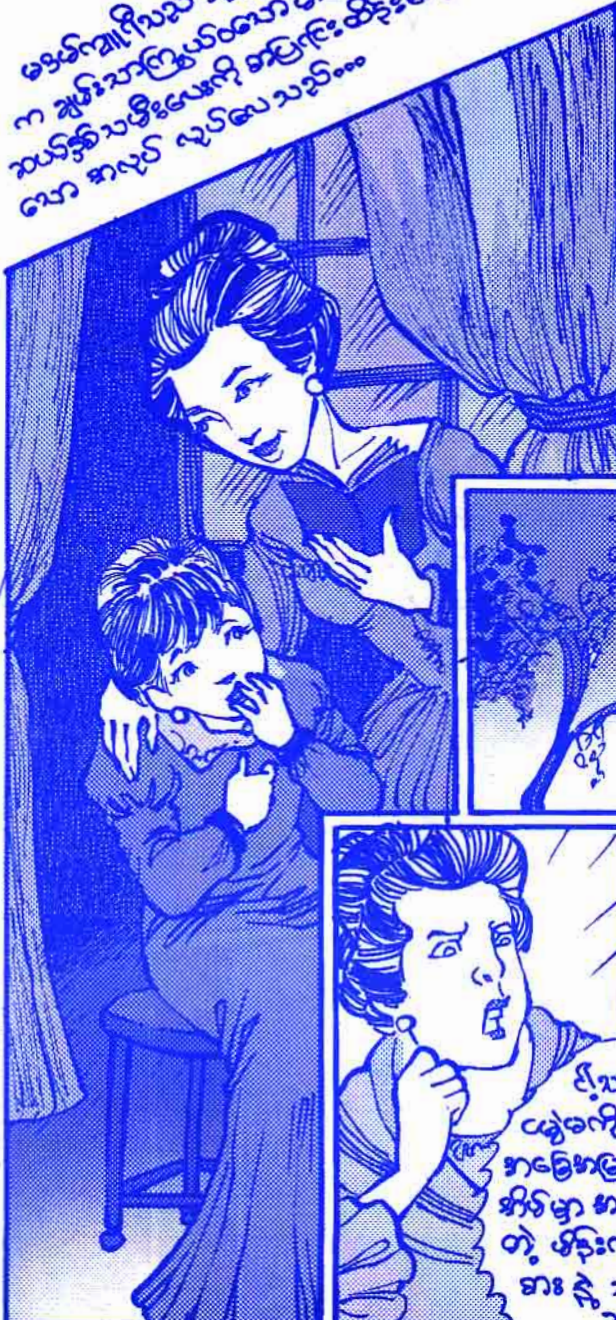

CARTOONS
ပေါက်
သရုပ်ဖော်သည်

MADAME CURIE
မဒမ်ကျူရီ

မဒမ်ကျူရီသည် ၁၉၁၅ ခုနှစ် နာဂွယ်
က ဆွစ်ဇာလန်ပြည်ကော့ဒါ့မြို့သို့
သွားရောက် ဝတ်ပြုပြီး ထိုနေ့ကျောင်း
ကော့ဒါ့မြို့ လုပ်ဆောင်သည်။

ထိုမှိုသားမှ
သားကြီးဖြစ်သူသည်
ဘဝပတ်နေ့ကျောင်းပိတ်
သဖြင့် မိမိတို့လက်
မခံဘဲကျွမ်းကျင်ပြီး
မေတ္တာပေးပေးလေသည်။

ဒါ့အားက
ပေးပေးပေးပေး
အခြေအခြေမရှိဘဲသူများ
အိမ်မှာ အစားအသုံးပေး
တဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်
အား နဲ့ သဘောပေးပေး
သူ့အဖေ ဒါပဲ။

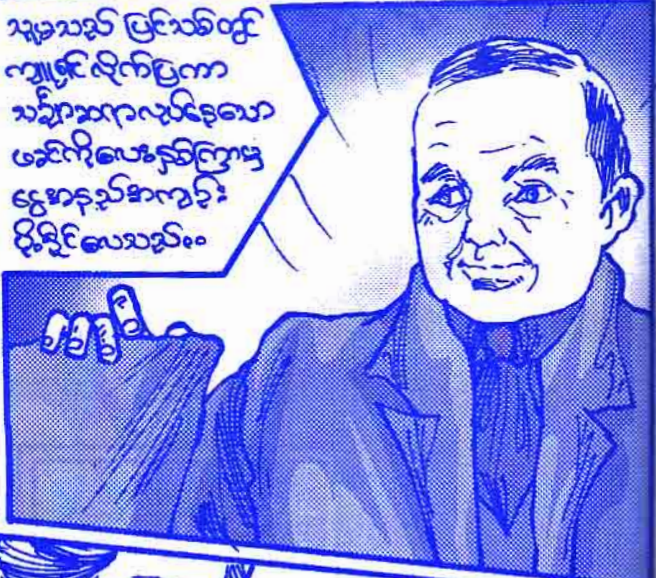

မဒမ်ကုရီသည် လက်ဝက်ရွာ
ခေါက်ကားခေါ်လိုက်ရသဖြင့်
အကြီးအကူသိမ်းစားလိုက်ပြီးနောက်
လက်ထပ်ရေး ကိစ္စ များကို မေ့ထား
လိုက်တော့သည်။

မိုးခေါက်
ခိုခြင်းပုံသို့တက်လာ
ပြီး မယ်မာမာပင်ပင်
ရွှေတော ဝမ်း တက်ခဲ့ပါ
တွင် သိပ္ပံသာသနာပညာ
အားပေးခဲ့ပါသည်။

သူမသည် ဖြစ်သစ်တွင်
ကျွမ်းကျင်လိုက်ပြကာ
သင်္ချာသင်တန်းပေးခဲ့ရာ
မင်းကိုပေးနှစ်ကြာမှ
ငွေအနည်းအကျဉ်း
ပို့ပိုင်ပေးသည်။

မဒမ်ကုရီသည်
တက္ကသိုလ်တွင် စာအုပ်ခွဲ
အထက်အစားဖိုး အစားအစာနှင့်
အနှေအစွဲတစ်ပြိုင်တစ်နေ့ပျင်
သို့သွင်းလာသို့ပိုင်ပေးသည်။

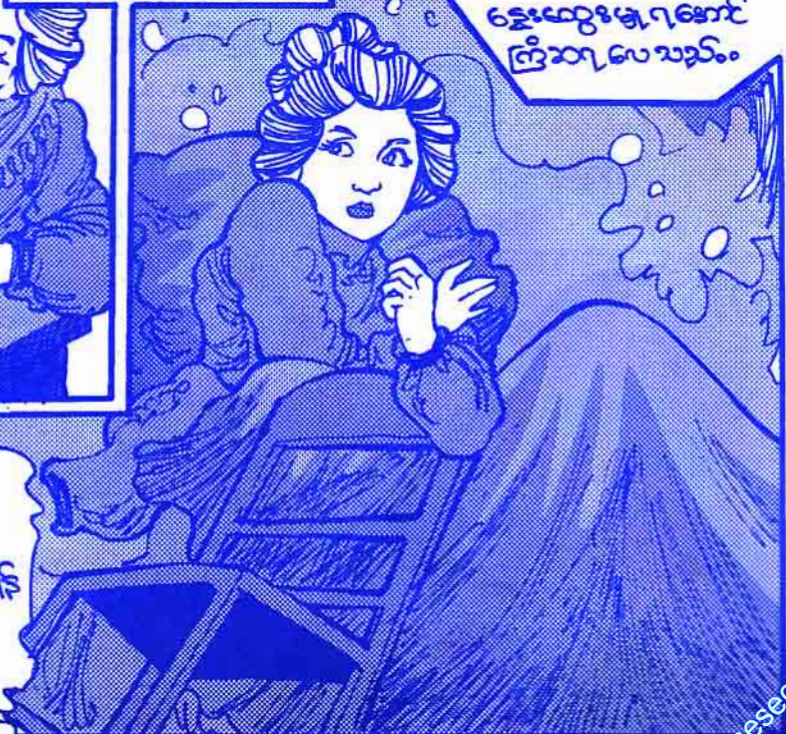
မဒမ်ကဥပုဒ်၏ အခန်းသစ်ပြုစုရေးဆရာ
တစ်ယောက် သာပြုပြီး မီးမဂ္ဂဇာတည်း
ထိုးစာပေါက် မြေယာပေါက် ယုံရောင်လေးကို
တို့ကိုသာ အားထားပြီးနေခဲ့ရ သည်။

တောထဲမှာ သစ်ပျောက်လို့
အခွေမိတ် ၇ ချောင်း မီးခွေ
မိတ် ၃ ခပ်မိတ် ကိုသာ သူ
ဝယ်သွင်းခဲ့လေသည်။
.....

အိပ်ရာပေါ်လာအခါ
မဒမ်ကဥပုဒ်သည် ခေါင်းဆုံးပွတ်
မျက်နှာပုတ်ပုတ် နှင့်ဆောင်
အင်္ကျီ အဝတ်အစားစားနည်းကို
သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ခုက
ခွေထွေးမှု ၇ ချောင်း
ကြိုသာလေသည်။

အခန်းမိတ်
ပျောက် မှုကြောင့်
သစ်ထွက်တောပင်ဆန်းအား
သစ် မျှင်ကွေးအောင် ထုံးစံ
နေပြီး တစ်ပင်လုံးပျက်
တစ်နေ့ လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကုလားထိုင်ကို
အိပ်ရာပေါ် ဆွဲယူပြီး
မိမိကိုယ်ကို ငြိမ်သက်အောင်
ထောက်ထားပြီး နေခဲ့ရ
လေသည်။

စားစောက်ရာဟူ၍ မည်ခပ်ငှာမျှသလိုပညာဆည်းပူး ကျက်မြတ်ရာတွင် အချိန်ပို၍စေရန် နှုတ်ပြုတ်စားစောက်မှုကိုပါ နည်းစိုင့်သည့်နည်း ဆောင်ရွက်စဉ်သည်။

အများအားဖြင့် ပေါင်မုန့်နှင့်စောပတ် ခပ်ညှို့ညှို့ မဟုတ်ရသလိုသာ စားစောက်ခြင်းသည်ကားအများသည်။

ထို့ကြောင့် အားပြတ်ပြီး များလောက ခက်ယာထဲသတ်ပစ် မွေ့မွေ့နေခြင်းများ ပြောရကတ ဖြစ်ကူးပေသည်။

တစ်ခါက စာကူညှိပ်စာသင်ခန်းထဲတွင် စာသင်ရင်း များသူ မွေ့မွေ့ ပေသည်။

မြန်ရာသတ်ဂလာစားအင်္ဂါ ရက်ပေါင်းများစွာချယ်ကိုးအနည်းငယ်နှင့် ဥစ္စာများဟုတ်စွာတစ်ပေပေးကိသာ ငြိမ်းခဲ့ကြောင်း သကုတ်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ပေသည်။

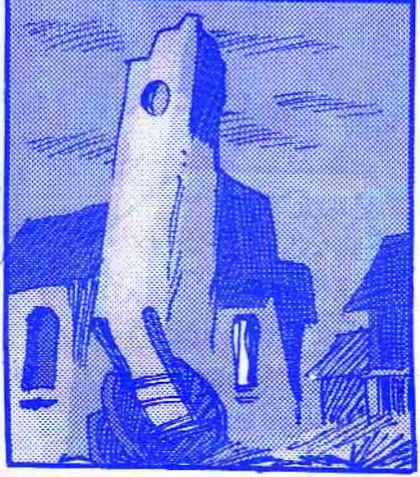

ပါရမီသို့ရောက်ပြီး ဆုံးနှစ်ခန့်အကြာတွင် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့် သူ့ဖက်ထပ်လိုက်သည်
သူ့နာမည်မှာ ပီယေကျူးဂျီးဖြစ်ပြီး ဖြစ်သစ်တွင် သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးအဖြစ်အဖွင့်ထင်ရှားလာသည်

လက်ထပ်ပြီးကာတွင်
သူတို့နှစ်ဦးပိုင်လာစက်ကိစ္စ
နှစ်စီးဖြင့် ဖြစ်သစ်ကျေးရွာ
များသို့ ဖော်ပြခြင်းဖြင့်
လည်ဟာချွဲကြွလာသည်။

မခပ်ကဏ္ဍ၊ ငြိသည်ခေါက်လာကဲ့သို့အခြေအတွက် မကြာမီက
ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော စာအုပ်ကို ခေါ်ယံဟု သတ်မှတ်ပြီး ဓာတုဗေဒ
တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ငင်းသည်ကြီး ကွယ်လော
သိပ္ပံဆိုင်ရာ စွန့်စားခဲ့၊ တစ်ရပ်ဖြစ်သလို။

မိတ်ဆွေပညာရှင်များ
လျှို့ဝှက်ချက်ကို သတ်သတ်
မှတ်မှတ်ပိုင်ခွင့်အား သိခြင်းကို
ခေါ်အောင်ဖြစ်လေသည်။

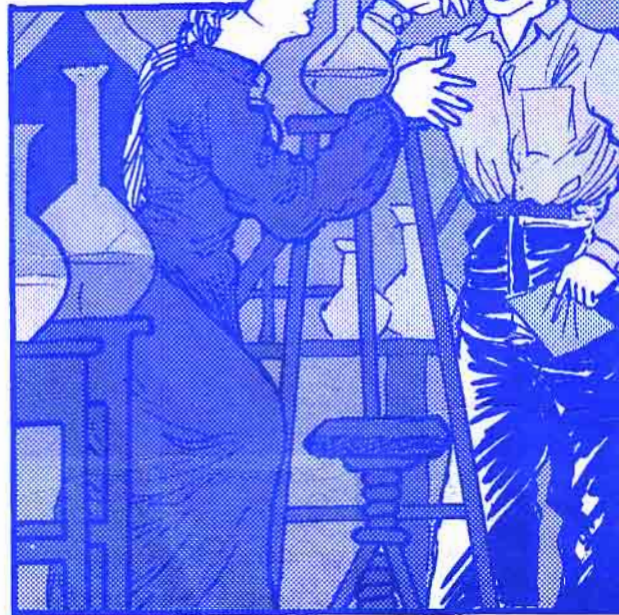

မအင်ကျွဲရဲသည် သိပြီးသရွေ့ ဘေးစိတ်ပေးဆိုင်ရာပစ္စည်းများကို စမ်းသပ်၍ စိတ်သတ္တု အခြောက်အများကိုလည်း စမ်းသပ်၍ ပြုပြင်သည်။

ယင်း စမ်းသပ်၍မှာ သိရှိခက်သောအရာဖြစ်၍ စိတ်သည် သူ့ဘီဇွဲ ပေးပွတ်၍ ဂျိုရ်သဟော ဆိုသည်ကို ခြာဖွေ ဆုံးစမ်းခြင်းဖြစ်လေ သည်။

အဆုံးတွင် ယင်းအစွမ်းထက်သော ကျော်ခြေခွဲများသည် အမည် မဖော်နိုင်သည့် အကုန်ပစ္စည်း များကားလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဂျိုရ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သူ့မှတ်ချက်ချခဲ့လေ သည်။

အုတ်ပွန်းကလေး သို့မဟုတ် အကျိုးများနှင့် ပူးပေါင်းကာ ထို အသိပေးသော အကုန်ပစ္စည်းကို စုစမ်းခဲ့လေ သည်။

လမ်းကြောင်း မခွဲခွာ။ မြို့နှင့် ခင်ပွန်းတို့သည် သိပ္ပံလောကအား
တုတ်လှုပ်စေသော စွမ်းအား၏ တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်ကြ
လေသည်။ သူတို့သည် ဘီတိုရီရေဒီယိုနှင့် အင်္ဂါ့ နေပြာတင်
ကျွန်းရှိ ခဲကြေးဖြူ ယူရေနီယမ်မှ ထုတ်ယူလာရေဒီယို ခြည်
ထက် အားပေါင်းနှစ်ပေါင်းစုံဖြင့် ထပ်ကြေးဖြူ တွေ့ရှိလေသည်

ထိုသတ္တုမှ
ရောင်ခြည်သည် သစ်သား
ကျောက်တို့၊ ကြေး၊ သံမဏိ
စသည့်တို့ကို ထိုးဖောက်
သွားနိုင်သော စွမ်းအား
ရှိလေ သည်။

ယင်းရောင်ခြည်ကို
ခဲကြေး အထူ ဖြတ်ပါး
အခြား မှတ်သည့် ပစ္စည်း
ကဒူ ကာဗိုနိုင်း နှင့်
ဗိုလ်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြလိုက်သော အခါ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် ပေါင်းများစွာ ယက်ဒိုကြည်ခဲ့ကြသော
သိပ္ပံပညာရှင်များ အခြေခံသဘောတရားများသည် အားလုံးကပေါက်ကေပေ ဖြစ်နေကြလေသည်။

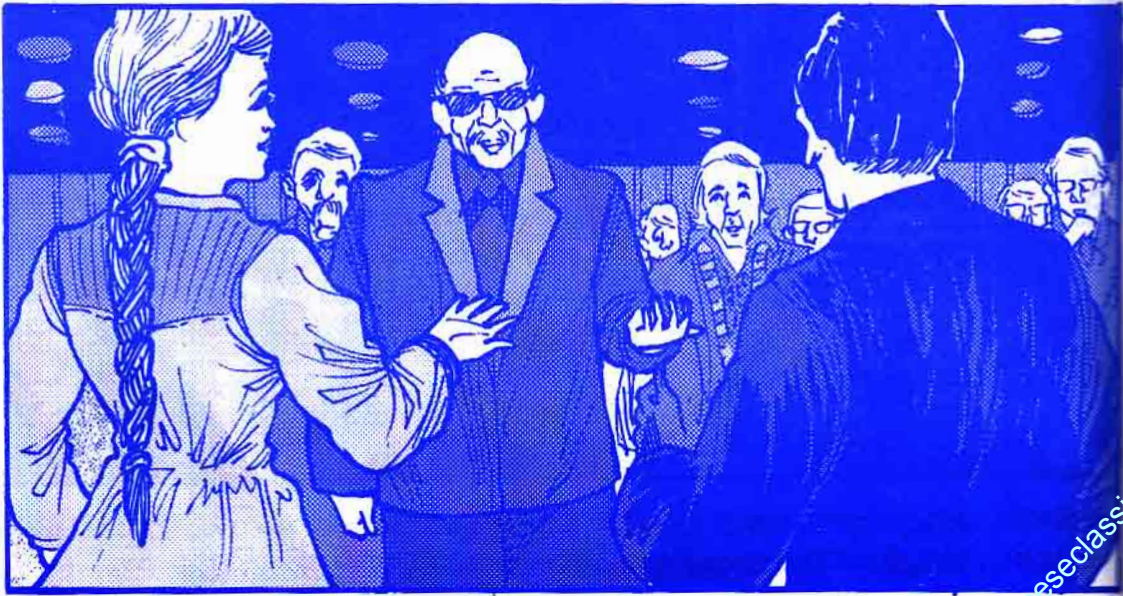

အလှူအတန်းသတ်
ပုဂ္ဂိုလ်များတွေ့ရှိရသောအခါတွင်
အမတ်ကို ရှေ့ခေါ်လာအောင်ခေါ်ခဲ့ပြီ
ဟေ့ဟေ့... ရှေ့ခေါ်ပတ်ပတ်ဖြိုး
ရှေးအခါကကြံစည်မိတ်ကုဒ်များ
မရှိခဲ့ကြပါ။

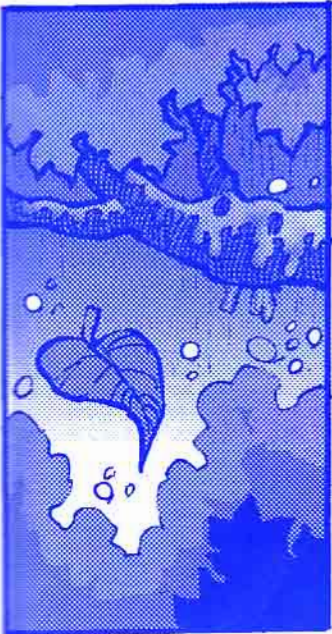
အခြားလောဝါတ်သတ္တိများထက်
ထူးခြားစွာ မာစွမ်းထက်လော
ထိုရှေ့ခေါ်ကို အတွေးအခေါ်ကောင်းသည့်
သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများကပင် တကယ်
ပြုသလောဆိုသည်ကို သိသယ
ရှိကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကတကယ်ပြုကြောင်း သက်သေပြုနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ခေါ်ကို ဖြစ်ချင် စမ်းကြည့်
ပင် ပြုကြောင်းနှင့်အတူ၊ (အခြားအစားအပိုကိုလဲ) တွေးချင်ကြောင်း တောင်းဆိုကြသည်။

၁၈၇၅ ခုနှစ် နှစ်
လေးနှစ်တာကလေးမှာ
မေးဖက်၊ ဂရိတ်ဗျူစ်
တို့သည် ရှေး ယ်
တကယ် ဂြို ကြောင်း
ပြုလုပ် ခြင်းပေးခဲ့
ပေးသည်။

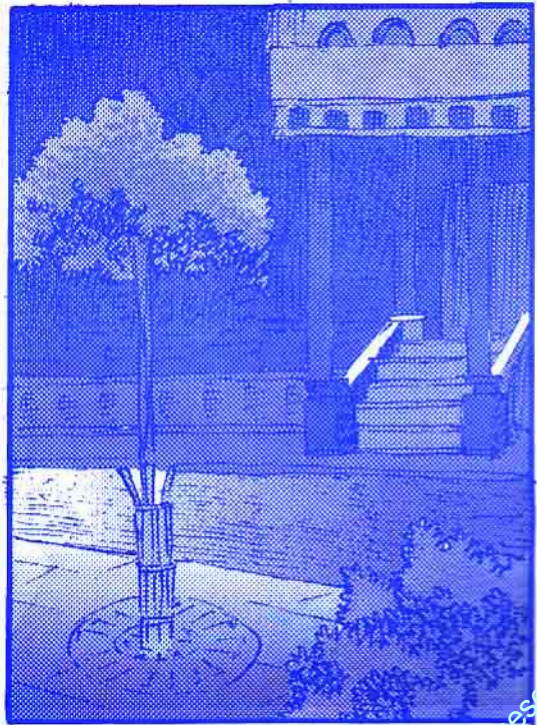

သူတို့၏ ဂြိုလမ်းခွဲကြောင့်
ဆယ်ယ့်တစ်ယ့် ဂရိတ်
ရှေး ယ် ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့ခြင်း
သည်။ အဂ္ဂယ် ဗွာ
ပုံဆွဲထက်ဝက်ထက်
မနည်းပေ။

ဝါတ်ချွန်ဒီးလီးလ်၊ မရှိဟာကြောင့်
မသုံးတော့ ပစ်ထားပေးဆေးကျောင်း
ပွဲစိတ် အကောက် အဖို့ အဟောင်း ခြွင်းကို
သို့ ခဲ့ပေးသည်။

အဖို့ အဟောင်း ခြွင်းကို
သို့ ခဲ့ပေးသည်။

အသုံးများပေါက်ပြဲနေပြီး ကြမ်းစားချွေးလည်း မပြုတော့ပေ... မီးယင်းမိမိကဲ့ရဲ့ အဆင်မပြေဘဲ ဟင်းယင်းပြင်ထဲ ထွက်ပြီးနေရသလို့ဆို... အစောင့်အောက်ကို ဒီပြောရလေသည်။

သတ္တိရှိပြီး ကျိဟော
နေရာမှာ သက်ထားလော
အိမ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေအဖွဲ့
အသက်ထိုးသတ်မိမိကဲ့ရဲ့
မျက်လုံးကို မှီ အစောင့်
အကွပ်ပေးသကဲ့ရဲ့ ယက်ဆောင်
များ သက်လည်း ဆုံးရှုံးစေသကဲ့
ဒီစာဆိုရပေ သည်။

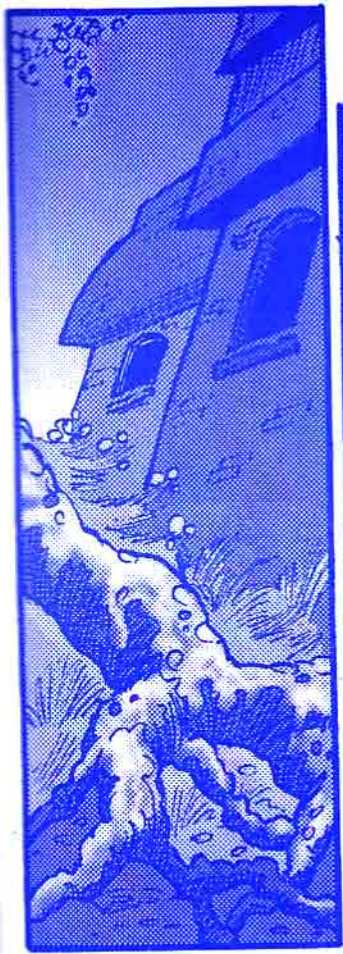

သူ၏ဆင်ပွင့်စက
ယင်းဆို... ဂုဏ်ကန်ရလွန်း
ဟောကြောင့် ဒီစကားမျှော့ပြီး
အခြေအနေကောင်းဆို... အောက်သည်
အထိ အဆင့်ရှိ လုပ်ကိုင်စေ
လိုသည်။

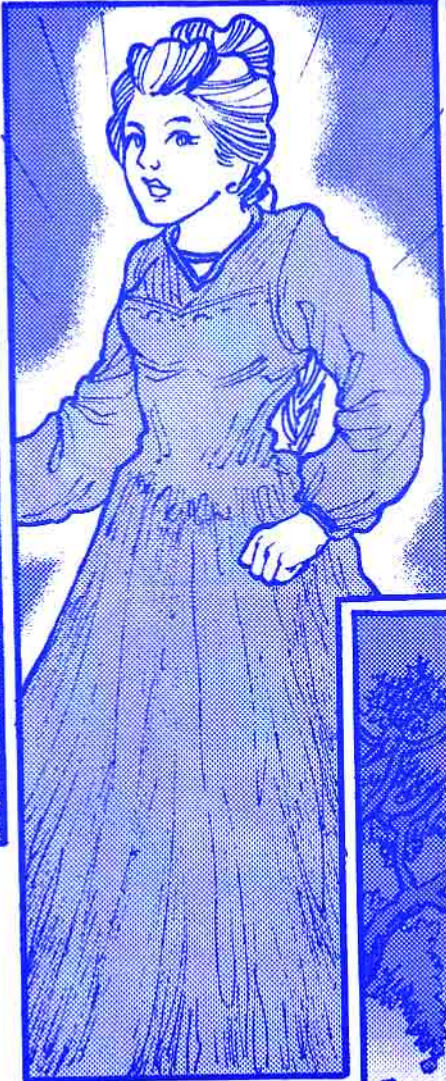

မဒ်မဂျူလီယာသည် ရာဇိယာကို
ထုတ်ပြန်ခဲ့သောကြောင့်
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထင်ရှားဆုံးနှင့်
လူတ်သတင်း အမွေဆုံး
အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖြစ် သို့
ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

မဒ်မဂျူလီယာသည်
ယင်းအခါ အခါကို
လက်မခံဘဲ ဆက်၍
ကျိုးပေးရာ ရာဇိယာကို
ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။
အာသိပ္ပံ ရောက်လေ
တော့သည်။

သို့လော်
မဒ်မဂျူလီယာသည်
ယင်းအခါကို ခံမိခြင်းဖြင့်
အဆောက်အဦပျက်ကြီးထဲ
ပေးရော့သောကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင် အဖော့ဒ်ဇာကို
ခိုက်ခိုက်ထုတ်ဖြင့် အစဉ်
ဂုဏ်ကဏ္ဍိဂျီ နှင့်အတူ ချီရော
အချိန်ပိုင်းများသည်သာ
ကဝဏ်တကယ့် အရာသာ
သူကထုတ်ပေါ်ပေးထား
ခဲ့လေသည်။

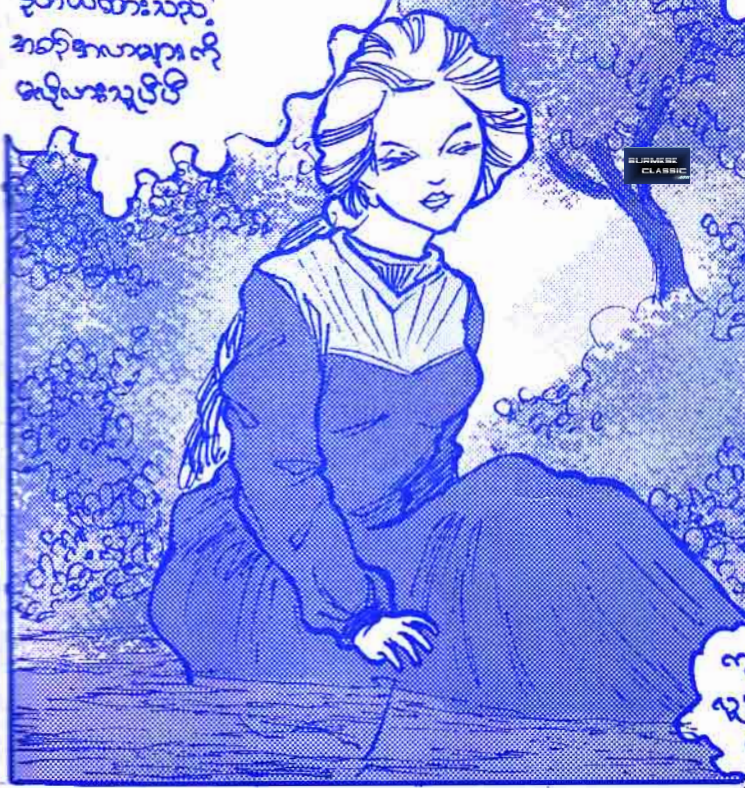

ထိုသို့ပင်မည်သို့ပါက မဒဒ်ကျူရီတို့ မိသားစုအဖို့ ဘဝကမိမိအတွက်အပြုအထုပြုနိုင်မည်အပြင် အခြားသောစမ်းသပ်ရာတွေ များများပြုလုပ်ရန် လှည့်လည် ပြောလောစိတ်ဦးစီးကြီးတစ်ဦး နှိပ်စက် ဖက်တီးတတ်သောကိစ္စ ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မဒဒ်ကျူရီသည် နေ့စဉ်နှင့်အညီအဆင့် ကောင်းမွန်ခဲ့ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးအမြတ်ကို အတိအကျသိရန် အစဉ်အလာများကို အလေးထားသဖြင့်

မိမိတို့တွင် အပြင် မည်သည့် အကျိုးအမြတ်ကိုမှ ရယူရန် မိမိတို့အတွက် မရှိပါ။

ကျွန်ုပ်တို့အားကောင်းမွန်စွာ အလေးထားသော အကျိုးအမြတ်ကို ရယူရန် မိမိတို့အတွက် မရှိပါ။

မဒမာဂါဒါရီသည် အမြတ်ထုတ်နည်းကို
 လက်ခံဘဲ သိပ္ပံပညာရှင်များ
 ထားလေ့ထားထမရှိဘဲ ချစ်ခင်အားရ
 ဟု သက်မှတ်ခဲ့သည်။။ ရေဒီယိုကို
 အာဇာနည်များ သက်သာပျောက်ကင်းစေ
 ကုသရန် ဆက်ပြီး စာသုံးချ မျှင်ဟု
 ထိုစာထဲက အမြတ်ထုတ်ယူရန်
 ဖခင်စားခဲ့ ချေ...။

မဒမာဂါဒါရီသည်
 သူများကြိုက် သူထောက်ကောင်းကြိုက်
 ကိုယ်ကျိုးစွန့် မှုနှင့် စာတူသမားဟု ခြိမ်းခြောက်
 ဆင်းရဲမှု ရှေးယခင်မှ ခါးချီပြေး
 လက်ကြောတင်စေကာမူ စာပေလုပ်
 ကြိုးပမ်းမှု စသည့်တို့ အကြား
 ချွင်းချွင်းချီချီ လိုက်လံစောင့်ရှောက်
 ခြင်းထိုင်ခဲ့ပေကာ အမျိုးသမီး
 သိပ္ပံပညာ ရှင်ကောင်း တစ်ဦး
 ဖြစ်ပေသည်...။

THE END!!

